

คู่มือการจัดทำตัวชี้วัดความอยู่เย็นเป็นสุขร่วมกันในสังคมไทย
โครงการปรับปรุงดัชนีความอยู่เย็นเป็นสุขร่วมกันในสังคมไทย

จัดทำโดย

มูลนิธิธรรมรัฐเพื่อการพัฒนาสังคมและสิ่งแวดล้อม

เสนอต่อ

สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ

กันยายน 2560

คู่มือการจัดทำตัวชี้วัดความอยู่เย็นเป็นสุขร่วมกันในสังคมไทย

โครงการปรับปรุงดัชนีความอยู่เย็นเป็นสุขร่วมกันในสังคมไทย

ที่ปรึกษาโครงการ

รศ.ดร.ฉันทนา บรรพศิริโชติ หวันแก้ว	คณะรัฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
รศ.ดร.ประภาส ปิ่นตบแต่ง	สถาบันวิจัยสังคม จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
รศ.ดร.นิรมล สุธรรมกิจ	คณะเศรษฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์
ดร.วิฑูรย์ วิจารณ์สุกุลธรรม	ศูนย์โรตารีเพื่อสันติภาพ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

หัวหน้าโครงการ

ศาสตราจารย์สุริชัย หวันแก้ว	มูลนิธิธรรมรัฐเพื่อการพัฒนาสังคมและสิ่งแวดล้อม
-----------------------------	--

นักวิจัย

ด้านการพัฒนาที่ยั่งยืน

ดร.บัณฑิต เศรษฐศิริโรตม์	สถาบันธรรมรัฐเพื่อการพัฒนาสังคมและสิ่งแวดล้อม
อ.ชล บุนนาค	คณะเศรษฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์

ด้านเศรษฐกิจ

ผศ.ดร.พรเทพ เบญญาอภิกุล	คณะเศรษฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์
-------------------------	--------------------------------------

ด้านทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม

ดร.พงษ์สันต์ บัณฑิตสกุลชัย	สถาบันการขนส่ง จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
----------------------------	--------------------------------------

ด้านสังคม

ดร.สุรางค์รัตน์ จำเนียรพล	สถาบันวิจัยสังคม จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
---------------------------	--

ด้านประชาธิปไตยและธรรมาภิบาล

นางสาวธีรดา ศุภะพงษ์	Centre for Humanitarian Dialogue(HD)
----------------------	--------------------------------------

นักวิจัยร่วม

นายอรรถเศรษฐ์ จิรยธรรมานุกุล	ศูนย์บริการวิชาการ เศรษฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์
นางสาวอุษา บุญญเลสนรินทร์	สถาบันธรรมรัฐเพื่อการพัฒนาสังคมและสิ่งแวดล้อม
นางสกุลวลัย อุเงิน	สถาบันธรรมรัฐเพื่อการพัฒนาสังคมและสิ่งแวดล้อม

สารบัญ

สารบัญ	หน้า
บทที่ 1	
การจัดทำดัชนีความอยู่เย็นเป็นสุขร่วมกันในสังคมไทย	1
1.1 สังคมไทยกับความอยู่เย็นเป็นสุข	1
1.2 ความเป็นมาของการวัดดัชนีความอยู่เย็นเป็นสุขร่วมกันในสังคมไทย	3
1.3 กรอบแนวคิดเรื่องการจัดดัชนีความอยู่เย็นเป็นสุขร่วมกันในสังคมไทย	4
1.4 การพัฒนาและปรับปรุงดัชนีความอยู่เย็นเป็นสุขร่วมกันในสังคมไทย	6
1.5 ประโยชน์ในการพัฒนาดัชนีความอยู่เย็นเป็นสุขร่วมกันในสังคมไทย	7
บทที่ 2	
การจัดทำดัชนีรวม(Composite index) ความอยู่เย็นเป็นสุขร่วมกัน ในสังคมไทย	9
2.1 ดัชนีรวม (Composite Index) คืออะไร	9
2.2 การคำนวณดัชนีกลุ่มของแต่ละองค์ประกอบ	9
2.3 ผลการคำนวณดัชนีรวม (Composite Index)	14
2.4 สรุปวิธีการคำนวณดัชนีชี้วัดความอยู่เย็นเป็นสุขร่วมกันในสังคมไทย	19
บทที่ 3	
องค์ประกอบหลักการมีสุขภาวะ	21
บทที่ 4	
องค์ประกอบหลักด้านเศรษฐกิจเข้มแข็งและเป็นธรรม	49
บทที่ 5	
องค์ประกอบหลักด้านสิ่งแวดล้อมและระบบนิเวศสมดุล	81
บทที่ 6	
องค์ประกอบด้านสังคมประชาธิปไตยที่มีธรรมาภิบาล	101
บทที่ 7	
องค์ประกอบด้านการสร้างความเป็นธรรมและลดความเหลื่อมล้ำในสังคม	138

บทที่ 1

การจัดทำดัชนีความอยู่เย็นเป็นสุขร่วมกันในสังคมไทย

1.1 สังคมไทยกับความอยู่เย็นเป็นสุข

แนวคิดความ “อยู่เย็นเป็นสุข” ในประเทศไทยมีหลายระดับตั้งแต่ระดับปัจเจกและครัวเรือนไปจนถึงระดับประเทศโดยแนวคิดของ “ความสุข” และ “อยู่ดีมีสุข” นั้นในเรื่องของ “ความสุข” มักจะมีความหมายโดยกว้างถึงสภาวะที่ปลอดจากความทุกข์ ความลำบากนานาประการ โดยไม่ได้จำกัดว่าที่มาของความสุขนั้นจะต้องเกิดจากปัจจัยใด ส่วน “ความอยู่ดีมีสุข” จะสื่อถึงความสุขอันมีที่มาจากการ “อยู่ดี” หรือมีความเป็นอยู่ที่ดี ซึ่งอาจหมายถึงมีปัจจัยพื้นฐานในการดำรงชีวิตมั่นคงเพียงพอ มีสุขภาพร่างกายที่แข็งแรง และอาจมีความหมายที่คาบเกี่ยวกับคำว่า “อยู่ดีกินดี” ซึ่งมีนัยยะถึงสภาวะของความสุขอันมีที่มาจากสถานะทางเศรษฐกิจที่ดี จนสามารถเข้าถึงการบริโภคสินค้าและบริการต่างๆ ที่มีคุณภาพที่ดีและปริมาณที่มากตามความต้องการได้ ส่วนคำว่า “อยู่เย็นเป็นสุข” แม้จะไม่มีนิยามโดยตรง แต่ความหมายทั่วไปที่เข้าใจกันก็คือเป็นสภาวะของความสุขที่มีนัยยะของปัจจัยภายในจิตใจเข้ามาเกี่ยวข้อง คือเป็นภาวะสุขสบายและเป็นปกติของจิตใจ ไม่มีเรื่องต้องเดือดเนื้อร้อนใจ ไม่ต้องเผชิญกับความขาดแคลนหรือขัดแย้ง ซึ่งสร้างความลำบากให้ ฯลฯ

สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ (สศช.) มีบทบาทรับผิดชอบในการพัฒนาดัชนีชี้วัดความอยู่เย็นเป็นสุขได้ดำเนินการพัฒนาดัชนีชี้วัดความอยู่เย็นเป็นสุขร่วมกันในสังคมไทยโดยมีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) พัฒนารอบแนวคิดและจัดทำดัชนีชี้วัดความอยู่เย็นเป็นสุขในสังคมไทยขึ้นบนพื้นฐานการมีส่วนร่วมของภาคการพัฒนาที่เกี่ยวข้องให้เป็นที่ยอมรับเห็นความสำคัญ และเกิดการนำไปใช้ประโยชน์ร่วมกัน 2) ใช้เป็นเครื่องมือในการบ่งชี้สถานะของประเทศ แนวโน้มการเปลี่ยนแปลงและใช้ติดตามประเมินผลการพัฒนา รวมทั้งสามารถนำไปใช้ปรับทิศทางการพัฒนาประเทศ และกำหนดนโยบายให้เกิดความอยู่เย็นเป็นสุข 3) ใช้เป็นเครื่องมือในการขับเคลื่อนแนวคิดและสร้างกระแสหลักในสังคมให้เกิดการปรับเปลี่ยนวิถีคิดและค่านิยมของคนไทยเพื่อให้เกิดคุณค่าใหม่ในการดำเนินชีวิตอย่างมีความสุข และ 4) วางแนวทางการพัฒนาฐานข้อมูลและตัวชี้วัดที่จำเป็นต่อการจัดทำดัชนีชี้วัดความอยู่เย็นเป็นสุข ให้สามารถใช้ในการวิเคราะห์วางแผน ติดตามประเมินผลและรายงานผลได้อย่างต่อเนื่องทันต่อสถานการณ์

แนวคิดเรื่อง “ความอยู่เย็นเป็นสุข” ในระดับประเทศได้เริ่มปรากฏครั้งแรกในแผนพัฒนาฉบับที่ 10 (พ.ศ. 2550 – 2554) กล่าวคือมีการกำหนดให้ “ความอยู่เย็นเป็นสุขร่วมกัน” เป็นวิสัยทัศน์และเป้าประสงค์ในการพัฒนาตามแผนฯ 10 โดยมีการกล่าวถึงกรอบของการพัฒนาไว้กว้างๆ ว่าเป็นการพัฒนาที่ “ยึดแนวปฏิบัติตามหลักปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง การพัฒนาแบบบูรณาการเป็นองค์รวม ที่

มีคนเป็นศูนย์กลางอย่างต่อเนื่อง เพื่อประเทศมีภูมิคุ้มกันสามารถปรับตัวพร้อมรับการเปลี่ยนแปลงและความผันผวนของกระแสโลกาภิวัตน์ทั้งด้านวัตถุ สังคม วัฒนธรรม สิ่งแวดล้อม และเศรษฐกิจ อันจะนำไปสู่ความสงบร่มเย็นในสังคมอย่างยั่งยืน”

ทั้งนี้ การเกิดขึ้นของกรอบแนวคิด “ความอยู่เย็นเป็นสุข” ในระดับสังคมของ สศช. นั้น ถือได้ว่าสอดคล้องกับบริบทและกระแสการพัฒนาต่างๆ ในช่วงนั้น อันได้แก่

ผลกระทบจากวิกฤตเศรษฐกิจที่เกิดขึ้นในปี พ.ศ. 2540 ซึ่งรุนแรงและมีขอบเขตกว้างขวางครอบคลุมทุกภาคส่วน ซึ่งเชื่อว่าเป็นผลมาจากการพัฒนาที่ไม่สมดุลและไม่มีเสถียรภาพ เพราะพึ่งพิงภายนอกประเทศมากเกินไป อันนำมาซึ่งการปรับกรอบแนวคิดการพัฒนาของประเทศครั้งสำคัญ เช่น ด้านเศรษฐกิจ แผนพัฒนาฯ ได้ให้ความสำคัญกับนำปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง (ภายใต้หลักการที่ยึดความพอประมาณ ความมีเหตุผล และการมีภูมิคุ้มกันในตัวที่ดี) มาเป็นแนวทางการพัฒนาประเทศมากขึ้น

กระแสการวัดผลการพัฒนาที่เน้นปัจจัยด้าน “คุณภาพชีวิต” (Well-being) ที่เริ่มแพร่หลายมากขึ้นในระดับนานาชาติ ยกตัวอย่างเช่น “ดัชนีการพัฒนามนุษย์” (Human Development Index : HDI) ซึ่งถูกพัฒนาโดย UNDP ตั้งแต่ปี พ.ศ. 2527 หรือ “ดัชนีความสุข” (Gross National Happiness : GNH) ของประเทศภูฏาน ที่เริ่มเป็นที่รู้จักในช่วง พ.ศ. 2547 โดยเน้นการวัดความสุขของประชาชนในด้านจิตใจและความสมดุลในการพัฒนาประเทศในมิติต่างๆ นอกเหนือจากความเจริญเติบโตทางด้านวัตถุมากขึ้น ฯลฯ อย่างไรก็ตาม ถึงแม้ว่าประเทศไทย โดย สศช. จะมีความพยายามเปลี่ยนแปลงกรอบความคิดในการพัฒนาโดยให้ความสำคัญกับคนในฐานะเป็นศูนย์กลางการพัฒนาตั้งแต่แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติฉบับที่ 8 แต่ก็ยังขาดตัวชี้วัด และการประเมินการพัฒนามนุษย์ที่สอดคล้องกับบริบท และสะท้อนภาพการพัฒนาอย่างแท้จริง

กระแสเรื่อง “การพัฒนาที่ยั่งยืน” (Sustainable Development) ซึ่งได้รับอิทธิพลจากการประชุมสหประชาชาติว่าด้วยสิ่งแวดล้อมและการพัฒนา (United Nations Conference on Environment and Development (UNCED); หรือ Rio Summit) ในปี พ.ศ. 2535 และการประชุมสุดยอดโลกว่าด้วยการพัฒนาที่ยั่งยืน (The World Summit on Sustainable Development (WSSD) หรือการประชุม Rio+10) ในปี พ.ศ. 2535 ด้วย ซึ่งประเทศไทยได้มีการอนุวัติผลจากการประชุมดังกล่าว โดยให้มีการจัดตั้ง “คณะกรรมการเพื่อการพัฒนาที่ยั่งยืน” (National Council for Sustainable Development) ตามมติคณะรัฐมนตรีเมื่อวันที่ 10 กันยายน พ.ศ. 2545 โดยมีนายกรัฐมนตรีเป็นประธาน และมีสำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ (สศช.) เป็นฝ่ายเลขานุการและเป็น focal point ของการดำเนินงานด้านการพัฒนาที่ยั่งยืนของประเทศ

ที่ผ่านมา สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ (สศช.) ซึ่งเป็นองค์กรหลักในการขับเคลื่อนยุทธศาสตร์การพัฒนา มีการมุ่งเน้นการรายงานภาวะเศรษฐกิจ ผลิตภัณฑ์มวลรวม และ

รายได้ประชาชาติเป็นตัวชี้วัดความก้าวหน้าในการพัฒนาหลัก แต่จากบริบทการพัฒนาใหม่ๆ ข้างต้น นำมาซึ่งนวัตกรรมการเกิดขึ้นของดัชนีชี้วัดต่างๆ ซึ่งทาง สศช. พยายามที่จะพัฒนาขึ้น อันได้แก่

- **ดัชนีอยู่ดีมีสุข** – เพื่อให้สอดคล้องกับบริบทของแผนพัฒนาฯ ที่ต้องการเปลี่ยนจากการเน้นการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจมาเป็นเน้น “คน” เป็นศูนย์กลาง (คล้าย Human Development Index ของ UNDP) แต่ปรับให้สะท้อนหรือแสดงให้เห็นภาพของการพัฒนาคนที่สอดคล้องกับปรัชญาของแผนพัฒนาและบริบทของประเทศไทยมากขึ้น
- **ดัชนีความเข้มแข็งของเศรษฐกิจ** – สอดคล้องกับบริบทที่เกิดวิกฤตเศรษฐกิจช่วงปีพ.ศ. 2540 และหลักการแนวคิดของเศรษฐกิจพอเพียงเรื่องการมีภูมิคุ้มกันในตัวที่ดี
- **ดัชนีการพัฒนายั่งยืน** – สอดคล้องกับบริบทเรื่องการพัฒนาที่ยั่งยืนจากการประชุม Rio Summit

แต่อย่างไรก็ดี ต่อมาในช่วงแผนฯ ฉบับที่ 10 ได้มีการปรับเปลี่ยนและบูรณาการตัวชี้วัดทั้ง 3 ชุด ข้างต้นเข้าด้วยกัน โดยมีเหตุผล 3 ประการ คือ ประการแรก สศช.เห็นว่าตัวชี้วัดทั้ง 3 ชุดมีความทับซ้อนกันมาก ยากต่อการสื่อสารแก่สังคม จึงต้องการรวมเป็นดัชนีชี้วัดชุดเดียว ประการที่สอง ต้องการเน้น “ความสุข” เป็นเป้าหมายในการพัฒนาโดยได้รับอิทธิพลมาจาก Gross National Happiness ของประเทศภูฏาน แต่เน้นความสุขในระดับสังคมมากกว่าความสุขในระดับปัจเจก ประการที่สาม ต้องการเพิ่มองค์ประกอบเรื่องการบริหารจัดการที่ดี (Good governance)

1.2 ความเป็นมาของการวัดดัชนีความอยู่เย็นเป็นสุขร่วมกันในสังคมไทย

สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ (สศช.) ได้ดำเนินการประเมินผลกระทบจากการพัฒนาประเทศตามแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติมาตั้งแต่แผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 8 (พ.ศ. 2540-2544) ซึ่งได้ปรับการพัฒนาสู่แนวคิด คนเป็นศูนย์กลางของการพัฒนา ทั้งในฐานะผู้มีบทบาทสำคัญในการขับเคลื่อนกระบวนการพัฒนา และเป็นผู้ได้รับประโยชน์หรือผลกระทบโดยตรงจากการพัฒนา ดังนั้น สศช. จึงได้พัฒนา “ดัชนีความอยู่ดีมีสุข” เพื่อเป็นเครื่องมือประเมินผลกระทบการพัฒนาที่เกิดขึ้นกับคน ในช่วงแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 8 อย่างเป็นองค์รวม ครอบคลุมทุกมิติของการดำรงชีวิตทั้งสุขภาพอนามัย ความรู้ ชีวิตการทำงาน รายได้และการกระจายรายได้ รวมทั้งสภาพแวดล้อมในการดำรงชีวิตของคน ทั้งชีวิตครอบครัว สภาพแวดล้อม และการบริหารจัดการที่ดี และในช่วงแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 9 (พ.ศ. 2545-2549) สศช. ได้พัฒนาเครื่องมือในการวัดผลกระทบจากการพัฒนาในด้านเศรษฐกิจ ได้แก่ ดัชนีเศรษฐกิจเข้มแข็ง และดัชนีชี้วัดการพัฒนายั่งยืน เพื่อวัดผลกระทบจากการพัฒนาในด้านเศรษฐกิจและด้านทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม นอกเหนือจากผลกระทบที่เกิดจากตัวคนด้วย

ต่อมาในช่วงแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 10 (พ.ศ. 2550 -2554) วิสัยทัศน์และเป้าประสงค์หลักในการพัฒนาประเทศมุ่งสู่การสร้างการอยู่เย็นเป็นสุขร่วมกันในสังคมไทย การใช้ดัชนีความอยู่ดีมีสุขเป็น

เครื่องมือวัดผลกระทบการพัฒนาจึงไม่เพียงพอ เนื่องจากขอบเขตของนิยามความสุขได้ขยายจากมิติของการดำรงชีวิตและแนวปฏิบัติของปัจเจกบุคคลไปสู่ระดับครอบครัว ชุมชน และสังคมไทย รวมทั้งการวัดในด้านจิตใจ คุณธรรม จริยธรรม ความถูกต้องดีงามต่างๆ สศช. จึงได้ขยายแนวคิดการพัฒนาจากดัชนีความอยู่ดีมีสุขมาเป็น “ดัชนีความอยู่เย็นเป็นสุขร่วมกันในสังคมไทย” ที่กำหนดองค์ประกอบของความอยู่เย็นเป็นสุขที่กว้างขวางครอบคลุมมากขึ้นทั้งการมีสุขภาวะ ครอบครัวอบอุ่น ชุมชนเข้มแข็ง เศรษฐกิจเข้มแข็ง และเป็นธรรม สภาพแวดล้อมและระบบนิเวศสมดุล และสังคมประชาธิปไตยที่มีธรรมาภิบาล ดำเนินการบนพื้นฐานการมีส่วนร่วมและเห็นพ้องต้องกันของภาคีการพัฒนาที่เกี่ยวข้อง เป็นเครื่องมือบ่งชี้สถานะของประเทศ แนวโน้มการเปลี่ยนแปลง และใช้ประเมินผลกระทบของการพัฒนาประเทศที่มุ่งสู่สังคมอยู่เย็นเป็นสุขร่วมกัน

ในช่วงแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 11 (2555-2559) ได้กำหนดวิสัยทัศน์การพัฒนาให้สังคมอยู่ร่วมกันอย่างมีความสุข ด้วยความเสมอภาค เป็นธรรม และมีภูมิคุ้มกันต่อการเปลี่ยนแปลง จึงยังคงสามารถใช้ดัชนีความอยู่เย็นเป็นสุขจึงสามารถใช้เป็นเครื่องมือในการวัดผลกระทบจากการพัฒนา แต่อย่างไรก็ตาม ในช่วงของแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 10 สังคมไทยต้องเผชิญกับกระแสการเปลี่ยนแปลงที่รวดเร็วและซับซ้อนมากขึ้น สศช. จึงได้ดำเนินการทบทวนและปรับปรุงดัชนีความอยู่เย็นเป็นสุขร่วมกันในสังคมไทยให้มีความเหมาะสม ชัดเจน สามารถสะท้อนผลการพัฒนาในช่วงแผนพัฒนาฉบับที่ 10 ได้อย่างมีประสิทธิภาพ

แผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 12 (2560-2564) จัดทำขึ้นในบริบทของสถานะประเทศที่ได้รับผลจากการเปลี่ยนแปลงต่างๆ ทั้งภายในและภายนอกประเทศ อาทิ เป้าหมายด้านการพัฒนาที่ยั่งยืนในกรอบสหประชาชาติ (Sustainable Development Goals : SDGs) การเข้าสู่สังคมผู้สูงอายุทั้งของประเทศไทยและของโลก เทคโนโลยีที่เปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็ว ภัยพิบัติทางธรรมชาติที่รุนแรงและบ่อยครั้งมากขึ้น เศรษฐกิจโลกที่มีความผันผวนและการแข่งขันรุนแรงขึ้น ความเหลื่อมล้ำทางสังคมและความเป็นเมืองที่ขยายมากขึ้น โดยมีกรอบวิสัยทัศน์ที่ให้ความสำคัญกับการกำหนดทิศทางการพัฒนาที่มุ่งสู่การเปลี่ยนผ่านประเทศไทยจากประเทศที่มีรายได้ปานกลางไปสู่ประเทศที่มีรายได้สูง มีความมั่นคง และยั่งยืน สังคมอยู่ร่วมกันอย่างมีความสุข

1.3 กรอบแนวคิดเรื่องการวัดดัชนีความอยู่เย็นเป็นสุขร่วมกันในสังคมไทย

นิยามของคำว่า “ความอยู่เย็นเป็นสุขร่วมกัน” หมายถึง **สถานะที่คนมีคุณภาพชีวิตที่ดี ดำรงชีวิตอย่างมีดุลยภาพทั้งในด้านจิต กาย ปัญญา เป็นผลที่เกิดจากความเชื่อมโยงระหว่างสมาชิกในครอบครัว ชุมชน ระบบเศรษฐกิจ สังคม การเมือง และสิ่งแวดล้อมอย่างเป็นองค์รวม** โดยมีความสัมพันธ์กันบนพื้นฐานของหลักนิติธรรม หลักธรรมาภิบาล นำไปสู่การพัฒนาและการอยู่ร่วมกันอย่างสันติและยั่งยืน ซึ่งสามารถสรุปเป็นองค์ 5 องค์ประกอบหลัก ได้แก่

องค์ประกอบที่ 1 การมีสุขภาวะ

ภาวะที่บุคคลปราศจากโรคภัยไข้เจ็บ มีร่างกายแข็งแรง มีอายุยืนยาว มีจิตใจที่ดี ยึดมั่นในคุณธรรม จริยธรรม ดำเนินชีวิตอย่างมีสติสัมปชัญญะ และใฝ่รู้ สามารถ “คิดเป็น ทำเป็น” มีเหตุมีผล อยู่ในสภาพแวดล้อมที่อำนวยความสะดวกการสร้างสุขภาวะที่ดี และอยู่ในสังคมได้อย่างเป็นสุข คำจำกัดความข้างต้นอยู่บนพื้นฐานแนวคิดเรื่องสุขภาวะองค์รวมซึ่งเห็นว่า สุขภาวะไม่ได้มีความหมายจำกัดเฉพาะสุขภาพทางกายเท่านั้น แต่หมายถึงทั้งสุขภาพกาย จิตและสังคม ซึ่งจำเป็นต้องให้ความสำคัญกับปัจจัยสังคมที่กำหนดสุขภาวะด้วย

องค์ประกอบที่ 2 เศรษฐกิจเข้มแข็งและเป็นธรรม

เศรษฐกิจที่ปัจเจกบุคคลมีหลักประกันคุณภาพชีวิตและงานที่ดี ทั้งในด้านรายได้ โอกาสและความปลอดภัยในการทำงาน อยู่ภายใต้เศรษฐกิจที่มีการเติบโตก้าวหน้าอย่างมีคุณภาพ จากการยกระดับนวัตกรรมและประสิทธิภาพจากการใช้ทรัพยากร มีเสถียรภาพจากการมีภูมิคุ้มกันและสามารถปรับตัวได้ทันต่อการเปลี่ยนแปลงสถานการณ์โลก มีการกระจายผลประโยชน์การพัฒนาและลดความเหลื่อมล้ำทั้งระหว่างกลุ่มต่างๆ ในสังคม และในเชิงพื้นที่อย่างเป็นธรรมและเท่าเทียม

องค์ประกอบที่ 3 สิ่งแวดล้อมและระบบนิเวศสมดุล

การดำรงชีวิตในระบบเศรษฐกิจและสังคมที่มุ่งเน้นการลดความเสี่ยงต่อการสร้างผลกระทบด้านสิ่งแวดล้อม และการทำลายความสมบูรณ์ของระบบนิเวศ เพื่อสร้างความเจริญเติบโตอย่างเข้มแข็งและยั่งยืน เพื่อนำไปสู่การสร้างสังคมที่มีความสามารถในการปรับตัวต่อการเปลี่ยนแปลงของสภาพแวดล้อม มีการใช้ทรัพยากรอย่างมีประสิทธิภาพ กระบวนการผลิตและพฤติกรรมบริโภคมีความรับผิดชอบต่อสิ่งแวดล้อม

องค์ประกอบที่ 4 สังคมประชาธิปไตยที่มีธรรมาภิบาล

สภาวะทางสังคมที่เอื้อให้สมาชิกในสังคมเคารพในศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ อยู่ร่วมกันได้ท่ามกลางความแตกต่างหลากหลายทางความคิดและอัตลักษณ์โดยยึดหลักความยุติธรรม หลักความเสมอภาค และหลักสันติวิธี ประชาชนมีส่วนร่วมตัดสินใจและตรวจสอบการใช้อำนาจของรัฐและเอกชน นำไปสู่ระบบการเมืองที่มีความรับผิดชอบต่อประชาชน ยึดในหลักนิติธรรม มีธรรมาภิบาลที่ทำให้การบริหารจัดการประเทศเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพและเสถียรภาพ

องค์ประกอบที่ 5 การสร้างความเป็นธรรมและลดความเหลื่อมล้ำทางสังคม

ภาวะที่คนในสังคมมีความเสมอภาค ได้รับการเคารพในคุณค่าความเป็นมนุษย์อย่างเท่าเทียมกัน โดยไม่มีการเลือกปฏิบัติอันเนื่องมาจากความแตกต่างทางเพศ ศาสนา ชาติพันธุ์ และเป็นภาวะที่การจัดสรรและกระจายทรัพยากรที่จำเป็นต่อการดำรงชีวิตพื้นฐานอย่างเป็นธรรม

1.4 การพัฒนาและปรับปรุงดัชนีความอยู่เย็นเป็นสุขร่วมกันในสังคมไทย

สศช.ได้พิจารณาบทวนและสังเคราะห์ตัวชี้วัดต่างๆที่เกี่ยวข้อง รวมทั้งการระดมความคิดเห็นที่นำไปสู่การกำหนดประเด็นการวัด และตัวชี้วัด โดยมีกรอบแนวคิดในการศึกษาดังนี้

- การศึกษาบทวนองค์ความรู้ ผลการศึกษาวิจัย ความเปลี่ยนแปลงหรือความก้าวหน้าเชิงกรอบแนวคิดที่เกี่ยวข้องกับแนวคิดในเรื่องความสุข วิธีการพัฒนาดัชนีและตัวชี้วัดที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาประเทศ ทั้งในประเทศและต่างประเทศ เพื่อนำไปสู่การปรับปรุงหรือพัฒนา “กรอบแนวคิดพื้นฐาน” และ “ความหมาย” ของความอยู่เย็นเป็นสุขร่วมกันในสังคมไทย

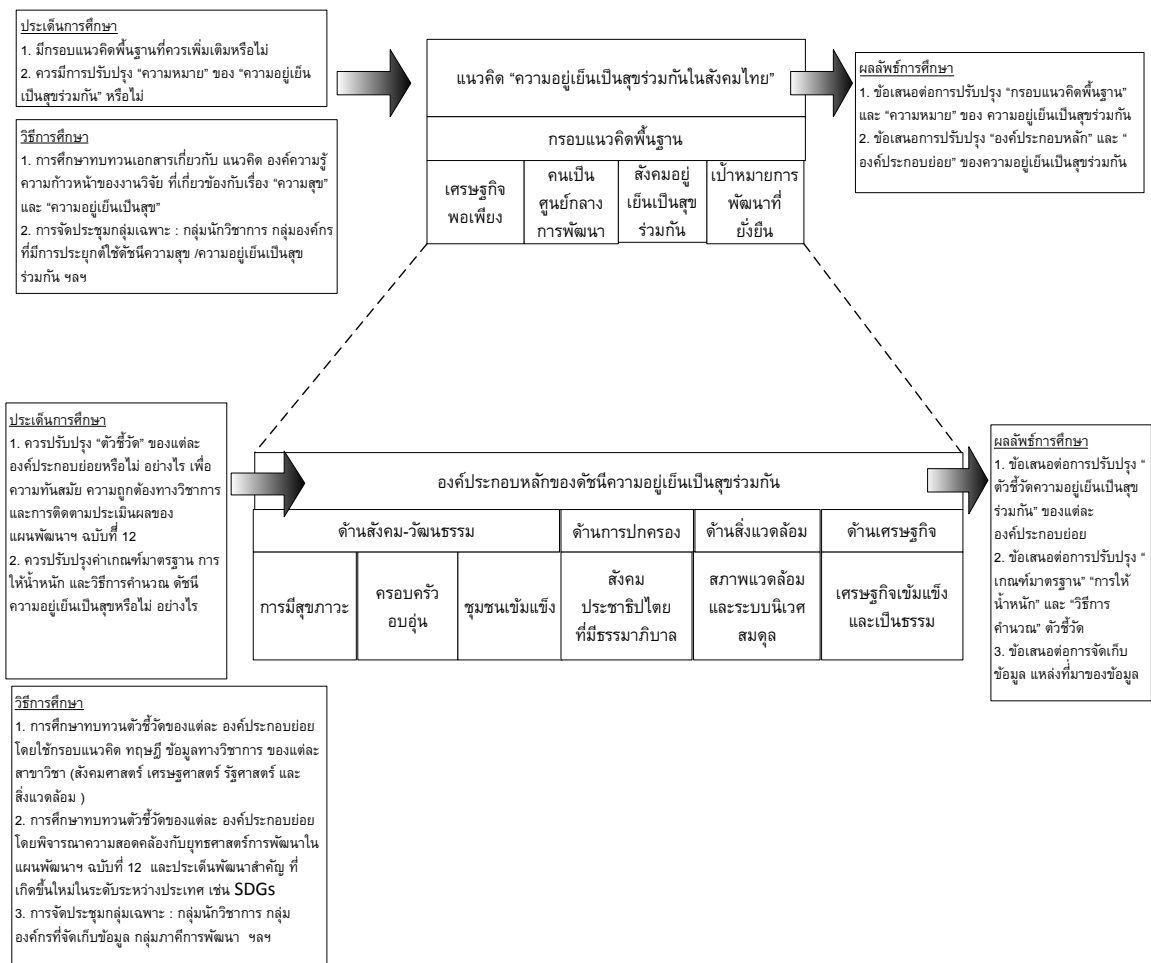
- ในการศึกษาเกี่ยวกับการปรับปรุง “กรอบแนวคิดพื้นฐาน” สำหรับการพัฒนาตัวชี้วัดความอยู่เย็นเป็นสุขร่วมกันในสังคมไทย ในเบื้องต้นจะอยู่บนฐานแนวคิดพื้นฐานสำคัญ 4 ประการ คือ

- (1) ปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง
- (2) แนวคิดการพัฒนาแบบบูรณาการเป็นองค์รวมที่ยึดคนเป็นศูนย์กลางการพัฒนา
- (3) การพัฒนาประเทศสู่สังคมอยู่เย็นเป็นสุขร่วมกัน
- (4) เป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืนในกรอบสหประชาชาติ (Sustainable Development Goals : SDGs)

นอกจากนี้ จะทำการศึกษานวัตกรรมสำคัญใหม่ๆ ที่เกี่ยวข้องเพิ่มเติมเพื่อการปรับปรุงกรอบแนวคิดพื้นฐานให้มีความเหมาะสมหรือทันสมัยมากยิ่งขึ้น

- การศึกษาบทวนและปรับปรุงปัจจัยพื้นฐานร่วมในการสร้างความสุขของมนุษย์ที่ได้กำหนดไว้ในแต่ละองค์ประกอบหลัก และองค์ประกอบย่อยของความอยู่เย็นเป็นสุขร่วมกันในสังคมไทย ทั้งในมิติด้านเศรษฐกิจ ด้านสังคม ด้านสิ่งแวดล้อม และด้านธรรมาภิบาล เพื่อการพัฒนาตัวชี้วัดหลักและตัวชี้วัดใหม่ที่มีความถูกต้องและเหมาะสมตามหลักวิชาการที่เกี่ยวข้อง และสามารถใช้เป็นเครื่องมือในการติดตามและประเมินผลกระทบจากการพัฒนาตามแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติฉบับที่ 12 ที่ได้กำหนดทิศทางการพัฒนาที่มุ่งสู่การเปลี่ยนผ่านประเทศไทยจากประเทศที่มีรายได้ปานกลาง ไปสู่ประเทศที่มีรายได้สูง มีความมั่นคงและยั่งยืน สังคมอยู่ร่วมกันอย่างมีความสุข

- การศึกษาวิเคราะห์และปรับปรุงประเด็นการวัด ตัวชี้วัด การกำหนดเกณฑ์มาตรฐาน (Benchmarking) การให้น้ำหนัก (Weighting) และวิธีการคำนวณดัชนีความอยู่เย็นเป็นสุขร่วมกันในสังคมไทย โดยการศึกษาบทวนทฤษฎีและหลักวิชาการที่เกี่ยวข้องทั้งด้านเศรษฐศาสตร์ สังคมศาสตร์ รัฐศาสตร์ และด้านสิ่งแวดล้อม เพื่อการปรับปรุงให้เกิดความทันสมัย มีความเหมาะสม และเป็นที่ยอมรับจากหน่วยงานต่างๆ มากยิ่งขึ้น และ/หรือยกเลิกตัวชี้วัดที่ล้าสมัย ไม่สอดคล้องกับสถานการณ์ พร้อมปรับการจัดหมวดหมู่ข้อมูลและประมวลผลดัชนีความอยู่เย็นเป็นสุขร่วมกันในสังคมไทยให้ทันสมัย และสะดวกต่อการสืบค้น

ภาพที่ 1.1 : กรอบแนวคิดในการศึกษา

1.5 ประโยชน์ในการพัฒนาดัชนีความอยู่เย็นเป็นสุขร่วมกันในสังคมไทย

1) ประโยชน์ในด้านการติดตามและประเมินผลจากแผนการพัฒนา

สศช. ได้ตระหนักถึงความสำคัญและบทบาทของตัวชี้วัดการพัฒนาว่าต้องมีความสอดคล้องกับแผนการพัฒนา ซึ่งหากกรอบความคิดในการพัฒนาของประเทศไทยยังคงให้ความสำคัญกับคน ในฐานะแกน หรือศูนย์กลางในการพัฒนา อีกทั้งคนยังมิฐานะเป็นประชาชนของประเทศชาติ มิฐานะเป็นสมาชิกของสังคม มิฐานะเป็นทรัพยากรในการขับเคลื่อนเศรษฐกิจ และมีฐานะเป็นมนุษย์ที่มีศักดิ์ศรีเสมอกัน จำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องมีการติดตามความก้าวหน้าและประเมินการพัฒนามนุษย์อย่างต่อเนื่อง และสม่ำเสมอ เพื่อสะท้อนภาพการพัฒนาที่เป็นจริงให้เห็นอย่างเด่นชัด และนำไปสู่การควบคุมการขับเคลื่อนยุทธศาสตร์ให้บรรลุเป้าหมาย

โดยปกติ ทางสศช. มีตัวชี้วัดเฉพาะที่ใช้ในการติดตามแผนการพัฒนาด้านต่างๆโดยเฉพาะ อาทิ เช่น ตัวชี้วัดสำหรับการประเมินยุทธศาสตร์การพัฒนาคนและสังคม ตัวชี้วัดสำหรับการประเมิน

ยุทธศาสตร์การปรับโครงสร้างเศรษฐกิจ หรือตัวชี้วัดสำหรับการประเมินยุทธศาสตร์การพัฒนาทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม

อย่างไรก็ดี เพื่อให้เห็นภาพผลลัพธ์จากการพัฒนาในภาพรวม ตัวชี้วัดหรือดัชนีอยู่เย็นเป็นสุข ถือได้ว่าเป็นตัวชี้วัดชุดใหญ่ที่สศช.คาดหวังว่าจะสามารถใช้ในการประเมินผลจากการพัฒนาประเทศในภาพรวมที่มีต่อปัจจัยด้านต่างๆที่กระทบความอยู่ดีมีสุขของมนุษย์ได้

2) ประโยชน์ในด้านการเป็นเครื่องมือ/ฐานข้อมูลในการวางแผนพัฒนา

สศช. ได้ย้าถึงบทบาทของตัวชี้วัดว่าจะเป็นประโยชน์ “ในการติดตามและประเมินผลการพัฒนา มนุษย์จะเกิดความต่อเนื่อง เป็นระบบและสะท้อนภาพที่สอดคล้องกับบริบทของประเทศไทยได้นั้น ควรมีการทบทวน วิเคราะห์และพัฒนาตัวชี้วัดการพัฒนามนุษย์ที่สามารถสะท้อน (Reflect) และเฝ้าติดตาม (Monitor) ให้เห็นถึงการเปลี่ยนแปลงในสถานภาพ วิถีปฏิบัติและความเป็นไปของคนในสังคมไทย และสามารถนำไปใช้ในการจัดทำแผน (National Human Resource Plan) กำหนดนโยบาย (National Human Resource Policy) และยุทธศาสตร์ (National Human Resource Strategy) เพื่อพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ของประเทศชาติได้”ไม่เพียงเฉพาะแต่ประโยชน์ในการวางแผนพัฒนาในระดับประเทศเท่านั้น แต่ สศช.ยังมีการคำนึงถึงความพยายามในการพัฒนาตัวชี้วัดอยู่เย็นเป็นสุขในระดับพื้นที่ที่ย่อยลงไป อาทิเช่น ในระดับชุมชน ระดับตำบลหรือจังหวัด เช่นเดียวกับหลายตัวชี้วัดในประเทศไทยซึ่งต้องการวัด ผลลัพธ์ในการพัฒนาในระดับพื้นที่ ซึ่งยังอยู่ในระหว่างขั้นตอนของการศึกษาและพัฒนาต่อไป

3) ประโยชน์ของตัวชี้วัดในการสร้างกระบวนการเรียนรู้ของสังคม/ชุมชนในการแก้ไขปัญหา

ในขั้นตอนของกระบวนการจัดทำ เลือกตัวชี้วัด หรือเก็บข้อมูล หรือในขั้นตอนของการรายงานผล ตัวชี้วัดหรือนำตัวชี้วัดไปใช้ในการปรับปรุงและวางแผนการพัฒนา จะเกี่ยวข้องกับการร่วมกันพูดคุย ถกเถียง และสื่อสารระหว่างหน่วยงานต่างๆทั้งในภาครัฐ และกับประชาชน ดังนั้น จึงอาจคาดหวังได้ถึง ประโยชน์ของการจัดทำตัวชี้วัดอยู่เย็นเป็นสุขในฐานะการสร้างกระบวนการเรียนรู้และขับเคลื่อน และกระตุ้นให้เกิดการตระหนักและเปลี่ยนวิธีคิด ค่านิยมในสังคมไทยได้เช่นเดียวกัน

บทที่ 2

การจัดทำดัชนีรวม(Composite index) ความอยู่เย็นเป็นสุขร่วมกันในสังคมไทย

2.1 ดัชนีรวม (Composite Index) คืออะไร

การจัดทำดัชนีรวม (Composite Index) คือการนำเอาตัวชี้วัดเบื้องต้นจำนวนมากมารวมเป็นเพียงตัวเลขตัวเดียวเพื่อให้ง่ายต่อความเข้าใจ สำหรับเป็นมาตรวัดทางสถิติเพื่อชี้สถานการณ์ในภาพรวม ณ ช่วงเวลาใดเวลาหนึ่ง ทั้งนี้ เพื่อให้สามารถเข้าใจง่าย มีประโยชน์ต่อผู้บริหารใช้ประกอบการตัดสินใจเพื่อกำหนดทิศทางการนโยบาย สะดวกสำหรับใช้สื่อสารต่อสาธารณชนให้เข้าใจถึงสถานการณ์ของการพัฒนาประเทศในภาพรวมได้ เนื่องจากตัวชี้วัดแต่ละตัวต่างก็มุ่งบ่งชี้สถานการณ์เฉพาะเรื่อง จึงไม่สามารถสรุปได้อย่างชัดเจนว่าผลการพัฒนาประเทศบรรลุตามเป้าหมายหรือไม่ ดังนั้น การนำเอาตัวชี้วัดไปทำเป็นดัชนีรวมจึงสามารถสะท้อนถึงการพัฒนาได้อย่างรอบด้าน ตัวอย่างดัชนีรวม ได้แก่ ดัชนีคุณภาพอากาศ ดัชนีการพัฒนาความรู้ ดัชนีวัดระดับการพัฒนามนุษย์ ดัชนีความยั่งยืนด้านสิ่งแวดล้อม ดัชนีระดับคุณภาพชีวิตทางกายภาพ เป็นต้น

ในคำนวณตัวเลขค่าดัชนีรวม (Composite index) เพื่อวัดความอยู่เย็นเป็นสุขของสังคมไทย ในขั้นแรกได้ทำการแยกวัด “ดัชนีกลุ่ม” ซึ่งคำนวณจากตัวชี้วัดในองค์ประกอบหลักของความอยู่เย็นเป็นสุขในแต่ละด้าน หลังจากนั้นจึงเป็นการคำนวณ “ดัชนีรวม” ซึ่งจะเป็นการหาค่าเฉลี่ยของดัชนีกลุ่มทั้งหมด โดยมีรายละเอียดดังนี้

2.2 การคำนวณดัชนีกลุ่มของแต่ละองค์ประกอบ

ตัวชี้วัดอยู่เย็นเป็นสุขในสังคมไทย ประกอบด้วยองค์ประกอบหลัก 5 ด้าน (มิติ) ได้แก่

- 1) การมีสุขภาวะที่ดี
- 2) เศรษฐกิจเข้มแข็งและเป็นธรรม
- 3) สิ่งแวดล้อมและระบบนิเวศที่สมดุล
- 4) สังคมประชาธิปไตยที่มีธรรมาภิบาล
- 5) การสร้างความเป็นธรรมและลดความเหลื่อมล้ำทางสังคม

ภายในมิติด้านหนึ่งๆ เป็นการรวมตัวชี้วัดจำนวนหนึ่ง (10-21 ตัว) เข้าด้วยกัน โดยแปลงค่าวัดที่มีความหมาย เช่น ร้อยละ หรือ สัดส่วน หรืออัตราการเปลี่ยนแปลง ของแต่ละตัวแปรให้อยู่ในรูปของค่าดัชนีซึ่งมีฐานเป็น 100 อย่างไรก็ตาม การแปลงค่าข้อมูลต่างๆ มีการใช้สูตรที่ต่างกันออกไป ขึ้นอยู่กับความหมาย และหน่วยของข้อมูล รวมถึงความเหมาะสมของการสะท้อนถึงค่าที่เป็นจริงกับค่าเป้าหมายเชิงนโยบาย

ขณะที่ปรึกษาได้ใช้ข้อมูลสถิติในช่วงแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติฉบับที่ 10 และ 11 (ปี พ.ศ. 2550-2559) รวม 10 ปีมาใช้ในการคำนวณดัชนีชี้วัดความอยู่เย็นเป็นสุขที่ปรับปรุงใหม่ย้อนหลัง โดยใช้สูตรการคำนวณภายใต้แนวคิดที่แตกต่างกัน 3 แนวทาง ทั้งนี้จากการศึกษาของ Mazziotta และ Pareto (2013) เกี่ยวกับการคำนวณค่าดัชนีรวม (Composite index) ได้ให้ข้อสรุปไว้ว่า

- หากองค์ประกอบย่อยๆ ของดัชนีรวม สามารถทดแทนกันได้ (Substitutable) ซึ่งหมายถึง ส่วนที่ขาด (Deficit) ขององค์ประกอบหนึ่งสามารถชดเชยได้ด้วยส่วนเกิน (Surplus) ขององค์ประกอบอื่น ตัวอย่างเช่น ค่าที่ต่ำของ “ร้อยละของประชากรที่เข้าร่วมกิจกรรมทางศาสนา” สามารถเติมเต็มได้ด้วยค่าที่สูงของ “ร้อยละของประชากรที่เข้าร่วมกิจกรรมจิตอาสา หรือกิจกรรมขององค์กรด้านวัฒนธรรม” แล้ว การคำนวณค่าดัชนีรวม (Composite index) ควรใช้วิธีเชิงเส้น (Additive method) เช่น ค่าเฉลี่ยแบบเลขคณิต (Arithmetic Mean)
- ในทางกลับกัน หากองค์ประกอบย่อยๆ ของดัชนีรวม “ไม่สามารถทดแทนกันได้ (Non-substitutable)” ซึ่งหมายถึง ส่วนที่ขาด (Deficit) ขององค์ประกอบหนึ่งไม่สามารถชดเชยได้ด้วยส่วนเกิน (Surplus) ขององค์ประกอบอื่น ตัวอย่างเช่น ค่าที่ต่ำของ “จำนวนแพทย์ต่อประชากร 1000 คน” สามารถเติมเต็มได้ด้วยค่าที่สูงของ “จำนวนเตียงในโรงพยาบาลต่อประชากร 1000 คน” แล้ว การคำนวณค่าดัชนีรวม (Composite index) ควรใช้วิธีไม่เชิงเส้น (Non-linear method) เช่น ค่าเฉลี่ยแบบเรขาคณิต (Geometric Mean) หรือ Multi-criteria Analysis เป็นต้น

อย่างไรก็ตาม เป็นการยากที่จะตัดสินว่า ดัชนีย่อยๆ ในแต่ละองค์ประกอบนั้น มีคุณสมบัติความสามารถทดแทนกันได้หรือไม่ ดังนั้นขณะที่ปรึกษาจึงได้ทำการคำนวณค่าดัชนีกลุ่มของแต่ละองค์ประกอบ โดยแยกคำนวณตาม “องค์ประกอบย่อย” ด้วยวิธีหาค่าเฉลี่ยแบบเลขคณิต (Arithmetic Mean) และ วิธีหาค่าเฉลี่ยแบบเรขาคณิต (Geometric Mean) โดยรายละเอียดของการคำนวณในแต่ละแนวทาง อธิบายได้ดังนี้

แนวทางที่ 1 คำนวณค่าเฉลี่ยขององค์ประกอบย่อยโดยใช้วิธีหาค่าเฉลี่ยแบบเลขคณิต (Arithmetic Mean) และใช้วิธีหาค่าเฉลี่ยแบบเรขาคณิต (Geometric Mean) เพื่อคำนวณดัชนีกลุ่ม

แนวทางที่ 1 คำนวณค่าดัชนีกลุ่มของแต่ละองค์ประกอบย่อย ภายใต้แนวคิดที่ว่า “ดัชนีในแต่ละองค์ประกอบย่อยซึ่งอยู่ภายใต้ประเด็นชี้วัดเดียวกันสามารถทดแทนกันได้” จึงใช้วิธีหาค่าเฉลี่ยแบบเลขคณิต (Arithmetic Mean) ก่อน จากนั้นจึงนำคะแนนของแต่ละองค์ประกอบย่อยมาหาดัชนีกลุ่มของทั้งองค์ประกอบหลักด้วยวิธีหาค่าเฉลี่ยแบบเรขาคณิต (Geometric Mean) ภายใต้แนวคิดที่ว่า “แต่ละองค์ประกอบย่อยมีประเด็นชี้วัดที่แตกต่างกัน มีความเป็นเอกเทศ และไม่สามารถทดแทนกันได้”

สูตรการคำนวณค่าดัชนีกลุ่มตามแนวทางที่ 1 อธิบายได้ด้วยสมการที่ (1) และ (2)

$$G_{j,k} = \frac{\sum_{i=1}^{n_{j,k}} X_{i,j,k}}{n_{j,k}} \quad (1)$$

$$H_k = \sqrt[n_k]{\prod_{j=1}^{n_k} G_{j,k}} \quad (2)$$

โดย $G_{j,k}$ คือ ค่าดัชนีกลุ่มของแต่ละองค์ประกอบย่อย j ในองค์ประกอบหลัก (มิติ) k

$X_{i,j,k}$ คือ ค่าดัชนี i ในแต่ละองค์ประกอบย่อย j ในองค์ประกอบหลัก (มิติ) k

$n_{j,k}$ คือ จำนวนดัชนีในแต่ละองค์ประกอบย่อย j ในองค์ประกอบหลัก (มิติ) k

H_k คือ ค่าดัชนีกลุ่มของแต่ละองค์ประกอบ (มิติ) k

เครื่องหมาย $\sum()$ แสดงการบวกกันของแต่ละสมาชิก เครื่องหมาย $\prod()$ แสดงการคูณกันของแต่ละสมาชิก และเครื่องหมาย $\sqrt[n]{()}$ แสดงการถอดรากที่ n

แนวทางที่ 2 คำนวณทั้งค่าเฉลี่ยขององค์ประกอบย่อย และดัชนีกลุ่มของแต่ละองค์ประกอบด้วยวิธีค่าเฉลี่ยแบบเรขาคณิต (Geometric Mean)

แนวทางที่ 2 คำนวณค่าดัชนีกลุ่มของแต่ละองค์ประกอบย่อย ภายใต้แนวคิดที่ว่า “ดัชนีในแต่ละองค์ประกอบย่อยแม้จะอยู่ภายใต้ประเด็นชี้วัดเดียวกัน แต่ก็มีความหมายและจุดประสงค์การชี้วัดที่แตกต่างกัน จึงไม่สามารถทดแทนกันได้” จึงใช้วิธีหาค่าเฉลี่ยแบบเรขาคณิต (Geometric Mean) ก่อน จากนั้นจึงนำคะแนนของแต่ละองค์ประกอบย่อยมาหาดัชนีกลุ่มของทั้งองค์ประกอบหลัก ด้วยวิธีค่าเฉลี่ยแบบเรขาคณิต (Geometric Mean) เช่นเดียวกับแนวทางที่ 1

สูตรการคำนวณค่าดัชนีกลุ่มตามแนวทางที่ 2 อธิบายได้ด้วยสมการที่ (3) และ (4)

$$G_{j,k} = \sqrt[n_{j,k}]{\prod_{i=1}^{n_{j,k}} X_{i,j,k}} \quad (3)$$

$$H_k = \sqrt[n_k]{\prod_{j=1}^{n_k} G_{j,k}} \quad (4)$$

ข้อสังเกตคือ สมการที่ (6.4) มีวิธีการคำนวณเช่นเดียวกับสมการที่ (6.2) แต่ค่า $G_{j,k}$ ซึ่งได้มาจากการคำนวณด้วยสมการที่ (6.3) นั้นแตกต่างจากค่า $G_{j,k}$ ซึ่งได้มาจากการคำนวณด้วยสมการที่ (6.1)

แนวทางที่ 3 การคำนวณโดยใช้ค่าเฉลี่ยเรขาคณิตเฉพาะดัชนีที่มีความอ่อนไหว (Geometric Mean of Sensitive Indicators)

แนวทางนี้จะคัดเฉพาะดัชนีที่มีความอ่อนไหว (Sensitive Indicator) จากองค์ประกอบหลักในแต่ละมิติ โดยดัชนีที่มีความอ่อนไหวนี้เป็นดัชนีที่พิจารณาแล้วเห็นว่ามีสำคัญอย่างมาก “ณ สถานการณ์ในช่วงเวลาหนึ่งๆ” เป็นดัชนีที่สะท้อนความอยู่เย็นเป็นสุขของสังคมไทยในช่วงเวลานั้นๆ เป็นการเฉพาะกิจ ดังนั้น จำนวนดัชนีที่มีความอ่อนไหวในแต่ละมิติ จึงสามารถปรับเปลี่ยนได้ตามความเหมาะสมและตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญ ทั้งนี้คณะทำงานชุดปัจจุบันได้คัดเลือกดัชนีที่มีความอ่อนไหวจากแต่ละองค์ประกอบหลัก ดังนี้

1. การมีสุขภาวะที่ดี มี 8 ดัชนี ได้แก่
 - 1) ร้อยละของประชากรที่มีสุขภาพดีต่อประชากรทั้งหมด
 - 2) ค่าใช้จ่ายด้านสุขภาพของประเทศต่อผลิตภัณฑ์มวลรวมประเทศ
 - 3) จำนวนคดีเกี่ยวกับความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน
 - 4) สัดส่วนของครัวเรือนที่ประสบภาวะล้มละลายจากค่าใช้จ่ายในการรักษาพยาบาล
 - 5) สัดส่วนคดีอาญาต่อประชากรพันคน
 - 6) อัตราการเรียนรู้ (Functional literacy rate) 9 ปีขึ้นไป
 - 7) ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน (คะแนนเฉลี่ยของ 4 วิชาหลักของนักเรียนระดับ ป. 6 ม. 3 และ ม.6)
 - 8) ค่าใช้จ่ายด้านการศึกษาของประเทศต่อผลิตภัณฑ์มวลรวมประเทศ
2. เศรษฐกิจเข้มแข็งและเป็นธรรม มี 7 ดัชนี ได้แก่
 - 1) อัตราการจ้างงานต่ำระดับ
 - 2) สัดส่วนแรงงานที่ได้รับสวัสดิการต่อกำลังแรงงานทั้งหมด
 - 3) สัดส่วนหนี้ครัวเรือนต่อ GDP
 - 4) อัตราการเติบโตของผลผลิตมวลรวมภายในประเทศต่อประชากร (GDP per capita growth)
 - 5) อัตราเงินเฟ้อ
 - 6) สัดส่วนการถือครองรายได้ของประชากรร้อยละ 20 สุดท้ายที่รวยที่สุด ต่อ ประชากรร้อยละ 20 แรกที่จนที่สุด
 - 7) สัดส่วน GPP per capita ของจังหวัดร้อยละ 20 สุดท้ายที่รวยที่สุด ต่อ GPP per capita ของจังหวัดร้อยละ 20 แรกที่จนที่สุด
3. สิ่งแวดล้อมและระบบนิเวศสมดุล มี 6 ดัชนี ได้แก่
 - 1) ร้อยละของแหล่งน้ำที่มีคุณภาพอยู่ในเกณฑ์ดีต่อแหล่งน้ำทั่วประเทศ
 - 2) ร้อยละของจำนวนวันที่ดัชนีคุณภาพอากาศอยู่ในเกณฑ์มาตรฐาน
 - 3) มูลค่าความเสียหายจากภัยพิบัติทางธรรมชาติต่อจำนวนประชากร
 - 4) ร้อยละของพื้นที่ป่าอนุรักษ์ต่อพื้นที่ประเทศ

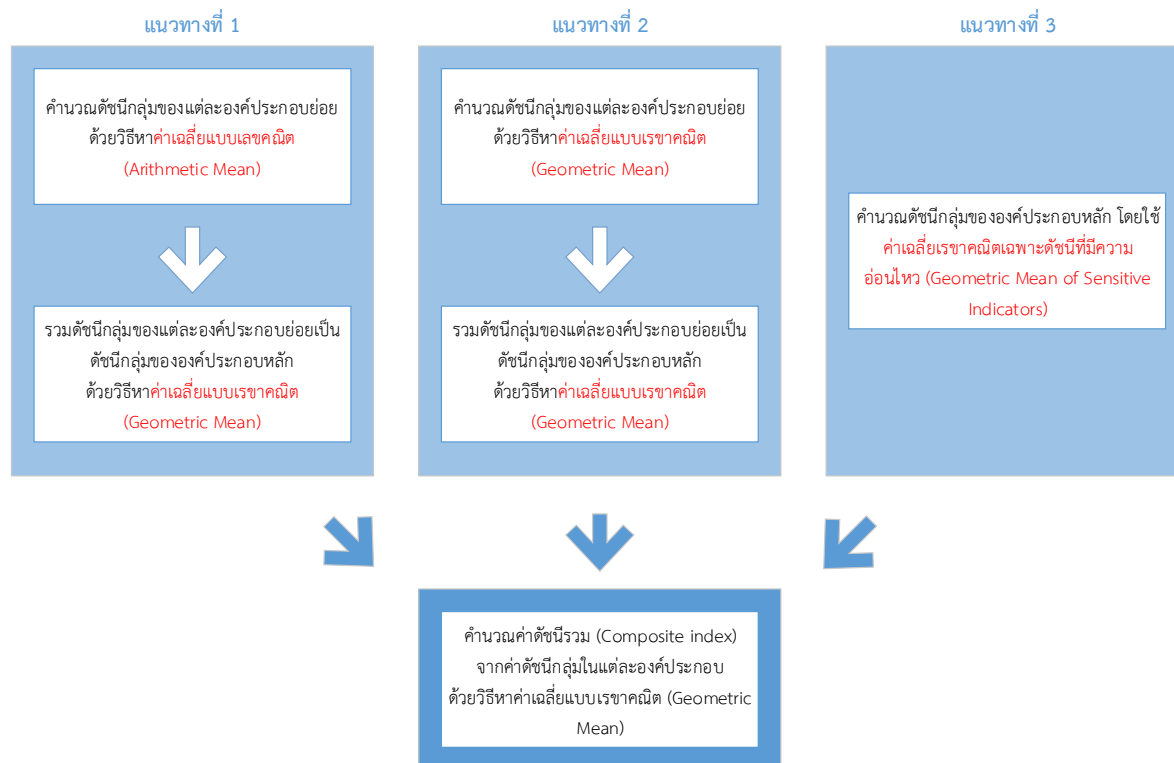
- 5) ร้อยละของการใช้พลังงานทดแทนและพลังงานทางเลือกต่อปริมาณการใช้พลังงานขั้นสุดท้าย
 - 6) ร้อยละของพื้นที่ทำเกษตรกรรมยั่งยืน (พื้นที่เกษตรอินทรีย์) ต่อพื้นที่การเกษตรทั้งหมด
4. สังคมประชาธิปไตยที่มีธรรมาภิบาล มี 8 ดัชนี ได้แก่
- 1) จำนวนเรื่องร้องเรียนต่อกรรมการสิทธิมนุษยชนที่เกี่ยวกับการละเมิดสิทธิมนุษยชนด้านสิทธิพลเมือง
 - 2) จำนวนร่างกฎหมายที่ประชาชนผู้มีสิทธิเลือกตั้งไม่น้อยกว่าหนึ่งหมื่นคนร่วมกันเข้าชื่อเสนอกฎหมาย
 - 3) คะแนนจากการสำรวจของดัชนีวัดภาพลักษณ์การคอร์รัปชัน (Corruption Perception Index - CPI)
 - 4) ร้อยละของจำนวนผู้ที่ได้รับการเยียวยาและชดเชยค่าเสียหายที่เกิดจากกระบวนการยุติธรรมทางอาญา ในกรณีถูกจับและได้รับการปล่อยตัวโดยไม่มี การฟ้องคดี
 - 5) จำนวนข้อบัญญัติท้องถิ่นและเทศบัญญัติที่มาจากการใช้สิทธิของประชาชนเข้าชื่อเพื่อเสนอข้อบัญญัติท้องถิ่นเพิ่มขึ้น
 - 6) ร้อยละของจำนวนเงินที่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นจัดเก็บได้เองต่อรายได้รวมของ อบต.
 - 7) จำนวนผู้ต้องคดีที่มีเหตุมาจากชุมนุมทางการเมืองและความขัดแย้งเชิงอุดมการณ์ทางการเมือง
 - 8) จำนวนผู้เสียชีวิตจากสถานการณ์ความไม่สงบในจังหวัดชายแดนใต้
5. การสร้างความเป็นธรรมและลดความเหลื่อมล้ำทางสังคม มี 4 ดัชนี ได้แก่
- 1) ดัชนีการพัฒนามนุษย์ที่ไม่เท่าเทียม (IHDI)
 - 2) จำนวนผู้ได้รับสวัสดิการสำหรับคนพิการ
 - 3) จำนวนผู้ได้รับสวัสดิการสำหรับผู้ป่วยเอดส์
 - 4) จำนวนป่าชุมชน (โครงการ) ที่ได้รับการจดทะเบียนใหม่

แนวทางที่ 3 จะคำนวณค่าดัชนีกลุ่มของแต่ละองค์ประกอบหลัก (มิติ) เลยโดยไม่ต้องคำนวณค่าเฉลี่ยของแต่ละองค์ประกอบย่อย ภายใต้แนวคิดที่ว่า “ดัชนีที่มีความอ่อนไหว (Sensitive Indicator) ที่คัดเลือกมา มีความสำคัญเท่าๆ กัน ไม่สามารถทดแทนกันได้” จึงใช้วิธีหาค่าเฉลี่ยแบบเรขาคณิต (Geometric Mean) เพื่อคำนวณค่าดัชนีกลุ่มของทั้งองค์ประกอบหลัก (มิติ)

สูตรการคำนวณค่าดัชนีรวมตามแนวทางที่ 3 อธิบายได้ด้วยสมการที่ (5)

$$H_k = m_k \sqrt[m_k]{\prod_{i=1}^{m_k} S_{i,k}} \quad (5)$$

โดย $S_{i,k}$ คือ ค่าดัชนีที่มีความอ่อนไหว i ของแต่ละองค์ประกอบหลัก (มิติ) k
 m_k คือ จำนวนดัชนีที่มีความอ่อนไหวในแต่ละองค์ประกอบหลัก (มิติ) k

รูปที่ 2.1 : วิธีการคำนวณค่าดัชนีกลุ่มของแต่ละองค์ประกอบหลักตามวิธีการคำนวณแบบต่างๆ

2.3 ผลการคำนวณดัชนีรวม(Composite index)

ผลการคำนวณดัชนีความอยู่เย็นเป็นสุข ซึ่งคำนวณจากค่าดัชนีความอยู่เย็นเป็นสุขในทั้ง 5 องค์ประกอบหลัก โดยการใช้สูตรการคำนวณค่าดัชนีรวม (Composite index) ด้วยสมการที่ (6)

$$C = \sqrt[5]{\prod_{k=1}^5 H_k}$$

โดย C คือ ค่าดัชนีรวม (Composite index)
 H_k คือ ค่าดัชนีกลุ่มของแต่ละองค์ประกอบ (มิติ) k

เนื่องจากการคำนวณค่าดัชนีกลุ่มของแต่ละองค์ประกอบ (มิติ) มีวิธีการคำนวณแตกต่างกัน 3 แนวทาง ทำให้ผลการคำนวณค่าดัชนีรวม (Composite index) มีค่าแตกต่างกันออกไปด้วย โดยผลการคำนวณในแต่ละแนวทางแสดงในตารางที่ 2.1 และรูปที่ 2.2

เมื่อเปรียบเทียบผลการคำนวณค่าดัชนีรวม (Composite index) ด้วยแนวทางทั้งสาม จะเห็นได้ว่าทิศทาง (Direction) การเปลี่ยนแปลงของความอยู่เย็นเป็นสุขในสังคมไทย ที่คำนวณด้วยแนวทางที่ 1 และแนวทางที่ 2 มีความสอดคล้องกันตลอดทั้ง 10 ปี (พ.ศ.2550-2559) โดยผลการคำนวณด้วยแนวทางที่ 1 จะสูงกว่าแนวทางที่ 2 ตลอดทั้ง 10 ปี เนื่องจาก โดยหลักการคำนวณหาค่าเฉลี่ยนั้น เมื่อคำนวณโดยข้อมูลชุดเดียวกัน ค่าเฉลี่ยแบบเลขคณิต (Arithmetic Mean) จะมีค่ามากกว่าค่าเฉลี่ยแบบเรขาคณิต (Geometric Mean) เสมอ หรืออาจจะกล่าวได้ว่า คุณสมบัตินี้ “ความสามารถทดแทนกันได้” ของแต่ละดัชนีนั้น ส่งผลให้คะแนนของดัชนีรวมมีค่าต่ำลงนั่นเอง

สำหรับค่าดัชนีรวม (Composite index) ที่คำนวณตามแนวทางที่ 3 ซึ่งพิจารณาเฉพาะดัชนีที่มีความอ่อนไหว (Sensitive Indicator) นั้น มีทิศทางการเปลี่ยนแปลงของความอยู่เย็นเป็นสุขในสังคมไทย แตกต่างจากแนวทางที่ 1 และแนวทางที่ 2 เล็กน้อย ซึ่งเป็นผลจากการคัดเลือกเฉพาะดัชนีที่มีความอ่อนไหว ทำให้ค่าดัชนีกลุ่มของมิติ “เศรษฐกิจเข้มแข็งและเป็นธรรม” และ “สังคมประชาธิปไตยที่มีธรรมาภิบาล” ในปี 2551-2552 ซึ่งมีค่าสูงกว่าปีอื่นๆ มาก ส่งผลให้ค่าเฉลี่ยเรขาคณิตเฉพาะดัชนีที่มีความอ่อนไหวมีค่าต่ำในช่วง 2 ปีนี้ ในทางตรงข้าม ค่าดัชนีกลุ่มของมิติ “สิ่งแวดล้อมและระบบนิเวศสมดุล” และ “การสร้างความเป็นธรรมและลดความเหลื่อมล้ำทางสังคม” ในปี 2558-2559 มีค่าสูงขึ้นมากกว่าปีอื่นๆ ส่งผลให้ค่าเฉลี่ยเรขาคณิตเฉพาะดัชนีที่มีความอ่อนไหว มีค่าสูงในช่วง 2 ปีนี้

อย่างไรก็ตาม การเลือกใช้แนวทางที่ 3 เพื่อคำนวณค่าดัชนีรวม (Composite index) ควรเลือกใช้เป็นการเฉพาะกิจ เพื่อเปรียบเทียบการเปลี่ยนแปลงของความอยู่เย็นเป็นสุขในสังคมไทยในช่วงเวลาสั้นๆ ตามสถานการณ์ที่เฉพาะในช่วงเวลานั้นเท่านั้น ไม่ควรนำมาใช้คำนวณเพื่อดูแนวโน้ม (Trend) หรือทิศทาง (Direction) การเปลี่ยนแปลงในระยะยาว

ตารางที่ 2.1 : ผลการคำนวณค่าดัชนีรวม (Composite index) ในแต่ละแนวทาง

วิธีคำนวณแบบที่ 1 (Arithmetic mean + Geometric mean)

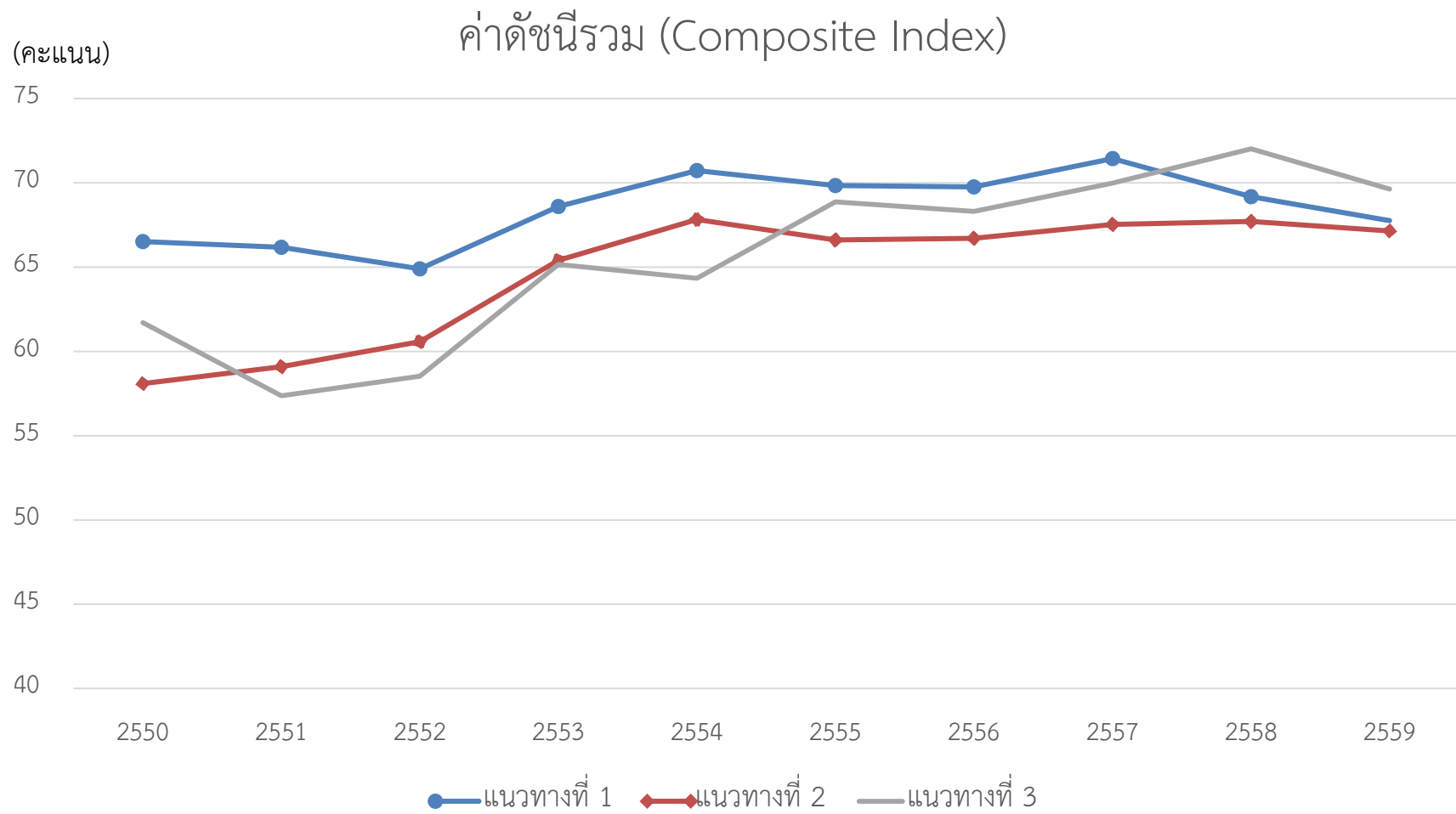
	ปีที่เก็บ	2550	2551	2552	2553	2554	2555	2556	2557	2558	2559
การมีสุขภาวะ		73.30	73.52	76.07	71.49	70.62	70.23	73.88	77.05	78.02	78.97
เศรษฐกิจเข้มแข็งและเป็นธรรม		70.65	69.47	69.14	75.58	76.60	79.96	80.45	79.63	80.86	80.73
สิ่งแวดล้อมและระบบนิเวศสมดุล		57.45	62.45	61.47	62.53	66.45	62.33	61.08	65.93	67.82	65.40
สังคมประชาธิปไตยที่มีธรรมาภิบาล		74.19	63.65	57.92	67.33	68.42	67.89	66.74	69.22	52.26	54.56
การสร้างความเป็นธรรมและลดความเหลื่อมล้ำทางสังคม		58.18	61.71	60.74	65.86	70.97	69.00	67.39	65.45	69.48	62.03
แนวทางที่ 1		66.33	66.00	64.74	68.41	70.53	69.65	69.60	71.22	68.91	67.60

วิธีคำนวณแบบที่ 2 (Geometric mean + Geometric mean)

	ปีที่เก็บ	2550	2551	2552	2553	2554	2555	2556	2557	2558	2559
การมีสุขภาวะ		66.44	66.96	72.27	68.57	68.48	68.48	72.29	76.55	77.14	77.99
เศรษฐกิจเข้มแข็งและเป็นธรรม		63.70	62.78	62.75	69.23	71.76	74.87	76.13	75.90	78.70	77.86
สิ่งแวดล้อมและระบบนิเวศสมดุล		54.80	60.32	59.93	61.00	64.75	60.81	58.98	63.92	66.36	63.21
สังคมประชาธิปไตยที่มีธรรมาภิบาล		71.47	59.30	53.04	64.55	63.82	63.39	62.91	65.07	56.06	65.35
การสร้างความเป็นธรรมและลดความเหลื่อมล้ำทางสังคม		39.48	47.39	56.03	63.34	69.93	65.66	63.96	57.33	61.86	53.87
แนวทางที่ 2		57.97	58.96	60.45	65.26	67.68	66.47	66.56	67.35	67.46	67.01

วิธีคำนวณแบบที่ 3 (Critical index + Geometric mean)

	ปีที่เก็บ	2550	2551	2552	2553	2554	2555	2556	2557	2558	2559
การมีสุขภาวะ		78.11	78.12	77.77	75.21	76.92	75.67	75.42	74.59	74.72	75.30
เศรษฐกิจเข้มแข็งและเป็นธรรม		77.70	69.51	66.20	83.77	80.76	90.11	86.71	84.31	83.71	88.65
สิ่งแวดล้อมและระบบนิเวศสมดุล		49.88	53.08	59.94	59.35	61.87	61.44	58.88	64.35	68.30	67.49
สังคมประชาธิปไตยที่มีธรรมาภิบาล		68.41	47.81	52.51	56.30	46.85	58.53	53.38	57.92	51.82	46.27
การสร้างความเป็นธรรมและลดความเหลื่อมล้ำทางสังคม		43.21	45.09	42.40	55.81	61.23	63.20	72.30	70.58	86.27	77.41
แนวทางที่ 3		61.71	57.37	58.53	65.16	64.34	68.87	68.30	69.98	72.02	69.63

รูปที่ 2.2 : เปรียบเทียบผลการคำนวณค่าดัชนีรวม (Composite index) ด้วยแนวทางต่าง

2.4 สรุปวิธีการคำนวณดัชนีชี้วัดความอยู่เย็นเป็นสุขในสังคมไทย

จากการที่คณะที่ปรึกษาได้ใช้ข้อมูลสถิติในช่วงแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติฉบับที่ 10 และ 11 (ปี พ.ศ. 2550-2559) รวม 10 ปีมาใช้ในการคำนวณดัชนีชี้วัดความอยู่เย็นเป็นสุขที่ปรับปรุงใหม่ ย้อนหลัง โดยใช้สูตรการคำนวณภายใต้แนวคิดที่แตกต่างกัน 3 แนวทาง ได้แก่

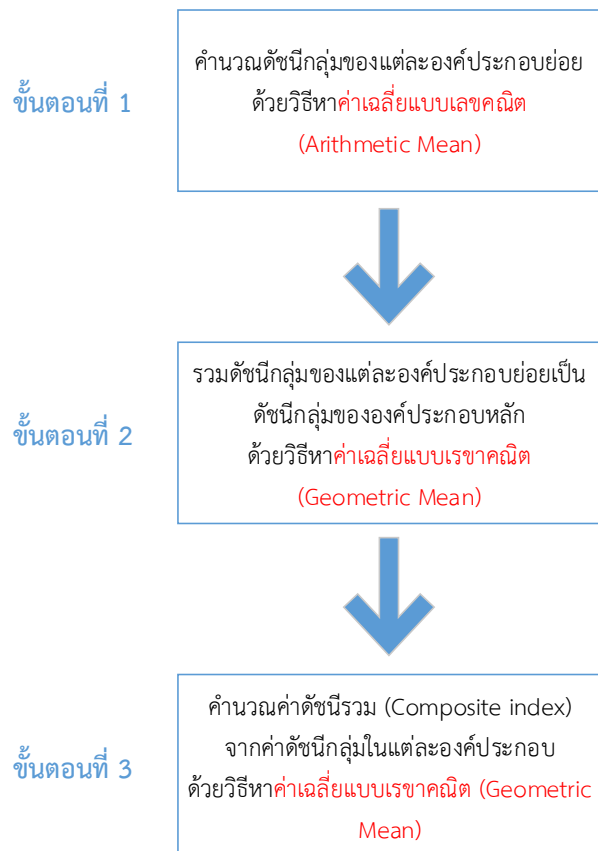
- แนวทางที่ 1 คำนวณค่าเฉลี่ยขององค์ประกอบย่อยโดยใช้วิธีหาค่าเฉลี่ยแบบเลขคณิต (Arithmetic Mean) และใช้วิธีหาค่าเฉลี่ยแบบเรขาคณิต (Geometric Mean) เพื่อคำนวณดัชนีกลุ่ม
- แนวทางที่ 2 คำนวณทั้งค่าเฉลี่ยขององค์ประกอบย่อย และดัชนีกลุ่มของแต่ละองค์ประกอบ ด้วยวิธีค่าเฉลี่ยแบบเรขาคณิต (Geometric Mean)
- แนวทางที่ 3 การคำนวณโดยใช้ค่าเฉลี่ยเรขาคณิตเฉพาะดัชนีที่มีความอ่อนไหว (Geometric Mean of Sensitive Indicators)

ตามที่อธิบายแล้วข้างต้น แนวทางทั้งสามไม่มีความแตกต่างกันในขั้นตอนของการคำนวณดัชนีรวม (Composite index) โดยจะใช้ค่าเฉลี่ยแบบเรขาคณิต (Geometric Mean) เพื่อรวมค่าดัชนีกลุ่มในแต่ละองค์ประกอบเข้าด้วยกัน เนื่องจากเมื่อพิจารณาแล้วจะเห็นว่า องค์ประกอบในแต่ละมิติทั้ง 5 มิติ มีความเป็นเอกเทศและไม่สามารถทดแทนกันได้

อย่างไรก็ตาม เมื่อพิจารณาหาแนวทางที่มีความเหมาะสมที่สุดสำหรับใช้เป็นมาตรฐานสำหรับการคำนวณดัชนีชี้วัดความอยู่เย็นเป็นสุขในสังคมไทยในอนาคต คณะที่ปรึกษาลงความเห็นว่า “แนวทางที่ 1” มีความเหมาะสมที่สุด ด้วยเหตุผลดังนี้

1. ความง่ายในการคำนวณค่าเฉลี่ยของแต่ละองค์ประกอบย่อย – การคำนวณค่าเฉลี่ยด้วยวิธีหาค่าเฉลี่ยแบบเลขคณิต (Arithmetic Mean) ภายใต้แนวคิดที่ว่า ดัชนีในแต่ละองค์ประกอบ “ย่อยซึ่งอยู่ภายใต้ประเด็นชี้วัดเดียวกันสามารถทดแทนกันได้ ทำได้ง่าย ไม่ซับซ้อน และง่ายต่อการตีความของผู้ใช้งาน ใช้ได้ในทุกกรณีซึ่งแตกต่างจากแนวทางที่ 3 ซึ่งเหมาะกับการคำนวณเป็นการเฉพาะกิจ เพื่อเปรียบเทียบการเปลี่ยนแปลงของความอยู่เย็นเป็นสุขในสังคมไทยในช่วงเวลาสั้นๆ เท่านั้น
2. ไม่มีข้อจำกัดด้านวิธีการคำนวณ – หากคะแนนของบางดัชนีชี้วัดมีค่าเป็น “ศูนย์” จะทำให้ไม่สามารถคำนวณค่าเฉลี่ยแบบเรขาคณิต (Geometric Mean) ได้ ซึ่งเป็นข้อจำกัดของการคำนวณตามแนวทางที่ 2
3. ระดับคะแนนโดยเฉลี่ย – การคำนวณค่าเฉลี่ยแบบเลขคณิต (Arithmetic Mean) โดยทั่วไปจะให้ผลลัพธ์ของค่าเฉลี่ยที่สูงกว่าการคำนวณค่าเฉลี่ยแบบเรขาคณิต (Geometric Mean) เสมอ เนื่องจากหลักการคำนวณค่าเฉลี่ยแบบเรขาคณิต จะให้ความสำคัญกับ องค์ประกอบ (สมาชิก) ที่มี “คะแนนต่ำ” มากเป็นพิเศษ ดังนั้นการคำนวณด้วยแนวทางที่ 2 อาจทำให้เกิดการประเมินค่าที่ต่ำกว่าความเป็นจริงได้

ท้ายที่สุด จึงขอสรุปวิธีการคำนวณค่าดัชนีรวมชี้วัดความอยู่เย็นเป็นสุขในสังคมไทย ตามแนวทาง
ที่ 1 ดังแสดงในรูปที่ 2.3

รูปที่ 2.3 : วิธีการคำนวณค่าดัชนีรวมชี้วัดความอยู่เย็นเป็นสุขในสังคมไทย

บทที่ 3
องค์ประกอบหลักการมีสุขภาวะ

1. ร้อยละของประชากรที่มีสุขภาพดีต่อประชากรทั้งหมด		
องค์ประกอบหลัก	องค์ประกอบย่อย	ประเด็นการวัด
การมีสุขภาวะ	สุขภาพกายและจิตดี	ร่างกายแข็งแรง

1. ชื่อตัวชี้วัด ร้อยละของประชากรที่มีสุขภาพดีต่อประชากรทั้งหมด

2. แหล่งข้อมูล สถิติสาธารณสุข สำนักนโยบายและยุทธศาสตร์ สำนักปลัดกระทรวงสาธารณสุข และระบบฐานข้อมูลและตัวชี้วัดภาวะสังคม <http://social.nesdb.go.th/social/Default.aspx?tabid=131>

3. คำอธิบาย เน้นให้เห็นความสำคัญของการพัฒนามนุษย์ในทุกช่วงวัย โดยคำนวณจากจำนวนประชากรทั้งหมดลบด้วยจำนวนประชากรที่ป่วยด้วยโรค 298 กลุ่มโรคหารด้วยจำนวนประชากรทั้งหมด และคำนวณเป็นค่าร้อยละ

4. หน่วยวัด ร้อยละ

5. วัตถุประสงค์ที่เกี่ยวข้อง ความอยู่เย็นเป็นสุขร่วมกันในสังคมไทย ให้มีความสำคัญกับการพัฒนาสุขภาวะและศักยภาพของคนในทุกช่วงวัย โดยผลของการพัฒนาควรส่งผลให้ประชาชนมีสุขภาพที่ดีขึ้น

6. ค่าเกณฑ์มาตรฐาน ร้อยละประชากรที่มีสุขภาพดี (ไม่ป่วยเป็นโรค 298 โรค) ต่อประชากรทั้งหมดในช่วงแผน 10 (ข้อมูลสิ้นสุดปี 2558) คือ 70.90

7. วิธีการวัด และวิธีคำนวณ

$\frac{\text{ร้อยละของประชากรที่มีสุขภาพดีต่อประชากรทั้งหมด} \times 100}{\text{ค่าเกณฑ์มาตรฐาน}}$

8. หลักการใช้ proxy ในการคำนวณ ในกรณีที่ไม่มีข้อมูลในปีใดปีหนึ่ง ใช้ระบุค่าเป็น N/A และไม่นำดัชนีตัวนี้มาคำนวณค่าดัชนีรวม เนื่องจากเป็นข้อมูลเหตุการณ์เฉพาะในปีนั้นๆ ไม่สามารถใช้ค่าในปีใกล้เคียงเพื่อเทียบเคียงได้

9.ระดับความสมบูรณ์ของข้อมูลและคุณภาพของข้อมูล ระดับ 1 มีการจัดเก็บทุกปี ข้อมูลมีความสมบูรณ์สำหรับใช้ประเมิน

หมายเหตุ : เนื่องจากปี 2537 ถึง ปี 2555 ใช้ข้อมูลกลุ่ม 75 กลุ่มโรค ปี 2556 เป็นต้นไปใช้ข้อมูลกลุ่ม 298 กลุ่มโรค ทำให้ร้อยละของประชากรที่มีสุขภาพดีต่ำกว่าข้อมูลในช่วง 2550-2555

10.ข้อเสนอแนะ เนื่องจากข้อมูลมีเฉพาะข้อมูลอัตราของผู้ป่วยในที่อยู่ในระบบหลักประกันสุขภาพถ้วนหน้าและสวัสดิการรักษายาบาลข้าราชการและครอบครัว จึงเสนอให้มีการเก็บข้อมูลของผู้ป่วยที่อยู่ในระบบประกันสังคมเพิ่มเติมด้วย

2.อายุคาดเฉลี่ยเมื่อแรกเกิด		
องค์ประกอบหลัก	องค์ประกอบย่อย	ประเด็นการวัด
การมีสุขภาพ	สุขภาพกายและจิตดี	อายุยืนยาว

1.ชื่อตัวชี้วัด อายุคาดเฉลี่ยเมื่อแรกเกิด

2.แหล่งข้อมูล สถิติสาธารณสุข สำนักนโยบายและยุทธศาสตร์ สำนักปลัดกระทรวงสาธารณสุข ข้อมูลปี 2552 คณะทำงานศึกษาภาระโรค สำนักงานพัฒนานโยบายสุขภาพระหว่างประเทศ ปี 2553-2557 และ 2559-2560 การคำนวณของสถาบันวิจัยประชากรและสังคม มหิดล ปี 2558 ข้อสมมติภาวะการตาย การคาดประมาณประชากรของประเทศไทย 2553-2583 สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ <http://social.nesdb.go.th/social/Default.aspx?tabid=131>

3.คำอธิบาย อายุคาดเฉลี่ยเมื่อแรกเกิด เป็นเครื่องชี้วัดความยืนยาวของชีวิตประชากร คำนวณอายุขัยเฉลี่ยแบบไม่แยกเพศ (คำนวณหาค่าเฉลี่ยใหม่จากข้อมูลแยกเพศเดิม) ข้อมูลอายุคาดที่มีการประมาณการแบบช่วง จึงมีการใช้ตัวเลขเดิมตามช่วงปีนั้นๆ

4.หน่วยวัด ปี (อายุ)

5.วัตถุประสงค์ที่เกี่ยวข้องกับความอยู่เย็นเป็นสุขร่วมกันในสังคมไทย ผลของการพัฒนาทั้งในแง่ของการส่งเสริม ป้องกัน และรักษาสุขภาพควรส่งผลให้ประชาชนมีอายุที่ยืนยาวขึ้น

6.ค่าเกณฑ์มาตรฐาน ไม่น้อยกว่า 80 ปี ตามเป้าประสงค์ในยุทธศาสตร์กระทรวงสาธารณสุขปี 2559

7.วิธีการวัด และวิธีคำนวณ

$\frac{\text{อายุคาดเฉลี่ยเมื่อแรกเกิด} \times 100}{\text{ค่าเกณฑ์มาตรฐาน}}$
--

8.หลักการใช้ proxy ในการคำนวณ -

9.ระดับความสมบูรณ์ของข้อมูลและคุณภาพของข้อมูล ระดับ 1 มีการจัดเก็บทุกปี ข้อมูลมีความสมบูรณ์สำหรับใช้ประเมิน

3.อัตราการฆ่าตัวตายสำเร็จ		
องค์ประกอบหลัก	องค์ประกอบย่อย	ประเด็นการวัด
การมีสุขภาวะ	สุขภาพกายและจิตดี	สุขภาพจิตดี

1.ชื่อตัวชี้วัด อัตราการฆ่าตัวตายสำเร็จ

2.แหล่งข้อมูล รายงานอัตราการฆ่าตัวตายสำเร็จ กรมสุขภาพจิต

ข้อมูลปี พ.ศ.2548-2555 จาก <http://www.hiso.or.th/hiso/visualize/Series.php?v=v82> ปี พ.ศ. 2556-2558 จากรายงานอัตราการฆ่าตัวตาย (รายต่อแสนประชากร) := ปี พ.ศ. 2540-2558 กรมสุขภาพจิต http://www.dmh.go.th/report/suicide/stat_prov.asp

3.คำอธิบาย ผลของการพัฒนาควรส่งผลให้ประชาชนมีสุขภาพจิตดีขึ้น

4.หน่วยวัด คน

5.วัตถุประสงค์ที่เกี่ยวข้องความอยู่เย็นเป็นสุขร่วมกันในสังคมไทย

6.ค่าเกณฑ์มาตรฐาน ไม่เกิน 5 คนต่อประชากรพันคน อัตราการฆ่าตัวตายสำเร็จ ในช่วงสิ้นสุดแผนฯ 10 (ข้อมูลสิ้นสุดปี 2558) คือ 6.47

7.วิธีการวัด และวิธีคำนวณ

$$\frac{\text{ค่าเกณฑ์มาตรฐาน}}{\text{อัตราการฆ่าตัวตายสำเร็จ}} \times 100$$

8.หลักการใช้ proxy ในการคำนวณ ในกรณีที่ไม่มีข้อมูลในปีใดปีหนึ่ง ใช้ระบุค่าเป็น N/A และไม่นำดัชนีตัวนี้มาคำนวณค่าดัชนีรวม เนื่องจากเป็นข้อมูลเหตุการณ์เฉพาะในปีนั้นๆ ไม่สามารถใช้ค่าในปีใกล้เคียงเพื่อเทียบเคียงได้

9.ระดับความสมบูรณ์ของข้อมูลและคุณภาพของข้อมูล ระดับ 1 มีการจัดเก็บทุกปี ข้อมูลมีความสมบูรณ์สำหรับใช้ประเมิน

4. ค่าใช้จ่ายด้านสุขภาพของประเทศต่อผลิตภัณฑ์มวลรวมประเทศ		
องค์ประกอบหลัก	องค์ประกอบย่อย	ประเด็นการวัด
การมีสุขภาพ	สุขภาพทางสังคมที่ดี	การอยู่ในสภาพแวดล้อมที่เอื้ออำนวยต่อสุขภาพ

1. ชื่อตัวชี้วัด ค่าใช้จ่ายด้านสุขภาพของประเทศต่อผลิตภัณฑ์มวลรวมประเทศ

2. แหล่งข้อมูล สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ

ข้อมูลจาก สัดส่วนค่าใช้จ่ายด้านสุขภาพ (ค่ายา ค่ารักษา) ต่อค่าใช้จ่ายของครัวเรือนทั้งหมด (GDP) พ.ศ. 2536-2558 ที่มา https://www.m-society.go.th/article_attach/17783/19974.pdf

3. คำอธิบาย ย้ายมาจากตัวชี้วัดเสริม ทั้งนี้เพิ่มเติมตามแนวคิดปัจจัยสังคมกำหนดสุขภาพ

4. หน่วยวัด บาท

5. วัตถุประสงค์ที่เกี่ยวข้องความอยู่เย็นเป็นสุขร่วมกันในสังคมไทย สังคมที่อยู่เย็นเป็นสุขต้องเป็นสังคมที่มีค่าใช้จ่ายด้านสุขภาพต่ำ

6. ค่าเกณฑ์มาตรฐาน ไม่เกินร้อยละ 5 จากข้อมูลการเสริมสร้างและพัฒนาศักยภาพทุนมนุษย์ภายใต้แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติฉบับที่ 12 (พ.ศ.2560-2564) ทั้งนี้การคำนวณค่าดัชนีในช่วงปี 2550-2559 ให้ใช้ค่าไม่เกินร้อยละ 4 เป็นค่าเกณฑ์มาตรฐานแทน เพื่อสะท้อนสถานการณ์ที่แตกต่างกันของช่วงเวลา

7. วิธีการวัด และวิธีคำนวณ

$\frac{\text{ค่าเกณฑ์มาตรฐาน}}{\text{ค่าใช้จ่ายด้านสุขภาพของประเทศต่อผลิตภัณฑ์มวลรวมประเทศ}} \times 100$
--

8. หลักการใช้ proxy ในการคำนวณ -

9. ระดับความสมบูรณ์ของข้อมูลและคุณภาพของข้อมูล ระดับ 1 มีการจัดเก็บทุกปี ข้อมูลมีความสมบูรณ์สำหรับใช้ประเมิน

5.ร้อยละของผู้สูงอายุที่อยู่คนเดียวต่อผู้สูงอายุทั้งหมด		
องค์ประกอบหลัก	องค์ประกอบย่อย	ประเด็นการวัด
การมีสุขภาวะ	สุขภาวะทางสังคมที่ดี	การอยู่ในสภาพแวดล้อมที่อำนวยความสะดวกสุขภาวะ

1.ชื่อตัวชี้วัด ร้อยละของผู้สูงอายุที่อยู่คนเดียวต่อผู้สูงอายุทั้งหมด

2.แหล่งข้อมูล การสำรวจประชากรสูงอายุในประเทศไทย สำนักงานสถิติแห่งชาติ (สำรวจทุก 3 ปี)

ข้อมูลจาก การสำรวจประชากรผู้สูงอายุในประเทศไทย

<http://service.nso.go.th/nso/nsopublish/themes/files/elderlyworkFullReport57-1.pdf>

3.คำอธิบาย แสดงให้เห็นสภาพแวดล้อมที่เหมาะสมกับสุขภาวะของผู้สูงอายุ และบทบาทของครอบครัวในการดูแลผู้สูงอายุ

4.หน่วยวัด ร้อยละ

5.วัตถุประสงค์ที่เกี่ยวข้องกับความอยู่เย็นเป็นสุขร่วมกันในสังคมไทย ครอบครัวมีบทบาทในการดูแลสมาชิกในครัวเรือนที่เป็นผู้สูงอายุ ดังนั้นจำนวน (ร้อยละ) ของผู้สูงอายุที่อยู่คนเดียวต่อผู้สูงอายุทั้งหมด ควรจะไม่สูงไปกว่าเกณฑ์มาตรฐาน

6.ค่าเกณฑ์มาตรฐาน ร้อยละของผู้สูงอายุที่อยู่คนเดียวต่อผู้สูงอายุทั้งหมดในช่วงสิ้นสุดแผน 11 เท่ากับ 10.4 เสนอเกณฑ์ท้าทายเท่ากับ 5

7.วิธีการวัด และวิธีคำนวณ

$\frac{\text{ค่าเกณฑ์มาตรฐาน}}{\text{ร้อยละของผู้สูงอายุที่อยู่คนเดียวต่อผู้สูงอายุทั้งหมด}} \times 100$
--

8.หลักการใช้ proxy ในการคำนวณ ในกรณีที่ไม่มีข้อมูลในปีใดปีหนึ่ง ใช้ระบุค่าเป็น N/A และไม่นำดัชนีตัวนี้มาคำนวณค่าดัชนีรวม เนื่องจากจำนวนผู้สูงอายุที่อยู่คนเดียวเป็นข้อมูลเฉพาะในปีนั้นๆ ไม่สามารถใช้ค่าในปีใกล้เคียงเพื่อเทียบเคียงได้

9. ระดับความสมบูรณ์ของข้อมูลและคุณภาพของข้อมูล ระดับ 2 ข้อมูลมีการสำรวจทุก 3 ปี

10.ข้อเสนอแนะ

เนื่องจากประเทศไทยกำลังก้าวสู่สังคมผู้สูงอายุ เพื่อให้สะท้อนสถานการณ์ปัจจุบัน ดังนั้น จึงควรเพิ่มความถี่ในการสำรวจประชากรผู้สูงอายุในประเทศไทยเพิ่มขึ้น อย่างน้อย 1-2 ปี/1 ครั้ง

6. อัตราคดีเด็กและเยาวชนถูกดำเนินคดีโดยสถานพินิจฯ ต่อเด็กและเยาวชนพ้นคน		
องค์ประกอบหลัก	องค์ประกอบย่อย	ประเด็นการวัด
การมีสุขภาวะ	สุขภาวะทางสังคมที่ดี	การอยู่ในสภาพแวดล้อมที่อำนวยต่อสุขภาวะ

1. ชื่อตัวชี้วัด อัตราคดีเด็กและเยาวชนถูกดำเนินคดีโดยสถานพินิจฯ ต่อเด็กและเยาวชนพ้นคน

2. แหล่งข้อมูล กรมพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน <http://www.djop.go.th/home>

และระบบฐานข้อมูลด้านสังคมและคุณภาพชีวิต สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ <http://social.nesdb.go.th/social/>

3. คำอธิบาย แสดงให้เห็นและบทบาทของสถาบันทางสังคมในการดูแลเด็กและเยาวชน

4. หน่วยวัด คน

5. วัตถุประสงค์ที่เกี่ยวข้องกับความอยู่เย็นเป็นสุขร่วมกันในสังคมไทย สถาบันทางสังคมในทุกระดับ มีหน้าที่ในการอบรมเลี้ยงดู ชัดเจน เด็กและเยาวชนให้สามารถทำหน้าที่ทางสังคมได้อย่างเหมาะสม ไม่ให้เดือดร้อนผู้อื่นและสังคม ดังนั้นอัตราคดีเด็กและเยาวชนถูกดำเนินคดีโดยสถานพินิจฯ ควรจะไม่สูงไปกว่าเกณฑ์มาตรฐาน

6. ค่าเกณฑ์มาตรฐาน ค่าเฉลี่ยอัตราคดีต่อจำนวนเด็กและเยาวชน 17 ปี ช่วงแผน 11 (พ.ศ.2555-พ.ศ.2559) (ข้อมูลปี 2558) เท่ากับ 2.34 เสนอเกณฑ์ท้าทายเท่ากับ 2.0

7. วิธีการวัด และวิธีคำนวณ

$\frac{\text{ค่าเกณฑ์มาตรฐาน} \times 100}{\text{อัตราคดีเด็กและเยาวชนถูกดำเนินคดี}}$
--

8. หลักการใช้ proxy ในการคำนวณ ในกรณีที่ไม่มีข้อมูลในปีใดปีหนึ่ง ใช้ระบุค่าเป็น N/A และไม่นำดัชนีตัวนี้มาคำนวณค่าดัชนีรวม เนื่องจากอัตราคดีเด็กและเยาวชนถูกดำเนินคดีโดยสถานพินิจฯ เป็นข้อมูลเฉพาะในปีนั้นๆ ไม่สามารถใช้ค่าในปีใกล้เคียงเพื่อเทียบเคียงได้

9. ระดับความสมบูรณ์ของข้อมูลและคุณภาพของข้อมูล ระดับ 1 มีการจัดเก็บทุกปี ข้อมูลมีความสมบูรณ์สำหรับใช้ประเมิน

7. จำนวนคติความรุนแรงในครอบครัว		
องค์ประกอบหลัก	องค์ประกอบย่อย	ประเด็นการวัด
การมีสุขภาวะที่ดี	สุขภาวะทางสังคมที่ดี	การอยู่ในสภาพแวดล้อมที่อำนวยต่อสุขภาวะ

1. **ชื่อตัวชี้วัด** จำนวนคติความรุนแรงในครอบครัว

2. **แหล่งข้อมูล** รายงานข้อมูลด้านสถานการณ์ความรุนแรงในครอบครัว สำหรับการรายงานตามมาตรา 17 แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้ถูกกระทำด้วยความรุนแรงในครอบครัว พ.ศ.2550 ตารางที่ 22 แสดงจำนวนคดีตามพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้ถูกกระทำด้วยความรุนแรงในครอบครัว พ.ศ.2550 ที่จัดเก็บโดยสำนักงานตำรวจแห่งชาติ

3. **คำอธิบาย** ชี้ให้เห็นถึงสถานะของสถาบันครอบครัวอันมีผลต่อสุขภาวะของคนในครอบครัว

4. **หน่วยวัด** จำนวน (คดี) ความรุนแรงในครอบครัว

5. **วัตถุประสงค์ที่เกี่ยวข้อง** ความอยู่เย็นเป็นสุขร่วมกันในสังคมไทย ครอบครัวที่มีสัมพันธภาพที่ดี สมาชิกในครอบครัวแก้ไขปัญหาต่างๆด้วยวิธีการที่สร้างสรรค์ไม่ใช้ความรุนแรง ดังนั้นจำนวนเหตุการณ์ความรุนแรงในครอบครัวควรจะไม่สูงไปกว่าเกณฑ์มาตรฐาน

6. **ค่าเกณฑ์มาตรฐาน** ค่าต่ำที่สุดในช่วงแผน 11 เท่ากับ 244 ครั้ง เสนอเกณฑ์ทำทายเป็นอย่างน้อยกว่า 200 คดี

7. **วิธีการวัด และวิธีคำนวณ**

$\frac{\text{ค่าเกณฑ์มาตรฐาน} \times 100}{\text{จำนวนคดีความรุนแรงในครอบครัว}}$

8. **หลักการใช้ proxy ในการคำนวณ** ในกรณีที่ไม่มีข้อมูลในปีใดปีหนึ่ง ใช้ระบุค่าเป็น N/A และไม่นำดัชนีตัวนี้มาคำนวณค่าดัชนีรวม เนื่องจากจำนวนคติความรุนแรงในครอบครัวเป็นข้อมูลเฉพาะในปีนั้นๆ ไม่สามารถใช้ค่าในปีใกล้เคียงเพื่อเทียบเคียงได้

9. **ระดับความสมบูรณ์ของข้อมูลและคุณภาพของข้อมูล** ระดับ 1 มีการจัดเก็บทุกปี ข้อมูลมีความสมบูรณ์สำหรับใช้ประเมิน

8. ร้อยละของการมีบ้านเป็นของตนเอง		
องค์ประกอบหลัก	องค์ประกอบย่อย	ประเด็นการวัด
การมีสุขภาวะ	สุขภาวะทางสังคมที่ดี	การอยู่ในสภาพแวดล้อมที่อำนวยความสะดวกสุขภาวะ

1.ชื่อตัวชี้วัด ร้อยละของการมีบ้านเป็นของตนเอง

2.แหล่งข้อมูล สำนักงานสถิติแห่งชาติ

3.คำอธิบาย พิจารณาในมิติความมั่นคงของที่อยู่อาศัย โดยให้ความสำคัญกับสถานการณ์การครอบครองที่อยู่อาศัยเป็นเจ้าของบ้านและที่ดิน

4.หน่วยวัด ร้อยละ

5.วัตถุประสงค์ที่เกี่ยวข้องความอยู่เย็นเป็นสุขร่วมกันในสังคมไทย ทุกครัวเรือนควรมีความมั่นคงในที่อยู่อาศัย

6.ค่าเกณฑ์มาตรฐาน 100

7.วิธีการวัด และวิธีคำนวณ

$\frac{\text{ร้อยละการมีบ้านเป็นของตนเอง} \times 100}{\text{ค่าเกณฑ์มาตรฐาน}}$
--

8.หลักการใช้ proxy ในการคำนวณ -

9.ระดับความสมบูรณ์ของข้อมูลและคุณภาพของข้อมูล ระดับ 2 ข้อมูลมีการสำรวจทุก 2 ปี

9. ร้อยละของชุมชนที่มีการจัดสวัสดิการในชุมชน		
องค์ประกอบหลัก	องค์ประกอบย่อย	ประเด็นการวัด
การมีสุขภาวะ	สุขภาวะทางสังคมที่ดี	การอยู่ในสภาพแวดล้อมที่อำนวยต่อสุขภาวะ

1.ชื่อตัวชี้วัด ร้อยละของชุมชนที่มีการจัดสวัสดิการในชุมชน

2.แหล่งข้อมูล สถาบันพัฒนาองค์กรชุมชน (องค์การมหาชน)

<http://www.codi.or.th/index.php/2015-11-17-06-50-59/14633-10>

3.คำอธิบาย ย้ายมาจากชุมชนเข้มแข็ง เพื่อชี้ให้เห็นถึงบทบาทชุมชนในการสนับสนุนสุขภาวะ เปลี่ยนหน่วยเป็นจำนวนหมู่บ้านแทนจำนวนชุมชนที่ไม่มีฐานข้อมูลที่ชัดเจน

4.หน่วยวัด ร้อยละ

5.วัตถุประสงค์ที่เกี่ยวข้องความอยู่เย็นเป็นสุขร่วมกันในสังคมไทย

6.ค่าเกณฑ์มาตรฐาน การสำรวจในปี 2558 พบว่ามีหมู่บ้านที่มีการจัดสวัสดิการชุมชน ร้อยละ 78.6 ในพื้นที่นี้ เสนอเกณฑ์ทำทายเป็นร้อยละ 80

7.วิธีการวัด และวิธีคำนวณ

$$\frac{\text{ร้อยละของหมู่บ้านที่มีการจัดสวัสดิการในชุมชน}}{\text{ค่าเกณฑ์มาตรฐาน}} \times 100$$

8.หลักการใช้ proxy ในการคำนวณ -

9.ระดับความสมบูรณ์ของข้อมูลและคุณภาพของข้อมูล ระดับ 3 ไม่มีข้อมูล ข้อมูลไม่สมบูรณ์แต่มีความจำเป็นต้องจัดเก็บและปรับข้อมูลให้เป็นปัจจุบันอย่างต่อเนื่อง

10.ข้อเสนอแนะ

ในปัจจุบันฐานข้อมูลชุมชนไม่มีฐานข้อมูลที่ชัดเจน ประกอบกับแต่ละหน่วยหมู่บ้านมีมากกว่า 1 กองทุน จึงเสนอให้มีการจัดเก็บข้อมูลบนฐานข้อมูลพื้นที่หมู่บ้าน และจัดเก็บอย่างต่อเนื่อง โดยไม่นับซ้ำ

10. อัตราการเสียชีวิตจากอุบัติเหตุจราจรทางบกต่อประชากรพันคน		
องค์ประกอบหลัก	องค์ประกอบย่อย	ประเด็นการวัด
การมีสุขภาวะ	สุขภาวะทางสังคมที่ดี	ความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน

1.ชื่อตัวชี้วัด อัตราการเสียชีวิตจากอุบัติเหตุจราจรทางบกต่อประชากรพันคน

2.แหล่งข้อมูล ข้อมูลทะเบียนราษฎร (ทะเบียนตาย) กระทรวงมหาดไทย ,สำนักนโยบายและยุทธศาสตร์ กระทรวงสาธารณสุข

3.คำอธิบาย อุบัติเหตุจากการจราจรเป็นส่วนหนึ่งที่ทำให้เกิดความไม่ปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินของประชาชนและการเสียชีวิตจากอุบัติเหตุจากรถยนต์เป็นสาเหตุการตายอันดับแรกๆ ของประเทศไทย หากสังคมไทยสามารถลดจำนวนผู้เสียชีวิตจากการจราจรได้ก็จะช่วยเพิ่มระดับความอยู่เย็นเป็นสุขให้กับสังคมไทยได้ และเพื่อแสดงให้เห็นสภาพแวดล้อมที่อำนวยความสะดวกสุขภาวะ จึงย้ายตัวชี้วัดนี้มาจากองค์ประกอบหลักด้านสภาพแวดล้อมและระบบนิเวศสมดุล

4.หน่วยวัด จำนวน (คน)

5.วัตถุประสงค์ที่เกี่ยวข้องกับความอยู่เย็นเป็นสุขร่วมกันในสังคมไทย การเพิ่มขึ้นลดลงของอุบัติเหตุทางถนนเกี่ยวข้องกับความปลอดภัยเป็นสุขในสังคมไทย

6.ค่าเกณฑ์มาตรฐาน ข้อมูลเป้าหมายของทศวรรษแห่งความปลอดภัยทางถนน พ.ศ. 2554 – 2563 กำหนดไว้ว่าจะลดอัตราการเสียชีวิตจากอุบัติเหตุทางถนนต่ำกว่า 10 คนต่อประชากร 1 แสนคน ภายในปี 2563 หรือ 0.1 คนต่อประชากรพันคน ข้อมูลเป้าหมายของทศวรรษแห่งความปลอดภัยทางถนน พ.ศ. 2554 –2563 ที่กำหนดไว้ว่าจะลดอัตราการเสียชีวิตจากอุบัติเหตุทางถนนต่ำกว่า 10 คนต่อประชากร 1 แสนคนภายในปี 2563 (เท่ากับ 0.1 คนต่อประชากรพันคน) อย่างไรก็ตาม จากข้อมูลในช่วงแผน 10-11 ค่าต่ำสุดเท่ากับ 13.98 คนต่อประชากรพันคน จึงเสนอเกณฑ์ท้าทายเท่ากับ 10 คนต่อประชากรพันคน

7.วิธีการวัด และวิธีคำนวณ

$\frac{\text{ค่าเกณฑ์มาตรฐาน}}{\text{อัตราการเสียชีวิตจากอุบัติเหตุจราจรทางบกต่อประชากรพันคน}} \times 100$
--

8.หลักการใช้ proxy ในการคำนวณ ในกรณีที่ไม่มีข้อมูลในปีใดปีหนึ่ง ใช้ระบุค่าเป็น N/A และไม่นำดัชนีตัวนี้มาคำนวณค่าดัชนีรวม เนื่องจากเป็นเหตุการณ์ข้อมูลเฉพาะในปีนั้นๆ ไม่สามารถใช้ค่าในปีใกล้เคียงเพื่อเทียบเคียงได้

9.ระดับความสมบูรณ์ของข้อมูลและคุณภาพของข้อมูล ระดับ 1 ข้อมูลมีความสมบูรณ์สำหรับใช้ประเมิน

11. จำนวนคดีเกี่ยวกับความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินต่อประชากรพันคน		
องค์ประกอบหลัก	องค์ประกอบย่อย	ประเด็นการวัด
การมีสุขภาวะ	สุขภาวะทางสังคมที่ดี	ความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน

1.ชื่อตัวชี้วัด จำนวนคดีเกี่ยวกับความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินต่อประชากรพันคน

2.แหล่งข้อมูล สถิติคดีอาญารายปี โดยศูนย์เทคโนโลยีสารสนเทศกลาง สำนักงานตำรวจแห่งชาติ นับเฉพาะคดีที่รับแจ้ง คดีกลุ่มที่ 1 เฉพาะคดีลักพาเรียกค่าไถ่และคดีวางเพลิง คดีกลุ่มที่ 2 และคดีกลุ่มที่ 3 กลุ่มและคดีกลุ่มที่ 4 เฉพาะคดีลักพาเรียกค่าไถ่และคดีวางเพลิง

3.คำอธิบาย เพื่อแสดงให้เห็นสภาพแวดล้อมที่อำนวยความสะดวกสุขภาวะย้ายมาจากองค์ประกอบหลักด้านสภาพแวดล้อมและระบบนิเวศสมดุล

สำนักงานตำรวจแห่งชาติโดยศูนย์เทคโนโลยีสารสนเทศกลางได้เผยแพร่สถิติคดีอาญารายปี โดยจำแนกคดีอาญาออกเป็น 5 กลุ่มคดี ได้แก่ 1. คดีอุกฉกรรจ์และสะเทือนขวัญ (ฆ่า ปล้น ชิงทรัพย์ เรียกค่าไถ่ วางเพลิง) 2. คดีชีวิต ร่างกายและเพศ (ฆ่าโดยเจตนา/ไม่เจตนา/โดยประมาท/พยายามฆ่า/ ทำร้ายร่างกาย ช่มชู้) 3. คดีประทุษร้ายต่อทรัพย์สิน 4. คดีที่นำสนใจ (โจรกรรมรถ ปล้นชิงรถยนต์/แท็กซี่ ช่มชู้ และฆ่า เรียกค่าไถ่ ฉ้อโกง ยักยอก) 5. คดีที่รัฐเป็นผู้เสียหาย (อาชญากรรม การพนัน ยาเสพติด ประเวณี วัตถุลามก)

เนื่องจากปัญหาในการนับซ้ำจำนวนคดี (คดีอาญาบางประเภทสามารถพิจารณาจัดอยู่ในกลุ่มประเภทความผิดได้มากกว่า 1 รายการ) จึงเสนอให้คำนวณจำนวนคดีอาญาที่มีผลต่อความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินตามข้อเสนอของสำนักงานตำรวจแห่งชาติ โดยนับคดีที่รับแจ้ง คดีกลุ่มที่ 1 เฉพาะคดีลักพาเรียกค่าไถ่และคดีวางเพลิง คดีกลุ่มที่ 2 และคดีกลุ่มที่ 3 ทั้งกลุ่มและคดีกลุ่มที่ 4 เฉพาะคดีลักพาเรียกค่าไถ่และคดีวางเพลิง

4.หน่วยวัด จำนวน (คดี) ต่อประชากรพันคน

5.วัตถุประสงค์ที่เกี่ยวข้องกับความอยู่เย็นเป็นสุขร่วมกันในสังคมไทย การลดลงหรือเพิ่มขึ้นของคดีอาญาซึ่งเกี่ยวข้องกับความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินโดยตรงสามารถสะท้อนสถานการณ์ความปลอดภัยและความอยู่เย็นเป็นสุขของสังคมได้

6.ค่าเกณฑ์มาตรฐาน 1.2 คดีต่อประชากรพันคน จำนวนคดีที่เกิดขึ้นต่ำสุดอยู่ที่ 1.5 คดีต่อประชากรพันคน ดังนั้นเสนอให้คงค่ามาตรฐานตามเดิม

7.วิธีการวัด และวิธีคำนวณ

$\frac{\text{ค่าเกณฑ์มาตรฐาน}}{\text{จำนวนคดีเกี่ยวกับความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินต่อประชากรพันคน}} \times 100$

8.หลักการใช้ proxy ในการคำนวณ ในกรณีที่ไม่มีข้อมูลในปีใดปีหนึ่ง ใช้ระบุค่าเป็น N/A และไม่นำดัชนีตัวนี้มาคำนวณค่าดัชนีรวม เนื่องจากเป็นเหตุการณ์ข้อมูลเฉพาะในปีนั้นๆ ไม่สามารถใช้ค่าในปีใกล้เคียงเพื่อเทียบเคียงได้

9.ระดับความสมบูรณ์ของข้อมูลและคุณภาพของข้อมูล ระดับ 2 มีการเก็บข้อมูลทุกปี แต่ข้อมูลที่เคยเผยแพร่ยังไม่เป็นปัจจุบัน

12. สัดส่วนของผู้ป่วยฉุกเฉินวิกฤตที่ได้รับปฏิบัติการฉุกเฉินภายใน 8 นาที		
องค์ประกอบหลัก	องค์ประกอบย่อย	ประเด็นการวัด
การมีสภาวะ	สภาวะทางสังคมที่ดี	ระบบสุขภาพที่เข้าถึงได้

1. **ชื่อตัวชี้วัด** สัดส่วนของผู้ป่วยฉุกเฉินวิกฤตที่ได้รับปฏิบัติการฉุกเฉินภายใน 8 นาที (ระยะเวลาการตอบสนองของบริการแพทย์ฉุกเฉิน)

2. **แหล่งข้อมูล** สถาบันการแพทย์ฉุกเฉินแห่งชาติ (สพฉ.) (รายงานประจำปี) ข้อมูลมีตั้งแต่ปี 2556-2559

3. **คำอธิบาย** ระยะเวลาการตอบสนองของบริการแพทย์ฉุกเฉินสะท้อนให้เห็นการเข้าถึงระบบสุขภาพในสถานการณ์สำคัญ (เพิ่มเติมจากตัวชี้วัดคุณภาพสังคม) และทั้งนี้เป็นการปรับตามตัวชี้วัดตามฐานข้อมูลที่มีอยู่

4. **หน่วยวัด** จำนวน (คน)

5. **วัตถุประสงค์ที่เกี่ยวข้องกับความอยู่เย็นเป็นสุขร่วมกันในสังคมไทย** ระบบสุขภาพที่อำนวยความสะดวกอยู่เย็นเป็นสุข จำเป็นต้องตอบสนองสถานการณ์สุขภาพของประชาชนในสถานการณ์ฉุกเฉินได้

6. **ค่าเกณฑ์มาตรฐาน** ค่าเฉลี่ยของสถาบันการแพทย์ฉุกเฉินแห่งชาติเท่ากับ ร้อยละ 47 เสนอเกณฑ์ท้าทายที่ร้อยละ 60

7. **วิธีการวัด และวิธีคำนวณ**

$\frac{\text{สัดส่วนของผู้ป่วยฉุกเฉินวิกฤตที่ได้รับปฏิบัติการฉุกเฉินภายใน 8 นาที}}{\text{ค่าเกณฑ์มาตรฐาน}} \times 100$
--

8. **หลักการใช้ proxy ในการคำนวณ** ในกรณีที่ไม่มีข้อมูลในปีใดปีหนึ่ง ใช้ระบุค่าเป็น N/A และไม่นำดัชนีตัวนี้มาคำนวณค่าดัชนีรวม เนื่องจากเป็นเหตุการณ์ข้อมูลเฉพาะในปีนั้นๆ ไม่สามารถใช้ค่าในปีใกล้เคียงเพื่อเทียบเคียงได้

9. **ระดับความสมบูรณ์ของข้อมูลและคุณภาพของข้อมูล** ระดับ 2 มีการจัดเก็บทุกปีตั้งแต่ปี 2556-2559 ข้อมูลมีความสมบูรณ์สำหรับใช้ประเมิน ซึ่งคาดการณ์ว่าจะมีจัดเก็บต่อเนื่อง

13. สัดส่วนของครัวเรือนที่ประสบภาวะล้มละลายจากค่าใช้จ่ายในการรักษาพยาบาล		
องค์ประกอบหลัก	องค์ประกอบย่อย	ประเด็นการวัด
การมีสุขภาพ	สุขภาพทางสังคมที่ดี	ระบบสุขภาพที่เข้าถึงได้

- 1.ชื่อตัวชี้วัด สัดส่วนของครัวเรือนที่ประสบภาวะล้มละลายจากค่าใช้จ่ายในการรักษาพยาบาล
- 2.แหล่งข้อมูล รายงานการสำรวจภาวะเศรษฐกิจสังคมของครัวเรือน สำนักงานสถิติแห่งชาติ
- 3.คำอธิบาย สะท้อนให้เห็นความเหลื่อมล้ำในการรักษาพยาบาล
- 4.หน่วยวัด จำนวน (ครัวเรือน)
- 5.วัตถุประสงค์ที่เกี่ยวข้องความอยู่เย็นเป็นสุขร่วมกันในสังคมไทย สังคมที่อยู่เย็นเป็นสุขควรเป็นสังคมที่ประชาชนเข้าถึงการรักษาพยาบาลได้โดยไม่เป็นภาระทางเศรษฐกิจ
- 6.ค่าเกณฑ์มาตรฐาน ค่าต่ำที่สุดในช่วงแผน 10-11 เท่ากับ 2.5 เสนอเกณฑ์ท้าทายคือ 2
- 7.วิธีการวัด และวิธีคำนวณ

$\frac{\text{ค่าเกณฑ์มาตรฐาน}}{\text{สัดส่วนของครัวเรือนที่ประสบภาวะล้มละลายจากค่าใช้จ่ายในการรักษาพยาบาล}} \times 100$

- 8.หลักการใช้ proxy ในการคำนวณ ข้อมูลปี 2557 -2559 ใช้ตัวเลขเฉลี่ยจากข้อมูลปี 53-56
- 9.ระดับความสมบูรณ์ของข้อมูลและคุณภาพของข้อมูล ระดับ 2 ไม่มีการจัดเก็บทุกปี โดยมีข้อมูลตั้งแต่ปี 2550-2556 แต่สามารถใช้แนวโน้มของการพัฒนาได้

14. สัดส่วนคดีอาญาต่อประชากรพันคน		
องค์ประกอบหลัก	องค์ประกอบย่อย	ประเด็นการวัด
การมีสุขภาวะ	การมีคุณธรรม และสติปัญญา ใฝ่รู้	มีความซื่อสัตย์สุจริตและมีจิตสำนึกสาธารณะ

1.ชื่อตัวชี้วัด สัดส่วนคดีอาญาต่อประชากรพันคน

2.แหล่งข้อมูล ศูนย์เทคโนโลยีสารสนเทศกลาง สำนักงานตำรวจแห่งชาติ

จำนวนคดีอาญาซึ่งมีผลต่อความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน” โดยในที่นี้นับคดีที่รับแจ้งเพียง 4 กลุ่มคดี ได้แก่ คดีกลุ่มที่ 1 คดีอุกฉกรรจ์และสะเทือนขวัญ (ปล้นทรัพย์/ชิงทรัพย์/ลักพาเรียกค่าไถ่/วางเพลิง แต่ไม่รวมฆ่าผู้อื่นโดยเจตนา) คดีกลุ่มที่ 2 คดีชีวิต และร่างกาย (ฆ่าผู้อื่นโดยเจตนา/ไม่เจตนา/ทำให้ตายโดยประมาท/พยายามฆ่า/ ทำร้ายร่างกาย/ข่มขืนกระทำชำเรา) คดีกลุ่มที่ 3 คดีประทุษร้ายต่อทรัพย์ (ลักทรัพย์ ชิงทรัพย์ ชิงเอาทรัพย์ กรรโชกทรัพย์ รับของโจร ทำให้เสียทรัพย์ แต่ไม่รวมชิงทรัพย์และปล้นทรัพย์) คดีกลุ่มที่ 4 คดีที่น่าสนใจ (โจรกรรมรถจักรยานยนต์ โจรกรรมรถยนต์ โจรกรรมเครื่องมือเกษตร ฉ้อโกง และยักยอกทรัพย์ แต่ไม่รวมปล้นชิงรถโดยสาร ปล้นชิงรถแท็กซี่ ข่มขืนและฆ่า และการลักพาเรียกค่าไถ่) คดีกลุ่มที่ 5 คดีที่รัฐเป็นผู้เสียหาย (พ.ร.บ. อาวุธปืน พ.ร.บ. การพนัน พ.ร.บ. ยาเสพติด พ.ร.บ.ปราบปรามการค้าประเวณี การมีและเผยแพร่วัตถุลามก)

3.คำอธิบาย การลดลงหรือเพิ่มขึ้นของคดีอาญาซึ่งเกี่ยวข้องกับความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน โดยตรงสามารถสะท้อนสถานการณ์ความปลอดภัยและความอยู่เย็นเป็นสุขของสังคมได้

4.หน่วยวัด จำนวน (คดี)

5.วัตถุประสงค์ที่เกี่ยวข้องความอยู่เย็นเป็นสุขร่วมกันในสังคมไทย

6.ค่าเกณฑ์มาตรฐาน ค่าเฉลี่ย ปี 2550-2554 เท่ากับ 5.8 คดีต่อประชากรพันคน

7.วิธีการวัด และวิธีคำนวณ

ค่าเกณฑ์มาตรฐาน X 100 สัดส่วนคดีอาญาต่อประชากรพันคน

8.หลักการใช้ proxy ในการคำนวณ ในกรณีที่ไม่มีข้อมูลในปีใดปีหนึ่ง ใช้ระบุค่าเป็น N/A และไม่นำดัชนีตัวนี้มาคำนวณค่าดัชนีรวม เนื่องจากเป็นเหตุการณ์ข้อมูลเฉพาะในปีนั้นๆ ไม่สามารถใช้ค่าในปีใกล้เคียงเพื่อเทียบเคียงได้

9.ระดับความสมบูรณ์ของข้อมูลและคุณภาพของข้อมูล ระดับ 2 มีการจัดเก็บข้อมูลทุกปี แต่การนำเสนอข้อมูลล่าช้า ปัจจุบันมีข้อมูลตั้งแต่ปี 2550-2556 แต่สามารถใช้ดูแนวโน้มของการพัฒนาได้

15. ร้อยละของประชากร อายุ 13 ปีขึ้นไปที่เข้าร่วมกิจกรรมที่เป็นประโยชน์ต่อชุมชน/หมู่บ้าน		
องค์ประกอบหลัก	องค์ประกอบย่อย	ประเด็นการวัด
การมีสุขภาวะ	การมีคุณธรรม และสติปัญญา ใฝ่รู้	มีความซื่อสัตย์สุจริตและมีจิตสำนึกสาธารณะ

1.ชื่อตัวชี้วัด ร้อยละของประชากร อายุ 13 ปีขึ้นไปที่เข้าร่วมกิจกรรมที่เป็นประโยชน์ต่อชุมชน/หมู่บ้าน

2.แหล่งข้อมูล การสำรวจสภาวะทางสังคม วัฒนธรรม และสุขภาพจิต สำนักงานสถิติแห่งชาติ (ไม่ได้เก็บทุกปี)

3.คำอธิบาย เน้นให้เห็นประเด็นจิตสำนึกสาธารณะอันเป็นเป้าหมายสำคัญของแผน 12

4.หน่วยวัด ร้อยละ

5.วัตถุประสงค์ที่เกี่ยวข้องกับความอยู่เย็นเป็นสุขร่วมกันในสังคมไทย จิตสาธารณะเป็นองค์ประกอบที่สำคัญของความอยู่เย็นเป็นสุข และเป็นวาระการพัฒนาที่สำคัญในแผน 12 ดังนั้น สังคมที่ประชาชนมีจิตสาธารณะคือสังคมที่อยู่เย็นเป็นสุข

6.ค่าเกณฑ์มาตรฐาน ค่าเฉลี่ยในแผน 11 เท่ากับ 50.6 เสนอเกณฑ์ท้าทายที่ร้อยละ 70

7.วิธีการวัด และวิธีคำนวณ

$\frac{\text{ร้อยละของประชากรอายุ 13 ปีขึ้นไป จำแนกตามการเข้าร่วมกิจกรรมที่เป็นประโยชน์ต่อชุมชน/หมู่บ้าน}}{\text{ค่าเกณฑ์มาตรฐาน}} \times 100$
--

8.หลักการใช้ proxy ในการคำนวณ ในกรณีที่ไม่มีข้อมูลในปีใดปีหนึ่ง ใช้ระบุค่าเป็น N/A และไม่นำดัชนีตัวนี้มาคำนวณค่าดัชนีรวม เนื่องจากเป็นเหตุการณ์ข้อมูลเฉพาะในปีนั้นๆ ไม่สามารถใช้ค่าในปีใกล้เคียงเพื่อเทียบเคียงได้

9.ระดับความสมบูรณ์ของข้อมูลและคุณภาพของข้อมูล ระดับ 2 ไม่มีการจัดเก็บทุกปี แต่สามารถใช้ดูแนวโน้มของการพัฒนาได้

16. อัตราการเรียนรู้ (Funtional literacy rate) 9 ปีขึ้นไป		
องค์ประกอบหลัก	องค์ประกอบย่อย	ประเด็นการวัด
การมีสุขภาวะ	การมีคุณธรรม และสติปัญญา ใฝ่รู้	มีความสามารถในการเรียนรู้

1.ชื่อตัวชี้วัด อัตราการเรียนรู้ (Funtional literacy rate) 9 ปีขึ้นไป

2.แหล่งข้อมูล ฐานข้อมูลการสำรวจภาวะการทำงานของประชากร รอบ 3 ของสำนักงานสถิติแห่งชาติ โดยทำการคำนวณสัดส่วนของประชากรอายุ 15 ปีขึ้นไปที่มีการศึกษาอย่างน้อย 9 ปีขึ้นไปต่อประชากรทั้งประเทศ

3.คำอธิบาย ใช้ข้อมูลที่ สศช.คำนวณเองจากฐานข้อมูลการสำรวจภาวะการทำงานของประชากร รอบ 3 ของสำนักงานสถิติแห่งชาติ โดยทำการคำนวณสัดส่วนของประชากรอายุ 15 ปีขึ้นไปที่มีการศึกษาอย่างน้อย 9 ปีขึ้นไปต่อประชากรทั้งประเทศ (การศึกษาภาคบังคับ)

4.หน่วยวัด

5.วัตถุประสงค์ที่เกี่ยวข้องกับความอยู่เย็นเป็นสุขร่วมกันในสังคมไทย ระดับการอ่านออกเขียนได้และการคิดคำนวณเบื้องต้นที่ทำให้สามารถปรับใช้ทักษะระดับดังกล่าวในการแก้ไขปัญหาในชีวิตประจำวันได้

6.ค่าเกณฑ์มาตรฐาน ใช้อัตราการเรียนรู้ขั้นสูงที่ต้องพัฒนาให้ถึง คือ สูงสุดร้อยละ 60

7.วิธีการวัด และวิธีคำนวณ

$\frac{\text{อัตราการเรียนรู้ 9 ปีขึ้นไป}}{\text{ค่าเกณฑ์มาตรฐาน}} \times 100$
--

8.หลักการใช้ proxy ในการคำนวณ -

9.ระดับความสมบูรณ์ของข้อมูลและคุณภาพของข้อมูล ระดับ 1 มีการจัดเก็บทุกปีตั้งแต่ปี 2556-2559 ข้อมูลมีความสมบูรณ์สำหรับใช้ประเมิน

17. สัดส่วนประชากรอายุ 6 ปี ขึ้นไปที่ใช้อินเทอร์เน็ตต่อประชากรทั้งหมด (อัตราการเรียนรู้ด้านอินเทอร์เน็ต (Internet literacy))		
องค์ประกอบหลัก	องค์ประกอบย่อย	ประเด็นการวัด
การมีสุขภาวะ	การมีคุณธรรม และสติปัญญา ใฝ่รู้	มีความสามารถในการเรียนรู้

1.ชื่อตัวชี้วัด สัดส่วนประชากรอายุ 6 ปี ขึ้นไปที่ใช้อินเทอร์เน็ตต่อประชากรทั้งหมด (อัตราการรู้ด้านอินเทอร์เน็ต (Internet literacy))

2.แหล่งข้อมูล เนื่องจากปัจจุบันยังไม่มี การสำรวจข้อมูลอัตราการรู้ด้านอินเทอร์เน็ต (Internet literacy) จึงใช้ตัวชี้วัดนี้แทน ข้อมูลจากการสำรวจการมี การใช้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารในครัวเรือน สำนักงานสถิติแห่งชาติ <http://service.nso.go.th/nso/web/statseries/statseries22.html>

3.คำอธิบาย เพิ่มเติมประเด็นการเรียนรู้สังคมอินเทอร์เน็ตให้สอดคล้องกับการพัฒนาสังคมสมัยใหม่

4.หน่วยวัด ร้อยละ

5.วัตถุประสงค์ที่เกี่ยวข้องกับความอยู่เย็นเป็นสุขร่วมกันในสังคมไทย การเข้าถึงอินเทอร์เน็ตถือเป็นความสามารถขั้นพื้นฐานในการเรียนรู้ด้านอินเทอร์เน็ต อันเป็นพัฒนาการของสังคมยุคปัจจุบัน จำเป็นในการเรียนรู้ด้านอินเทอร์เน็ตจึงกลายเป็นพื้นฐานของการปรับตัวเพื่อเท่าทันกับเทคโนโลยียุคใหม่

6.ค่าเกณฑ์มาตรฐาน ค่าเกณฑ์ไม่น้อยกว่า 50 ค่าสูงสุดในแผน 11 เท่ากับ ร้อยละ 39.3

7.วิธีการวัด และวิธีคำนวณ

$\frac{\text{สัดส่วนประชากรอายุ 6 ปี ขึ้นไปที่ใช้อินเทอร์เน็ตต่อประชากรทั้งหมด} \times 100}{\text{ค่าเกณฑ์มาตรฐาน}}$
--

8.หลักการใช้ proxy ในการคำนวณ ในกรณีที่ไม่มีข้อมูลในปีใดปีหนึ่ง ใช้ระบุค่าเป็น N/A และไม่นำดัชนีตัวนี้มาคำนวณค่าดัชนีรวม เนื่องจากเป็นเหตุการณ์ข้อมูลเฉพาะในปีนั้นๆ ไม่สามารถใช้ค่าในปีใกล้เคียงเพื่อเทียบเคียงได้

9.ระดับความสมบูรณ์ของข้อมูลและคุณภาพของข้อมูล ระดับ 3 ไม่มีข้อมูล แต่มีความจำเป็นต้องจัดทำ

10. ข้อเสนอแนะ

อันที่จริงตัวชี้วัดนี้มุ่งที่จะวัดอัตราการเรียนรู้ด้านอินเทอร์เน็ต อย่างไรก็ตามในปัจจุบันไม่มีการเก็บข้อมูลดังกล่าว จึงเสนอให้ใช้ตัวชี้วัดนี้แทน ทั้งนี้เพื่อสร้างตัวชี้วัดอัตราการเรียนรู้ด้านอินเทอร์เน็ต เสนอให้มีการเก็บข้อมูลร้อยละของประชากรที่มีความรู้ในการใช้อินเทอร์เน็ตเพื่อการค้นหาข้อมูลที่เป็นประโยชน์ต่อประชากรที่ใช้อินเทอร์เน็ตทั้งหมด

18. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน (คะแนนเฉลี่ยของ 4 วิชาหลักของนักเรียนระดับ ป. 6 ม. 3 และ ม.6)		
องค์ประกอบหลัก	องค์ประกอบย่อย	ประเด็นการวัด
การมีสุขภาวะ	การมีคุณธรรม และสติปัญญา ใฝ่รู้	มีการเรียนรู้ที่มีคุณภาพ

1.ชื่อตัวชี้วัด ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน (คะแนนเฉลี่ยของ 4 วิชาหลักของนักเรียนระดับ ป. 6 ม. 3 และ ม.6)

2.แหล่งข้อมูล ผลทดสอบทางการศึกษา จำแนกตามระดับการศึกษา ปีการศึกษา 2546-2559 สำนักงาน
เศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ

[http://social.nesdb.go.th/SocialStat/StatReport_Final.aspx?reportid=1313&template=2R2C
&yeartype=M&subcatid=21](http://social.nesdb.go.th/SocialStat/StatReport_Final.aspx?reportid=1313&template=2R2C&yeartype=M&subcatid=21)

3.คำอธิบาย -

4.หน่วยวัด คะแนนเฉลี่ย

5.วัตถุประสงค์ที่เกี่ยวข้องกับความอยู่เย็นเป็นสุขร่วมกันในสังคมไทย ระดับการอ่านออกเขียนได้และการ
คิดคำนวณเบื้องต้นที่ทำให้สามารถปรับใช้ทักษะระดับดังกล่าวในการแก้ไขปัญหาในชีวิตประจำวันได้

6.ค่าเกณฑ์มาตรฐาน ใช้เป้าหมายของแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 11 เท่ากับ 50 คะแนนเป็นเกณฑ์มาตรฐาน

7.วิธีการวัด และวิธีคำนวณ

<u>ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน (คะแนนเฉลี่ยของ 4 วิชาหลักของนักเรียนระดับ ป. 6 ม. 3 และ ม.6) X 100</u> ค่าเกณฑ์มาตรฐาน
--

8.หลักการใช้ proxy ในการคำนวณ -

9.ระดับความสมบูรณ์ของข้อมูลและคุณภาพของข้อมูล ระดับ 1 มีการจัดเก็บทุกปี ข้อมูลมีความ
สมบูรณ์สำหรับใช้ประเมิน

19. สัดส่วนของนักเรียน/นักศึกษาที่จบการศึกษาและสามารถหางานทำได้		
องค์ประกอบหลัก	องค์ประกอบย่อย	ประเด็นการวัด
การมีสุขภาพ	การมีคุณธรรม และสติปัญญา ใฝ่รู้	มีการเรียนรู้ที่มีคุณภาพ

1.ชื่อตัวชี้วัด สัดส่วนของนักเรียน/นักศึกษาที่จบการศึกษาและสามารถหางานทำได้

2.แหล่งข้อมูล มีเฉพาะข้อมูลสถานะของผู้สำเร็จอาชีวศึกษาที่ติดตามได้ ปีการศึกษา 2549-2558 และประมาณการผู้สำเร็จการศึกษาและเข้าสู่ตลาดแรงงาน จำแนกตามระดับการศึกษา ปี 2553-2561 สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ

http://social.nesdb.go.th/SocialStat/StatReport_Final.aspx?reportid=1266&template=2R3C&yeartype=M&subcatid=23

3.คำอธิบาย เพิ่มตัวชี้วัดให้เห็นผลลัพธ์ของคุณภาพการศึกษา

4.หน่วยวัด ร้อยละ (คน)

5.วัตถุประสงค์ที่เกี่ยวข้องความอยู่เย็นเป็นสุขร่วมกันในสังคมไทย การศึกษาที่มีคุณภาพคือการศึกษาที่สามารถทำให้ผู้จบการศึกษาสามารถพึ่งพาตนเองได้ การที่จบการศึกษาแล้วไม่สามารถหางานทำได้ ถือเป็นตัวชี้วัดที่แสดงให้เห็นถึงความล้มเหลวของระบบการศึกษา

6.ค่าเกณฑ์มาตรฐาน ยังไม่มีข้อมูลเพียงพอที่จะนำมากำหนดค่ามาตรฐานได้

7.วิธีการวัด และวิธีคำนวณ

$\frac{\text{สัดส่วนของนักเรียน/นักศึกษาที่จบการศึกษาและสามารถหางานทำได้}}{\text{ค่าเกณฑ์มาตรฐาน}} \times 100$
--

8.หลักการใช้ proxy ในการคำนวณ -

9.ระดับความสมบูรณ์ของข้อมูลและคุณภาพของข้อมูล ระดับ 3 ไม่มีข้อมูล แต่มีความจำเป็นต้องจัดทำเป็นตัวชี้วัดหลัก ยังไม่นำมาใช้ในการคำนวณดัชนีความอยู่เย็นเป็นสุข เนื่องจากยังมีข้อมูลไม่เพียงพอ

20 ร้อยละของนักเรียนที่ออกจากการศึกษาภาคบังคับกลางคัน ระดับประถมศึกษาถึงมัธยมศึกษาตอนปลาย		
องค์ประกอบหลัก	องค์ประกอบย่อย	ประเด็นการวัด
การมีสุขภาวะ	การมีคุณธรรม และสติปัญญา ใฝ่รู้	การจัดการศึกษาที่มีคุณภาพ

1.ชื่อตัวชี้วัด ร้อยละของนักเรียนที่ออกจากการศึกษาภาคบังคับกลางคันระดับประถมศึกษาถึงมัธยมศึกษาตอนปลาย

2.แหล่งข้อมูล สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน (สพฐ.) และข้อมูลจากระบบฐานข้อมูลด้านสังคมและคุณภาพชีวิต

http://social.nesdb.go.th/SocialStat/StatReport_Final.aspx?reportid=1199&template=2R1C&yeartype=M&subcatid=19

3.คำอธิบาย เพิ่มตัวชี้วัดให้เห็นผลลัพธ์ของคุณภาพการศึกษา

4.หน่วยวัด ร้อยละ

5.วัตถุประสงค์ที่เกี่ยวข้องกับความอยู่เย็นเป็นสุขร่วมกันในสังคมไทย การจัดการศึกษาที่มีคุณภาพ ต้องเป็นการศึกษาที่ผู้เรียนสามารถเรียนรู้ได้ตลอดหลักสูตร ยังมีนักเรียนที่ออกกลางคันมาก แสดงให้เห็นแนวโน้มคุณภาพการจัดการศึกษาที่ต่ำลง

6.ค่าเกณฑ์มาตรฐาน ค่าต่ำสุดในช่วงแผน 11 คือ 0.13 เป็นค่าเกณฑ์มาตรฐาน

7.วิธีการวัด และวิธีคำนวณ

ค่าเกณฑ์มาตรฐาน X 100 ร้อยละของนักเรียนที่ออกจากการศึกษาภาคบังคับกลางคัน
--

8.หลักการใช้ proxy ในการคำนวณ ในกรณีที่ไม่มีข้อมูลในปีใดปีหนึ่ง ใช้ระบุค่าเป็น N/A และไม่นำดัชนีตัวนี้มาคำนวณค่าดัชนีรวม เนื่องจากเป็นเหตุการณ์ข้อมูลเฉพาะในปีนั้นๆ ไม่สามารถใช้ค่าในปีใกล้เคียงเพื่อเทียบเคียงได้

9.ระดับความสมบูรณ์ของข้อมูลและคุณภาพของข้อมูล ระดับ 1 มีการจัดเก็บทุกปี ข้อมูลมีความสมบูรณ์สำหรับใช้ประเมิน

21. ค่าใช้จ่ายด้านการศึกษาของประเทศต่อผลิตภัณฑ์มวลรวมประเทศ		
องค์ประกอบหลัก	องค์ประกอบย่อย	ประเด็นการวัด
การมีสุขภาวะ	การมีคุณธรรม และสติปัญญา ใฝ่รู้	การจัดการศึกษาที่มีคุณภาพ

1.ชื่อตัวชี้วัด ค่าใช้จ่ายด้านการศึกษาของประเทศต่อผลิตภัณฑ์มวลรวมประเทศ

2.แหล่งข้อมูล สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ

<http://www.onec.go.th/index.php/book/BookGroup/19>

3.คำอธิบาย ค่าใช้จ่ายด้านการศึกษาถือเป็นองค์ประกอบขั้นพื้นฐานสำหรับการจัดการศึกษาที่มีคุณภาพ

4.หน่วยวัด ร้อยละ

5.วัตถุประสงค์ที่เกี่ยวข้องความอยู่เย็นเป็นสุขร่วมกันในสังคมไทย การลงทุนด้านการศึกษา

6.ค่าเกณฑ์มาตรฐาน ค่าเฉลี่ยในช่วงแผน 11 คิดเป็นร้อยละ 4 เสนอเกณฑ์ท้าทายเท่ากับ 5

7.วิธีการวัด และวิธีคำนวณ

$\frac{\text{ค่าใช้จ่ายด้านการศึกษาของประเทศต่อผลิตภัณฑ์มวลรวมประเทศ}}{\text{ค่าเกณฑ์มาตรฐาน}} \times 100$
--

8.หลักการใช้ proxy ในการคำนวณ -

9.ระดับความสมบูรณ์ของข้อมูลและคุณภาพของข้อมูล ระดับ 1 มีการจัดเก็บทุกปี ข้อมูลมีความสมบูรณ์สำหรับใช้ประเมิน

บทที่ 4

องค์ประกอบหลักด้านเศรษฐกิจเข้มแข็งและเป็นธรรม

1. อัตราการจ้างงานต่ำกว่าระดับ		
องค์ประกอบหลัก	องค์ประกอบย่อย	ประเด็นการวัด
เศรษฐกิจเข้มแข็งและเป็นธรรม	การมีหลักประกันคุณภาพชีวิตและงานที่ดี	โอกาสการมีงานทำที่เหมาะสม

1. ชื่อตัวชี้วัด อัตราการจ้างงานต่ำกว่าระดับ

2. คำอธิบาย การที่ประชาชนในประเทศมีงานทำที่สุจริตและทำงานอย่างเต็มความสามารถนั้น อาจสะท้อนได้จากการมีงานทำ แต่หากประชาชนในประเทศประสบปัญหาการว่างงาน แนวโน้มที่สังคมจะประสบปัญหาทางเศรษฐกิจและปัญหาสังคมก็จะเพิ่มขึ้น ด้วยเหตุนี้ ผู้กำหนดนโยบายจึงให้ความสำคัญกับการว่างงานของประชาชนมากกว่า อย่างไรก็ตามเนื่องด้วยนิยามของการว่างงานอาจจะไม่สะท้อนสถานะการมีงานทำได้ดีนัก การวัดการจ้างงานต่ำกว่าระดับจึงมีความเหมาะสมกว่า

อัตราการว่างงานต่ำกว่าระดับ หมายถึง จำนวนผู้ที่ประสงค์จะทำงานแต่ไม่มีงานทำ หรือมีจำนวนชั่วโมงการทำงานน้อยกว่า 35 ชั่วโมงต่อสัปดาห์ หาดด้วยจำนวนผู้ที่อยู่ในกำลังแรงงาน คูณด้วย 100

ผู้ที่ประสงค์จะทำงาน แต่ไม่มีงานทำ (Unemployment) หมายถึง ในช่วง 1 สัปดาห์ก่อนที่มีการสำรวจ ผู้ที่ ไม่มีงานทำ หรือมีงานทำ น้อยกว่า 1 ชั่วโมงต่อสัปดาห์

ผู้ที่อยู่ในกำลังแรงงาน (Labor Force) หมายถึง ผู้ที่อายุตั้งแต่ 15 ปี ถึง 60 ปี และประสงค์จะทำงาน

3. หน่วยวัด ร้อยละ

4. วัตถุประสงค์ที่เกี่ยวข้องกับความอยู่เย็นเป็นสุขร่วมกันในสังคมไทย

การว่างงานหรือการจ้างงานต่ำกว่าระดับในระบบเศรษฐกิจ สะท้อนถึงความสามารถในการแสวงหารายได้ให้เพียงพอกับความต้องการใช้จ่ายในการเลี้ยงชีพ ดังนั้น ถ้าสังคมมีสัดส่วนการว่างงานเพิ่มขึ้น ย่อมสะท้อนว่าสังคมมีความอยู่เย็นเป็นสุขลดลง (ถ้าปัจจัยอื่นๆ ที่กำหนดความอยู่เย็นเป็นสุขร่วมกันในสังคมไทยคงที่ไม่เปลี่ยนแปลง)

แรงงานมีงานทำ แม้ว่าจะมีจำนวนชั่วโมงการทำงานต่ำกว่าระดับ (35 ชั่วโมงต่อสัปดาห์) แต่ก็สะท้อนถึงความสามารถในการแสวงหารายได้ในการเลี้ยงชีพ ดังนั้น ถ้าสังคมมีสัดส่วนการว่างงานเพิ่มขึ้น หรือคงที่ แต่ถ้าสัดส่วนแรงงานต่ำกว่าระดับเพิ่มขึ้น ย่อมสะท้อนว่าสังคมยังไม่มีอยู่เย็นเป็นสุข

เท่าที่ควร (ถ้าปัจจัยอื่นๆ ที่กำหนดความอยู่เย็นเป็นสุขร่วมกันในสังคมไทยคงที่ไม่เปลี่ยนแปลง) เพราะยังขาดความมั่นคงในการทำงาน (ทำงานอย่างน้อย 35 ชั่วโมงต่อสัปดาห์)

หากนำข้อมูลการจ้างงานต่ำระดับ (Under-employment) มารวมกับข้อมูลการว่างงาน (Unemployment) โดยหากตัวชี้วัดนี้มีแนวโน้มเพิ่มขึ้น แสดงว่า ความอยู่เย็นเป็นสุขของสังคม (มิติเศรษฐกิจ) มีแนวโน้มลดลง

5.ค่าเกณฑ์มาตรฐาน เนื่องจากอัตราการจ้างงานต่ำระดับไม่มีเกณฑ์มาตรฐานที่อ้างอิงชัดเจน ในขณะที่ตัวชี้วัดการว่างงานที่เคยเป็นตัวชี้วัดในดัชนีอยู่เย็นเป็นสุขในอดีตมีค่าเกณฑ์มาตรฐานเท่ากับร้อยละ 2 สำหรับตัวชี้วัดอัตราการจ้างงานต่ำกว่าระดับ กำหนดให้ใช้ค่าเฉลี่ยอัตราการจ้างงานต่ำกว่าระดับในระยะยาวที่ ร้อยละ 2 เป็นเกณฑ์มาตรฐาน¹

6.วิธีการวัด ประกอบด้วย 2 ขั้นตอน

$$\text{สัดส่วนแรงงานต่ำกว่าระดับ} = \frac{\text{จำนวนแรงงานที่ทำงานต่ำกว่า 35 ชั่วโมงต่อสัปดาห์}}{\text{จำนวนประชากรที่อยู่ในวัยทำงาน}} \times 100$$

ประชากรที่อยู่ในวัยทำงาน หมายถึง กำลังแรงงาน (Labor Force) บุคคลที่มีอายุ 15 ปีขึ้นไป ที่ประสงค์จะทำงาน ซึ่งในสัปดาห์แห่งการสำรวจมีงานทำ หรือ ว่างงานตามคำนิยามที่ได้ระบุไว้ของการสำรวจแรงงาน

ขั้นตอนที่สอง การคำนวณดัชนี คือ ค่าเกณฑ์มาตรฐาน (B)หารด้วย ค่าอัตราการจ้างงานต่ำระดับปัจจุบัน (X) คูณด้วย 100

$$\text{ดัชนีการจ้างงานต่ำระดับ} = \frac{\text{ค่าเกณฑ์มาตรฐาน (B)}}{\text{อัตราการจ้างงานต่ำระดับปัจจุบัน (X)}} \times 100$$

ถ้าอัตราการจ้างงานต่ำระดับ (X) = ค่าเกณฑ์มาตรฐาน (B = 2%) ค่าดัชนี จะมีค่าเท่ากับ 100

ถ้า $X < B$ ค่าดัชนีก็จะกำหนดให้มีค่าเท่ากับ 100 เช่นกัน

แต่ถ้าเมื่อใด $X > B$ ค่าตัวชี้วัดจะ < 100 และถ้า X เพิ่มขึ้น ค่าดัชนี จะมีค่าเข้าใกล้ 100

¹ ค่าเฉลี่ยอัตราการจ้างงานต่ำกว่าระดับระหว่างปี 2550-2559 อยู่ที่ร้อยละ 2.08 การกำหนดเกณฑ์มาตรฐานไว้ที่อัตรา ร้อยละ 2 เมื่อรวมการว่างงานและการทำงานต่ำกว่าระดับ ทำให้เกณฑ์มาตรฐานเป็นเกณฑ์ที่ท้าทายขึ้นกว่าเดิม ร้อยละ 4

7.ระดับความสมบูรณ์ของข้อมูลและคุณภาพของข้อมูล ระดับ 1 มีการจัดเก็บทุกปี ข้อมูลมีความสมบูรณ์สำหรับใช้ประเมิน โดยการสำรวจภาวะการทำงานของประชากร สำนักงานสถิติแห่งชาติ http://service.nso.go.th/nso/nso_center/project/search_center/23project-th.htm

2. ดัชนีความต่างของค่าจ้างระหว่างเพศ		
องค์ประกอบหลัก	องค์ประกอบย่อย	ประเด็นการวัด
เศรษฐกิจเข้มแข็งและเป็นธรรม	การมีหลักประกันคุณภาพชีวิตและงานที่ดี	โอกาสการมีงานทำที่เหมาะสม

1. ชื่อตัวชี้วัด ดัชนีความต่างของค่าจ้างระหว่างเพศ

2. คำอธิบาย ความแตกต่างของค่าจ้างระหว่างเพศสะท้อนการกีดกันหรือโอกาสการทำงานที่แตกต่างกันระหว่างหญิงและชาย ซึ่งไม่ก่อให้เกิดประสิทธิภาพต่อการจ้างงาน ความไม่เท่าเทียมทางเพศยังขัดขวางการเข้าถึงหลักประกันคุณภาพชีวิตและงานที่ดีของเพศที่ถูกกีดกัน รวมถึงส่งผลกระทบต่อระดับการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจในระยะยาวด้วย

3. หน่วยวัด ร้อยละ

4. วัตถุประสงค์ที่เกี่ยวข้องความอยู่เย็นเป็นสุขร่วมกันในสังคมไทย

ความเท่าเทียมกันของโอกาสในการทำงาน และการได้รับผลตอบแทนอย่างเหมาะสม ช่วยให้บุคคลสามารถสร้างความก้าวหน้าในชีวิตได้ตามความสามารถ ช่องว่างที่เกิดจากความแตกต่างทางเพศย่อมส่งผลให้เกิดความไม่เท่าเทียม การขาดโอกาสในการเข้าถึงงานที่ดี ส่งผลถึงคุณภาพชีวิต และความอยู่เย็นเป็นสุขร่วมกัน

5. ค่าเกณฑ์มาตรฐาน ความแตกต่างเท่ากับศูนย์เป็นเกณฑ์มาตรฐาน ซึ่งสะท้อนความเท่าเทียมกันของโอกาสการทำงาน และค่าตอบแทนจากการทำงาน โดยความแตกต่างของเพศไม่ควรจะมีผลต่อความแตกต่างของค่าจ้าง

6. วิธีการวัด ประกอบด้วย 2 ขั้นตอน

ขั้นตอนคำนวณ สัดส่วนความต่างของค่าจ้างระหว่างเพศ (X)

$$\frac{\text{ค่าจ้างแรงงานชายเฉลี่ย} - \text{ค่าจ้างแรงงานหญิงเฉลี่ย}}{\text{ค่าจ้างแรงงานชายเฉลี่ย}} \times 100$$

ขั้นตอนที่สอง การคำนวณดัชนี คือ $100 - \text{สัดส่วนความต่างของค่าจ้างระหว่างเพศ (X)}$

$$\text{ตัวชี้วัดจ้างงานต่ำระดับ} = 100 - \text{สัดส่วนความต่างของค่าจ้างระหว่างเพศ (X)}$$

7.ระดับความสมบูรณ์ของข้อมูลและคุณภาพของข้อมูล ระดับ 1 มีการจัดเก็บทุกปี ข้อมูลมีความสมบูรณ์สำหรับใช้ประเมิน โดยการสำรวจภาวะการทำงานของประชากร สำนักงานสถิติแห่งชาติ http://service.nso.go.th/nso/nso_center/project/search_center/23project-th.htm

3. สัดส่วนแรงงานที่ได้รับสวัสดิการ ต่อกำลังแรงงานทั่วประเทศ		
องค์ประกอบหลัก	องค์ประกอบย่อย	ประเด็นการวัด
เศรษฐกิจเข้มแข็งและเป็นธรรม	การมีหลักประกันชีวิตและงานที่ดี	การมีหลักประกันและความปลอดภัยในการทำงาน

1. **ชื่อตัวชี้วัด** สัดส่วนแรงงานที่ได้รับสวัสดิการ ต่อกำลังแรงงานทั่วประเทศ

2. **คำอธิบาย** เนื่องจากแรงงานที่มีหลักประกันการทำงานนั้น (ได้แก่ประกันสังคม สวัสดิการข้าราชการ และรัฐวิสาหกิจ) คือแรงงานที่อยู่ในระบบ (Formal Sector) คิดเป็นสัดส่วนประมาณร้อยละ 30 ของกำลังแรงงานทั้งหมด แต่แรงงานนอกระบบ (Informal Sector) ยังไม่ได้อยู่ภายใต้ระบบสวัสดิการแรงงานใดๆ

ดังนั้น แรงงานที่ได้รับสวัสดิการ ในที่นี้ หมายถึง (ก) บุคคลหรือแรงงานที่เป็นสมาชิกกองทุนประกันสังคมและพนักงานของภาครัฐและรัฐวิสาหกิจแล้ว และ (ข) บุคคลหรือแรงงานนอกระบบที่มีการประกันสุขภาพและอุบัติเหตุจากการทำงานของตนเองด้วย เช่น ผู้ประกันตนในมาตรา 39 (ที่สิ้นสภาพการเป็นลูกจ้าง แต่ยังประกันตนเองโดยจ่ายเงินสมทบต่อไป) และมาตรา 40 (บุคคลอื่นที่มีใช้ลูกจ้างตามมาตรา 33 ประสงค์ประกันตนเองโดยความสมัครใจ)

3. **หน่วยวัด** ร้อยละ

4. **วัตถุประสงค์ที่เกี่ยวข้องความอยู่เย็นเป็นสุขร่วมกันในสังคมไทย**

ประเด็นการวัด คือ การมีหลักประกันและความปลอดภัยในการทำงาน หากสัดส่วนนี้มีแนวโน้มเพิ่มขึ้น แสดงว่า สังคมไทยมีหลักประกันและความปลอดภัยมากขึ้น หรือมีความอยู่เย็นเป็นสุขเพิ่มขึ้น

5. **ค่าเกณฑ์มาตรฐาน** ค่าเฉลี่ยของสัดส่วนแรงงานที่ได้รับสวัสดิการในช่วงแผนพัฒนาฉบับ 11 คือร้อยละ 40.19 เพื่อให้เป้าหมายมีความท้าทายขึ้นกำหนดให้สัดส่วนดังกล่าวเพิ่มขึ้นร้อยละ 20 หรือกำหนดให้เกณฑ์มาตรฐาน สัดส่วนแรงงานที่ได้รับสวัสดิการต่อกำลังแรงงาน เท่ากับร้อยละ 50

6. **วิธีการวัด** ประกอบด้วย 2 ขั้นตอน

ขั้นตอนแรก การคำนวณสัดส่วนแรงงานที่ได้รับสวัสดิการต่อกำลังแรงงาน

$$\text{ค่าตัวชี้วัด} = \frac{\text{จำนวนแรงงานในและนอกระบบที่ได้รับสวัสดิการ}}{\text{จำนวนกำลังแรงงานทั้งหมด}} \times 100$$

ขั้นตอนที่สอง การคำนวณค่าดัชนี ค่าปัจจุบัน (X)หารด้วย ค่าเกณฑ์มาตรฐาน (B) คูณด้วย 100

$$\text{ค่าตัวชี้วัดหลักประกันการทำงาน} = \frac{X}{B} \times 100$$

ดังนั้น ถ้าสัดส่วนแรงงานที่ได้รับสวัสดิการ (X) = ค่าเกณฑ์มาตรฐาน (B = 50%) ค่าตัวชี้วัดหลักประกันการทำงาน จะมีค่าเท่ากับ 100

ถ้า $X > B$ ค่าตัวชี้วัดฯ ก็จะกำหนดให้มีค่าเท่ากับ 100 เช่นกัน

แต่ถ้าเมื่อใด $X < B$ ค่าตัวชี้วัดจะ < 100 และถ้า X เพิ่มขึ้น ค่าตัวชี้วัดฯจะมีค่าเข้าใกล้ 100

7.ระดับความสมบูรณ์ของข้อมูลและคุณภาพของข้อมูล ระดับ 1 มีการจัดเก็บทุกปี ข้อมูลมีความสมบูรณ์สำหรับใช้ประเมิน โดย สำนักงานประกันสังคม และการสำรวจภาวะการทำงานของประชากร สำนักงานสถิติแห่งชาติ

4. อัตราการประสบนันตรายหรือเจ็บป่วยจากการทำงานต่อลูกจ้างพันคน		
องค์ประกอบหลัก	องค์ประกอบย่อย	ประเด็นการวัด
เศรษฐกิจเข้มแข็งและเป็นธรรม	การมีหลักประกันคุณภาพชีวิตและงานที่ดี	การมีหลักประกันและความปลอดภัยในการทำงาน

1. ชื่อตัวชี้วัด อัตราการประสบนันตรายหรือเจ็บป่วยจากการทำงานต่อลูกจ้างพันคน

2. คำอธิบาย สถิติอัตราการเกิดอุบัติเหตุและประสบนันตรายหรือเจ็บป่วยจากการทำงานต่อลูกจ้างพันคนของทั้งแรงงานในระบบและแรงงานนอกระบบ จะสะท้อนการดูแลความปลอดภัยของหน่วยงานที่แท้จริง แม้ว่าในปัจจุบันนี้ ข้อมูลสถิติการเกิดอุบัติเหตุและอันตรายกับโรคจากการทำงาน ภายใต้ พ.ร.บ. ความปลอดภัยอาชีวอนามัยและสภาพแวดล้อมในการทำงาน พ.ศ. 2554 จะครอบคลุมเฉพาะกรณีเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในสถานประกอบการที่มีสถานะนายจ้างลูกจ้างเท่านั้น แต่ก็ยังเป็นแนวทางในการดำเนินการจัดเก็บข้อมูลที่จะนำมาวิเคราะห์ความอยู่เย็นเป็นสุขของสังคมไทยได้ในระดับหนึ่ง

3. หน่วยวัด จำนวนลูกจ้างที่ได้รับอุบัติเหตุ ต่อลูกจ้าง 1,000 คน

4. วัตถุประสงค์ที่เกี่ยวข้องความอยู่เย็นเป็นสุขร่วมกันในสังคมไทย

ประเด็นการวัด คือ การมีหลักประกันและความปลอดภัยในการทำงาน หากสัดส่วนนี้มีแนวโน้มเพิ่มขึ้น แสดงว่า สังคมไทยมีหลักประกันและความปลอดภัยมากขึ้น หรือมีความอยู่เย็นเป็นสุขเพิ่มขึ้น

5. ค่าเกณฑ์มาตรฐาน อัตราการเกิดอุบัติเหตุต่อลูกจ้างต้องลดลงร้อยละ 20 จากค่าเฉลี่ยในช่วงแผนพัฒนาฉบับที่ 11 หรือเท่ากับร้อยละ 9.83

6. วิธีการวัด คำนวณค่าตัวชี้วัดโดย อัตราอุบัติเหตุจากการทำงานจริง (X) หารด้วย ค่าเกณฑ์มาตรฐาน (B) คูณด้วย 100

$$\text{ค่าตัวชี้วัดความปลอดภัยจากการทำงาน} = \frac{B}{X} \times 100$$

ดังนั้น ถ้าอัตราประสบนันตรายหรือเจ็บป่วยจากการทำงานจริง (X) = ค่าเกณฑ์มาตรฐาน (B = 9.83 รายต่อ 1000 คน) ค่าตัวชี้วัดความปลอดภัยจากการทำงาน จะมีค่าเท่ากับ 100

ถ้า $X < B$ ค่าตัวชี้วัดก็จะกำหนดให้มีค่าเท่ากับ 100 เช่นกัน

แต่ถ้าเมื่อใด $X > B$ ค่าตัวชี้วัดจะ < 100 และถ้า X เพิ่มขึ้น ค่าตัวชี้วัดจะมีค่าเข้าใกล้ 100

7.ระดับความสมบูรณ์ของข้อมูลและคุณภาพของข้อมูล ระดับ 1 มีการจัดเก็บทุกปี ข้อมูลมีความสมบูรณ์สำหรับใช้ประเมิน โดยสำนักความปลอดภัยแรงงาน กรมสวัสดิการและคุ้มครองแรงงาน การสำรวจภาวะการทำงานของประชากร สำนักงานสถิติแห่งชาติ

5.สัดส่วนช่องว่างการออมการลงทุนต่อ GDP		
องค์ประกอบหลัก	องค์ประกอบย่อย	ประเด็นการวัด
เศรษฐกิจเข้มแข็งและเป็นธรรม	เศรษฐกิจเข้มแข็งและมีประสิทธิภาพ	การพึ่งตนเองอย่างเหมาะสม การมีภูมิคุ้มกัน และความยั่งยืนทางเศรษฐกิจ

1.ชื่อตัวชี้วัด สัดส่วนช่องว่างการออมการลงทุนต่อ GDP

2.คำอธิบาย เป็นการวัดความสามารถในการพึ่งพาตนเองทางเศรษฐกิจ โดยการออมคือแหล่งเงินทุนภายในประเทศ ในขณะที่การลงทุนคือความต้องการใช้เงินทุน ดังนั้น ช่องว่างการออมการลงทุน จึงเป็นการวัดช่วงห่างของแหล่งเงินทุนภายในประเทศกับความต้องการเงินทุนภายในประเทศ

3.หน่วยวัด ร้อยละ

4.วัตถุประสงค์ที่เกี่ยวข้องความอยู่เย็นเป็นสุขร่วมกันในสังคมไทย

ประเด็นการวัด คือ การวัดการพึ่งพาตนเองทางเศรษฐกิจ หมายถึง การที่ระบบเศรษฐกิจสามารถพึ่งพาตนเองในภาคการผลิตอย่างมีประสิทธิภาพ โดยอาศัยปัจจัยการผลิตทั้งเงินทุน เทคโนโลยี และวัตถุดิบในประเทศอย่างเหมาะสม ด้วยเหตุนี้ ช่องว่างการออมการลงทุนต่อ GDP เป็นการวิเคราะห์ดุลยภาพระหว่างอุปทาน (การออม) กับ อุปสงค์ (การลงทุน) ดังนั้น หากสัดส่วนช่องว่างการออมการลงทุนต่อ GDP ลดลง แสดงว่า ประเทศไทยมีแนวโน้มที่จะพึ่งพาตนเองได้น้อยลง โดยทั่วไป ช่องว่างการออมการลงทุน ย่อมเกิดขึ้นได้ตามธรรมดา (ในช่วงระยะสั้น) ดังนั้น สัดส่วนช่องว่างการออมการลงทุนต่อ GDP อาจจะต้องกำหนดให้อยู่ในช่วงที่เหมาะสม สำหรับเศรษฐกิจ

5.ค่าเกณฑ์มาตรฐาน แม้ว่าแผนพัฒนาฉบับที่ 12 กำหนดเป้าหมายช่องว่างการออมและการลงทุนไว้ที่ไม่เกินร้อยละ 2 แต่หากพิจารณาโครงสร้างทางเศรษฐกิจของไทยในปัจจุบันที่มีการเกินดุลบัญชีเดินสะพัดอย่างต่อเนื่องยาวนาน เป้าหมายตามแผนพัฒนาฉบับที่ 12 อาจจะไม่มีความเข้มงวดเกินไป สำหรับงานข้อเสนอเกณฑ์มาตรฐานสำหรับดัชนีความอยู่เย็นเป็นสุข จะใช้ข้อเสนอจากงานศึกษาของ Mann (1999)² และ Holman, 2001³) ที่กำหนดช่องว่างการออมและการลงทุน ต่อ GDP ในระดับที่คงความยั่งยืนทางเศรษฐกิจได้ในช่วงสูงสุด = 5% และ ต่ำสุด = -5%

²Mann, Catherine L.(1999). Is the U.S. Trade Deficit Sustainable? Washington: Institute for International Economics.

³Holman, J. A. (2001), Is the Large US Current Account Deficit Sustainable? Federal Reserve Bank of Kansas City Economic Review, 86 (1), pp. 5-23.

6.วิธีการวัด คำนวณโดย ตามสูตรดังนี้

ค่าตัวชี้วัดช่องว่างการออมการลงทุน = $100 - (10 \times (X - 5))$ ถ้า $X > 5$
ค่าตัวชี้วัดช่องว่างการออมการลงทุน = $100 - (10 \times (5 - X))$ ถ้า $X < -5$

ดังนั้น ถ้าค่าสัดส่วนช่องว่างการออมการลงทุนต่อ GDP อยู่ระหว่างค่าต่ำสุดและค่าสูงสุด (นั่นคือ $-5\% < X < 5\%$) ค่าตัวชี้วัดช่องว่างการออมการลงทุน จะเท่ากับ $= 100$

แต่ถ้า $X > 5\%$ ค่าตัวชี้วัดฯ จะมีค่า < 100 โดยทุก ๆ 1% ที่เพิ่มขึ้นจะทำให้ค่าดัชนีลดลง 10 หน่วย

และถ้า $X < -5\%$ ค่าตัวชี้วัดฯ จะมีค่า < 100 เช่นกัน โดยทุก ๆ 1% ที่ลดลงจะทำให้ค่าดัชนีลดลง 10 หน่วย

7.ระดับความสมบูรณ์ของข้อมูลและคุณภาพของข้อมูล ระดับ 1 มีการจัดเก็บทุกปี ข้อมูลมีความสมบูรณ์สำหรับใช้ประเมิน โดยสำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ

6.สัดส่วนหนี้ครัวเรือนต่อ GDP		
องค์ประกอบหลัก	องค์ประกอบย่อย	ประเด็นการวัด
เศรษฐกิจเข้มแข็งและเป็นธรรม	เศรษฐกิจเข้มแข็งและมีประสิทธิภาพ	การพึ่งตนเองอย่างเหมาะสม การมีภูมิคุ้มกัน และความยั่งยืนทางเศรษฐกิจ

1.ชื่อตัวชี้วัด สัดส่วนหนี้ครัวเรือนต่อ GDP

2.คำอธิบาย เป็นการวัดการมีภูมิคุ้มกันทางเศรษฐกิจของภาคครัวเรือน ระบบเศรษฐกิจ และความรุนแรงจากวิกฤติ รวมทั้งส่งผลต่อความยั่งยืนของเศรษฐกิจในระยะยาว

3.หน่วยวัด ร้อยละ

4.วัตถุประสงค์ที่เกี่ยวข้องความอยู่เย็นเป็นสุขร่วมกันในสังคมไทย

ประเด็นการวัด คือ การพึ่งตนเองอย่างเหมาะสม การมีภูมิคุ้มกันและความยั่งยืน โดยสัดส่วนหนี้สาธารณะ จะสะท้อนการมีภูมิคุ้มกันจากวิกฤติ แม้ว่าการมีหนี้ไม่ได้สะท้อนถึงภูมิคุ้มกัน แต่ระดับหนี้ที่สูงเกินไปย่อมสร้างความเปราะบางต่อภาคครัวเรือนและภาคการเงิน รวมถึงระบบเศรษฐกิจโดยรวม เมื่อระบบเศรษฐกิจได้รับผลกระทบจากวิกฤติ งานศึกษาทางวิชาการ (Lombardi et al. (2017)⁴) พบว่า เมื่อหนี้ครัวเรือนมีระดับที่สูงเกินไปจะส่งผลกระทบต่อความยั่งยืนในระยะยาวของเศรษฐกิจ

5.ค่าเกณฑ์มาตรฐาน สัดส่วนหนี้ครัวเรือน ต่อ GDP ไม่เกิน 80% โดย งานศึกษาของ Lombardi et al. (2017) ศึกษาข้อมูล 55 ประเทศ ระหว่างปี 1990-2015 พบว่า โดยทุก ๆ 1 เปอร์เซ็นต์ของสัดส่วนหนี้ครัวเรือนต่อ GDP ที่เพิ่มขึ้นจะลดอัตราการเจริญเติบโตระยะยาวลง 0.1% และ ผลเสียต่ออัตราการเจริญเติบโตในระยะยาวจะรุนแรงขึ้นเมื่อสัดส่วนหนี้ครัวเรือนต่อ GDP มีค่าตั้งแต่ร้อยละ 80 เป็นต้นไป

6.วิธีการวัด คำนวณโดย ตามสูตรดังนี้

$$\text{ดัชนีสัดส่วนหนี้ครัวเรือนต่อ GDP} = 100 - (30 \times (X/B))$$

⁴ Lombardi, Marco, Madhusudan Mohanty and Ilhyock Shim (2017), “The real effects of household debt in the short and long run”, *BIS Working Paper No. 607*, Bank for International Settlements.

ดังนั้น ถ้าค่าสัดส่วนหนี้ครัวเรือนต่อ GDP เท่ากับร้อยละ 80 ค่าดัชนีจะมีค่า 70 และเพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ เมื่อค่าสัดส่วนหนี้ครัวเรือนต่อ GDP ลดลง

7.ระดับความสมบูรณ์ของข้อมูลและคุณภาพของข้อมูล ระดับ 1 มีการจัดเก็บทุกปี ข้อมูลมีความสมบูรณ์สำหรับใช้ประเมิน โดยสำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ

7.สัดส่วนการลงทุนในการวิจัยและพัฒนาต่อ GDP		
องค์ประกอบหลัก	องค์ประกอบย่อย	ประเด็นการวัด
เศรษฐกิจเข้มแข็งและเป็นธรรม	เศรษฐกิจเข้มแข็งและมีประสิทธิภาพ	การพึ่งตนเองอย่างเหมาะสม การมีภูมิคุ้มกัน และความยั่งยืนทางเศรษฐกิจ

1.ชื่อตัวชี้วัด สัดส่วนการลงทุนในการวิจัยและพัฒนาต่อ GDP (R&D investment to GDP)

2.คำอธิบาย เนื่องด้วยรายจ่ายด้านการลงทุนในการวิจัยและพัฒนาเป็นตัวชี้วัดระดับการพัฒนาของประเทศได้เช่นกัน และแม้ว่า TFP Growth จะสามารถเป็นตัวชี้วัดของการเปลี่ยนแปลงทางด้านเทคโนโลยีในภาพรวมของประเทศ แต่ก็ไม่สามารถระบุได้ว่าเทคโนโลยีนั้นมาจากการลงทุนทางด้านเทคโนโลยีภายในประเทศ หรือนำเข้าจากต่างประเทศ

ตัวชี้วัดนี้สะท้อนความสามารถในการสร้างความก้าวหน้าทางเศรษฐกิจในระยะยาวผ่านจากความก้าวหน้าทางเทคโนโลยีอันเป็นผลมาจากการวิจัยและพัฒนา สะท้อนประเด็นการพัฒนาสังคมเข้าสู่สังคมสร้างสรรค์และนวัตกรรมใหม่

ทั้งนี้ รายจ่ายด้านการวิจัยและพัฒนาทั้งหมดภายในประเทศ หมายถึงรายจ่ายของกิจกรรมการวิจัยและพัฒนาของสถาบันต่างๆ ที่เกิดขึ้นภายในประเทศและที่ไปเข้าหรือทำการทดลองในต่างประเทศ โดยองค์กรภายในประเทศ

3.หน่วยวัด ร้อยละ

4.วัตถุประสงค์ที่เกี่ยวข้องความอยู่เย็นเป็นสุขร่วมกันในสังคมไทย

ประเด็นการวัด คือ การพึ่งตนเองอย่างเหมาะสม การมีภูมิคุ้มกัน และความยั่งยืนในเศรษฐกิจ การสร้างขีดความสามารถด้านภูมิปัญญาและศักยภาพของประชากรในการวิจัยและพัฒนา ซึ่งเป็นมาตรฐานสำคัญในการพัฒนาประเทศด้านเทคโนโลยี และความยั่งยืน เพื่อให้เกิดประสิทธิภาพการใช้ทรัพยากรให้มากที่สุดและสงวนรักษาทรัพยากรไว้ให้คนรุ่นอนาคต

5.ค่าเกณฑ์มาตรฐาน สัดส่วนค่าใช้จ่ายการลงทุนเพื่อการวิจัยและพัฒนา ตามค่าเฉลี่ยของกลุ่มประเทศเอเชียตะวันออกและแปซิฟิก (ไม่รวมประเทศรายได้สูง) = 1.96%⁵

⁵ <http://data.worldbank.org/indicator/GB.XPD.RSDV.GD.ZS>

6.วิธีการวัด คำนวณโดย ค่าสัดส่วนการลงทุนในการวิจัยและพัฒนาต่อ GDP ในปีปัจจุบัน (X)หารด้วย
ค่าเกณฑ์มาตรฐาน (B) คูณด้วย 100

$$\text{ดัชนีชี้วัดการลงทุนวิจัยและพัฒนา} = \frac{X}{B} \times 100$$

ดังนั้น ถ้า X = ค่าเกณฑ์มาตรฐาน (B = 1.96%) จะได้ค่าตัวชี้วัดการลงทุนวิจัยและพัฒนา = 100

ถ้า X > B ค่าตัวชี้วัดฯ = 100

ถ้า X < B ค่าตัวชี้วัดฯ < 100 และถ้า X เพิ่มขึ้น ค่าตัวชี้วัดฯจะมีค่าเข้าใกล้ 100

7.ระดับความสมบูรณ์ของข้อมูลและคุณภาพของข้อมูล ระดับ 1 มีการจัดเก็บทุกปี ข้อมูลมีความ
สมบูรณ์สำหรับใช้ประเมิน โดยสำนักงานคณะกรรมการนโยบายวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยีและนวัตกรรม
แห่งชาติ (สวทน.) แต่มีความล่าช้าในการเผยแพร่

8. อัตราการเติบโตเฉลี่ยต่อปีของรายได้ที่แท้จริงต่อประชากร		
องค์ประกอบหลัก	องค์ประกอบย่อย	ประเด็นการวัด
เศรษฐกิจเข้มแข็งและเป็นธรรม	เศรษฐกิจเข้มแข็งและมีประสิทธิภาพ	เศรษฐกิจเติบโตอย่างมีคุณภาพและมีประสิทธิภาพ

1. **ชื่อตัวชี้วัด** อัตราการเติบโตเฉลี่ยต่อปีของรายได้ที่แท้จริงต่อประชากร

2. **คำอธิบาย** อัตราการเติบโตเฉลี่ยต่อปีของรายได้ที่แท้จริงต่อประชากร หรือ Real GDP per capita Growth สะท้อนการเพิ่มขึ้นของ “ปริมาณ” ผลผลิตภายในประเทศต่อจำนวนประชากร ซึ่งเป็นการพิจารณาผลของการเปลี่ยนแปลงประชากรรวมไว้แล้ว การเพิ่มขึ้นของรายได้ที่แท้จริงต่อประชากรสะท้อนความอยู่เย็นเป็นสุขทางเศรษฐกิจได้ในระดับหนึ่ง และยังเป็นตัวชี้วัดที่กำหนดระดับการพัฒนา

3. **หน่วยวัด** ร้อยละ

4. **วัตถุประสงค์ที่เกี่ยวข้องความอยู่เย็นเป็นสุขร่วมกันในสังคมไทย**

การเพิ่มขึ้นของอัตราการเติบโตทางเศรษฐกิจ จะสะท้อนว่าสังคมไทย สามารถสร้างผลผลิตที่เป็นที่ต้องการของสังคม และ ยังสะท้อนการสร้างรายได้ของประชาชน อันนำไปสู่สถานะเศรษฐกิจเข้มแข็ง และสังคมอยู่เย็นเป็นสุขทางมิติเศรษฐกิจ

5. **ค่าเกณฑ์มาตรฐาน** ไม่ต่ำกว่าร้อยละ 5 ตามเป้าหมายของแผนพัฒนา ฯ ฉบับที่ 12 เพื่อให้บรรลุเป้าหมายการเป็นประเทศรายได้สูงภายในปี 2579

6. **วิธีการวัด** ประกอบด้วย 2 ขั้นตอน คือ

ขั้นตอนแรก การคำนวณ อัตราการเติบโตเฉลี่ยต่อปีของรายได้ที่แท้จริงต่อประชากร

$\text{อัตราการเติบโตเฉลี่ยต่อปีของรายได้ที่แท้จริงต่อประชากร} = \frac{\text{GDP per capita ปีปัจจุบัน} - \text{GDP per capita ปีที่แล้ว}}{\text{GDP per capita ปีที่แล้ว}} \times 100$

ขั้นตอนที่สอง การคำนวณค่าตัวชี้วัด โดยที่ ค่าอัตราการเติบโตทางเศรษฐกิจปีปัจจุบัน (X) หาดด้วย ค่าเกณฑ์มาตรฐาน (B) คูณด้วย 100

$$\text{ค่าตัวชี้วัดอัตราการเติบโตเฉลี่ยต่อปีของรายได้ที่แท้จริงต่อประชากร} = \frac{(X + 5)}{(B + 5)} \times 100$$

ดังนั้น ถ้าค่าอัตราการเติบโตเฉลี่ยต่อปีของรายได้ที่แท้จริงต่อประชากร = 5% ($X = 5$) ค่าตัวชี้วัด = 100
 แต่ถ้าอัตราการเติบโตเฉลี่ยต่อปีของรายได้ที่แท้จริงต่อประชากร มากกว่า 5% ($X > 5$) ค่าตัวชี้วัด < 100
 และถ้าอัตราการเติบโตเฉลี่ยต่อปีของรายได้ที่แท้จริงต่อประชากร น้อยกว่า 5% ($X < -5$) ค่าตัวชี้วัด = 0

7.ระดับความสมบูรณ์ของข้อมูลและคุณภาพของข้อมูล ระดับ 1 มีการจัดเก็บทุกปี ข้อมูลมีความสมบูรณ์สำหรับใช้ประเมิน โดยสำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ

9.ความเข้มข้นของการใช้พลังงาน		
องค์ประกอบหลัก	องค์ประกอบย่อย	ประเด็นการวัด
เศรษฐกิจเข้มแข็งและเป็นธรรม	เศรษฐกิจเข้มแข็งและมีประสิทธิภาพ	เศรษฐกิจเติบโตอย่างมีคุณภาพและมีประสิทธิภาพ

1.ชื่อตัวชี้วัด ความเข้มข้นของการใช้พลังงาน

2.คำอธิบาย ความเข้มข้นของการใช้พลังงานคือสัดส่วนจำนวนของการใช้พลังงานในประเทศต่อมูลค่า GDP 1,000 ล้านบาท ซึ่งสะท้อนประสิทธิภาพของการผลิตโดยรวมของระบบเศรษฐกิจ ว่าต้องใช้พลังงานไปมากเพียงใด (ในหน่วยของจำนวนกิโลตันเมื่อแปลงเป็นน้ำมัน (kiloton of oil equivalent)) ในการผลิตสินค้าและบริการจำนวนหนึ่ง

3.หน่วยวัด กิโลตันน้ำมันต่อผลผลิต 1,000 ล้านบาท

4.วัตถุประสงค์ที่เกี่ยวข้องความอยู่เย็นเป็นสุขร่วมกันในสังคมไทย

ดัชนีสะท้อนคุณภาพของการใช้ทรัพยากร และประสิทธิภาพด้านการผลิต และด้านการใช้พลังงาน สะท้อนถึงต้นทุนทั้งทางด้านทรัพยากรและสิ่งแวดล้อมที่สังคมใช้ผลิตสินค้าและบริการเพื่อตอบสนองประชากร

5.ค่าเกณฑ์มาตรฐาน เนื่องจากไม่มีเกณฑ์มาตรฐานที่เป็นสากลชัดเจน และดัชนีดังกล่าวขึ้นอยู่กับลักษณะพื้นฐานของแต่ละระบบเศรษฐกิจเป็นอย่างมาก จึงกำหนดให้ ใช้ค่าเกณฑ์มาตรฐานตามเป้าหมายยุทธศาสตร์การพัฒนาประเทศ ในแผนพัฒนา ฯ ฉบับที่ 12 หรือเท่ากับ 7.70 พันตันเทียบเท่าน้ำมันดิบ/พันล้านบาท

6.วิธีการวัด

การคำนวณค่าตัวชี้วัด โดยที่ ค่าเกณฑ์มาตรฐาน (B=7.70%)หารด้วย ค่าความเข้มข้นของการใช้พลังงานในปีปัจจุบัน (X) คูณด้วย 100

$$\text{ดัชนีชี้วัดความเข้มข้นของการใช้พลังงาน} = \frac{B}{X} \times 100$$

7.ระดับความสมบูรณ์ของข้อมูลและคุณภาพของข้อมูล ระดับ 1 มีการจัดเก็บทุกปี ข้อมูลมีความสมบูรณ์สำหรับใช้ประเมิน โดยสำนักงานนโยบายและแผนพลังงาน

10.ตัวชี้วัดการทำธุรกิจของธนาคารโลก (World Bank Doing Business Indicator)		
องค์ประกอบหลัก	องค์ประกอบย่อย	ประเด็นการวัด
เศรษฐกิจเข้มแข็งและเป็นธรรม	เศรษฐกิจเข้มแข็งและมีประสิทธิภาพ	เศรษฐกิจเติบโตอย่างมีคุณภาพและมีประสิทธิภาพ

1.ชื่อตัวชี้วัด ตัวชี้วัดการทำธุรกิจของธนาคารโลก (World Bank Doing Business Indicator)

2.คำอธิบาย ดัชนี Doing Business วัดคุณภาพของการกำกับดูแลด้านธุรกิจของรัฐที่เอื้อต่อการทำธุรกิจของผู้ประกอบการเอกชนขนาดกลางและขนาดเล็ก โดยเป็นตัวชี้วัดที่มีลักษณะ objective ซึ่งวัดจากกฎหมายและระเบียบการกำกับดูแลของแต่ละประเทศ มีความครอบคลุม 11 ด้าน ได้แก่ การเริ่มธุรกิจ, การขออนุญาตก่อสร้าง, การเข้าถึงไฟฟ้า, การจดทะเบียนสถานที่ตั้ง, การเข้าถึงสินเชื่อ, การปกป้องนักลงทุนกลุ่มน้อย (minority investors), การจ่ายภาษี, การค้าข้ามชายแดน, การบังคับใช้สัญญา, การแก้ปัญหาความไม่มั่นคงทางการเงิน และ การกำกับดูแลตลาดแรงงาน ซึ่งโดยภาพรวมจะสะท้อนคุณภาพของการกำกับดูแล ประสิทธิภาพของภาครัฐ กลไกเชิงสถาบันของระบบราชการ ระบบกฎหมาย และ ประสิทธิภาพของระบบเศรษฐกิจในการส่งเสริมการประกอบกิจการธุรกิจ

3.หน่วยวัด คะแนน (0-100)

4.วัตถุประสงค์ที่เกี่ยวข้องความอยู่เย็นเป็นสุขร่วมกันในสังคมไทย

ดัชนีสะท้อนประสิทธิภาพของการกำกับดูแล และกลไกของภาครัฐในการสนับสนุนการประกอบธุรกิจ ซึ่งจะช่วยให้เกิดการเติบโตอย่างมีคุณภาพและมีประสิทธิภาพ

5.ค่าเกณฑ์มาตรฐาน ค่าดัชนีสะท้อนมากน้อยเป็นคะแนนที่สะท้อนอยู่แล้ว ค่าดัชนียิ่งสูงยิ่งมีประสิทธิภาพ

6.วิธีการวัด

การคำนวณค่าตัวชี้วัด ใช้ค่าจริงของดัชนีตัวชี้วัดการทำธุรกิจ ในปีปัจจุบัน (X)

7.ระดับความสมบูรณ์ของข้อมูลและคุณภาพของข้อมูล ระดับ 1 มีการจัดเก็บทุกปี ข้อมูลมีความสมบูรณ์สำหรับใช้ประเมิน โดยธนาคารโลก (<http://www.doingbusiness.org/data>)

11.สัดส่วนมูลค่าเพิ่มของอุตสาหกรรมเทคโนโลยีระดับสูงและระดับกลางต่อมูลค่าเพิ่มทั้งหมด		
องค์ประกอบหลัก	องค์ประกอบย่อย	ประเด็นการวัด
เศรษฐกิจเข้มแข็งและเป็นธรรม	เศรษฐกิจเข้มแข็งและมีประสิทธิภาพ	เศรษฐกิจเติบโตอย่างมีคุณภาพและมีประสิทธิภาพ

1. **ชื่อตัวชี้วัด** สัดส่วนมูลค่าเพิ่มของอุตสาหกรรมเทคโนโลยีระดับสูงและระดับกลางต่อมูลค่าเพิ่มทั้งหมด

2. **คำอธิบาย** ตัวชี้วัดแสดงสัดส่วนของมูลค่าเพิ่มของอุตสาหกรรมที่ใช้เทคโนโลยีระดับสูงและระดับกลางต่อมูลค่าเพิ่มอุตสาหกรรมทั้งหมด สะท้อนระดับเทคโนโลยีของการผลิตโดยรวมของภาคอุตสาหกรรม ว่าเป็นการผลิตสินค้าที่ใช้เทคโนโลยีสูงเพียงใด

3. **หน่วยวัด** สัดส่วน

4. **วัตถุประสงค์ที่เกี่ยวข้องกับความอยู่เย็นเป็นสุขร่วมกันในสังคมไทย**

ดัชนีสะท้อนระดับเทคโนโลยีของการผลิตในภาคอุตสาหกรรมโดยรวม การผลิตที่ใช้เทคโนโลยีในระดับสูงจะเพิ่มผลผลิตการผลิต และสร้างการเติบโตอย่างมีคุณภาพ

5. **ค่าเกณฑ์มาตรฐาน** เนื่องจากไม่มีเกณฑ์มาตรฐานที่เป็นสากลชัดเจน และดัชนีดังกล่าวขึ้นอยู่กับลักษณะพื้นฐานของแต่ละระบบเศรษฐกิจเป็นอย่างมาก จึงกำหนดให้ ค่าดัชนีเพิ่มขึ้นร้อยละ 10 จากค่าเฉลี่ยของช่วงแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 11 หรือค่าเกณฑ์มาตรฐานเท่ากับ 0.5

6. **วิธีการวัด**

การคำนวณค่าตัวชี้วัด โดยที่ ค่าสถิติปัจจุบัน (X)หารด้วย ค่าเกณฑ์มาตรฐาน (B=0.5) คูณด้วย 100

$$\text{ค่าตัวชี้วัดสัดส่วนมูลค่าเพิ่มของอุตสาหกรรมเทคโนโลยีระดับสูงและระดับกลางต่อมูลค่าเพิ่มทั้งหมด} = \frac{X}{B} \times 100$$

7. **ระดับความสมบูรณ์ของข้อมูลและคุณภาพของข้อมูล** มีการจัดเก็บทุก 2 ปี ข้อมูลมีความสมบูรณ์สำหรับใช้ประเมิน โดยธนาคารโลก

(http://tcdata360.worldbank.org/indicators/share.tech.mva?country=THA&indicator=3794&viz=line_chart&years=1990,2014)

8.ข้อเสนอแนะในการจัดเก็บข้อมูล ควรเริ่มมีการจัดเก็บเองโดยหน่วยงานในประเทศ เช่น การใช้ข้อมูลจากกระทรวงอุตสาหกรรม และคำนวณข้อมูลโดยสำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ และเพิ่มความถี่การจัดเก็บเป็นรายปี

12.สัดส่วนหนี้สาธารณะต่อ GDP		
องค์ประกอบหลัก	องค์ประกอบย่อย	ประเด็นการวัด
เศรษฐกิจเข้มแข็งและเป็นธรรม	เศรษฐกิจเข้มแข็งและมีประสิทธิภาพ	เศรษฐกิจมีเสถียรภาพ

1. ชื่อตัวชี้วัด สัดส่วนหนี้สาธารณะต่อ GDP

2. คำอธิบาย เป็นตัวชี้วัดเสถียรภาพทางเศรษฐกิจมหภาคของประเทศได้เป็นอย่างดี หนี้สาธารณะหมายถึง หนี้ที่รัฐบาลก่อขึ้น เพื่อนำมาชดเชยการขาดดุลงบประมาณแผ่นดิน โดยสามารถก่อหนี้ได้ทั้งในระยะสั้น (ระยะเวลาชำระคืนไม่เกิน 1 ปี) และ หนี้ระยะยาว (ระยะเวลาชำระคืนตั้งแต่ 5 ปีขึ้นไป) และสามารถก่อหนี้ได้จากทั้งภายในประเทศและจากต่างประเทศ

3. หน่วยวัด ร้อยละ

4. วัดผลกระทบที่เกี่ยวข้องความอยู่เย็นเป็นสุขร่วมกันในสังคมไทย

ประเด็นการวัด คือ เศรษฐกิจมีเสถียรภาพ เพื่อให้สังคมอยู่เย็นเป็นสุขนั้น ปัจจัยหนึ่งที่กำหนดเสถียรภาพทางเศรษฐกิจ คือ การบริหารจัดการเศรษฐกิจมหภาคของภาครัฐ (นโยบายการเงินและการคลัง) จะต้องไม่เกิดปัญหาเศรษฐกิจภายในประเทศ เช่น ปัญหาการก่อหนี้สาธารณะของภาครัฐ เป็นต้น เนื่องจาก ปัญหาหนี้สาธารณะที่เกิดขึ้นจะสะท้อนความเดือดร้อนของประชาชน ในการชำระภาษีเพิ่มให้แก่รัฐบาล เพื่อนำไปชำระเงินต้นและดอกเบี้ยในอนาคต ซึ่งอาจจะส่งผลกระทบต่อพัฒนาอย่างยั่งยืนได้ เพราะถ้าสัดส่วนหนี้สาธารณะยิ่งสูง ยิ่งทำให้ภาครัฐมีงบประมาณเพื่อการพัฒนาลดน้อยลง และยังสะท้อนด้วยว่า มูลค่าผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศ (GDP) นั้น ส่วนหนึ่งเกิดจากการนำหนี้สาธารณะมาใช้ และรายได้อีกส่วนหนึ่งก็ต้องนำไปชำระหนี้ อันเป็นการแสดงถึงความไม่มีเสถียรภาพทางเศรษฐกิจในระยะยาวได้

5. ค่าเกณฑ์มาตรฐาน ไม่เกินร้อยละ 55 ของ GDP ตามเกณฑ์แผนพัฒนาฉบับที่ 12 ซึ่งเข้มงวดกว่าเป้าหมายของกรอบความยั่งยืนทางการคลังของกระทรวงการคลังที่มีการปรับให้เท่ากับร้อยละ 60 ของ GDP

6. วิธีการวัด คำนวณโดยนำค่าสัดส่วนหนี้สาธารณะต่อ GDP (X) และ ค่าเกณฑ์มาตรฐาน (B = 55%) มากำหนดสูตรดังนี้

$$\text{ค่าตัวชี้วัดภาวะหนี้สาธารณะ} = 100 - (30 \times (X/B))$$

$$\text{ค่าตัวชี้วัดภาวะหนี้สาธารณะ} = 70 \text{ ถ้า } X = B$$

โดยในทุก ๆ 1% ของหนี้สาธารณะต่อ GDP ที่เพิ่มขึ้นจะส่งผลให้ค่าดัชนีมีค่าลดลง 30/55 คะแนน

7.ระดับความสมบูรณ์ของข้อมูลและคุณภาพของข้อมูล ระดับ 1 มีการจัดเก็บทุกปี ข้อมูลมีความสมบูรณ์สำหรับใช้ประเมิน โดยสำนักงานบริหารหนี้สาธารณะ กระทรวงการคลัง

13.อัตราเงินเฟ้อทั่วไป		
องค์ประกอบหลัก	องค์ประกอบย่อย	ประเด็นการวัด
เศรษฐกิจเข้มแข็งและเป็นธรรม	เศรษฐกิจเข้มแข็งและมีประสิทธิภาพ	เศรษฐกิจมีเสถียรภาพ

1.ชื่อตัวชี้วัด อัตราเงินเฟ้อทั่วไป (inflation rate)

2.คำอธิบาย ภาวะเงินเฟ้อ คือ ภาวะที่ราคาสินค้าโดยทั่วไป ในระบบเศรษฐกิจสูงขึ้นอย่างต่อเนื่อง โดยทั่วไปมีการใช้ระบบการจัดทำ “ดัชนีราคา” เช่น GDP Deflator ซึ่งเป็นดัชนีราคาของสินค้าทั่วไปทุกชนิดในระบบเศรษฐกิจ และ Consumer Price Index ซึ่งเป็นดัชนีราคาของสินค้าอุปโภคบริโภคของประชาชนในสังคม ดัชนีราคาของแต่ละปี คำนวณได้ดังนี้

$$\text{ดัชนีราคาสินค้า ปี 2555} = \frac{\text{ค่าใช้จ่ายในระบบเศรษฐกิจ ปี 2555}}{\text{ค่าใช้จ่ายในระบบเศรษฐกิจ ปีฐาน}} \times 100$$

อัตราเงินเฟ้อ คือ อัตราการเปลี่ยนแปลงของดัชนีราคาสินค้า ซึ่งสามารถใช้อัตราเงินเฟ้อของสินค้าทั่วไปทุกชนิดในระบบเศรษฐกิจ หรือจะใช้อัตราเงินเฟ้อเฉพาะสินค้าและบริการที่ประชาชนทั่วไปอุปโภคบริโภคก็ได้ โดยอัตราเงินเฟ้อ คำนวณได้ดังนี้

$$\text{อัตราเงินเฟ้อ ปี 2555} = \frac{\text{ดัชนีราคา ปี 2555} - \text{ดัชนีราคา ปี 2554}}{\text{ดัชนีราคา ปี 2554}} \times 100$$

3.หน่วยวัด ร้อยละ

4.วัตถุประสงค์ที่เกี่ยวข้องความอยู่เย็นเป็นสุขร่วมกันในสังคมไทย

ประเด็นการวัด คือ เศรษฐกิจมีเสถียรภาพ เพื่อให้สังคมอยู่เย็นเป็นสุขนั้น ปัจจัยหนึ่งที่กำหนดเสถียรภาพทางเศรษฐกิจ คือ การบริการจัดการเศรษฐกิจมหภาคของภาครัฐ (นโยบายการเงินและการคลัง) จะต้องไม่เกิดปัญหาเศรษฐกิจภายในประเทศ เช่น ปัญหาเงินเฟ้อ เป็นต้น เนื่องจาก ปัญหาเงินเฟ้อที่เกิดขึ้นจะสะท้อนความเดือดร้อนของประชาชน

5.ค่าเกณฑ์มาตรฐาน ใช้ช่วงอัตราเงินเฟ้อทั่วไป ร้อยละ 1 - 4 เป็นเกณฑ์มาตรฐาน ตามกรอบเป้าหมายอัตราเงินเฟ้อทั่วไปของ ธนาคารแห่งประเทศไทย

6.วิธีการวัด คำนวณโดย นำค่าอัตราเงินเฟ้อปีปัจจุบัน (X) และ ค่าเกณฑ์มาตรฐานที่กำหนดเป็นช่วงขั้นต่ำและขั้นสูง ($1 < B < 4$) มากำหนดสูตรดังนี้

$$\text{ค่าตัวชี้วัดภาวะเงินเฟ้อ} = 100 - (20 \times (X - 4)) \text{ ถ้า } X > 4$$

$$\text{ค่าตัวชี้วัดภาวะเงินเฟ้อ} = 100 - (20 \times (1 - X)) \text{ ถ้า } X < 1$$

$$\text{ค่าตัวชี้วัดภาวะเงินเฟ้อ} = 100 \text{ ถ้า } 1 < X < 4$$

7.ระดับความสมบูรณ์ของข้อมูลและคุณภาพของข้อมูล ระดับ 1 มีการจัดเก็บทุกปี ข้อมูลมีความสมบูรณ์สำหรับใช้ประเมิน โดยสำนักดัชนีเศรษฐกิจการค้า กระทรวงพาณิชย์

14. สัดส่วนคนยากจน		
องค์ประกอบหลัก	องค์ประกอบย่อย	ประเด็นการวัด
เศรษฐกิจเข้มแข็งและเป็นธรรม	ความเป็นธรรมทางเศรษฐกิจ	การกระจายรายได้และความมั่งคั่งที่เป็นธรรม

1. ชื่อตัวชี้วัด สัดส่วนคนยากจน (ด้านรายจ่าย)

2. คำอธิบาย ความเป็นธรรมทางเศรษฐกิจ หมายถึง การเปิดโอกาสการเข้าถึงกิจกรรมทางเศรษฐกิจ และปัจจัยการผลิตที่จะนำไปสู่การลดความยากจน ลดช่องว่างของการกระจายรายได้ และกระจายความมั่งคั่งอย่างทั่วถึง

สัดส่วนคนยากจน หมายถึง จำนวนประชากรที่มีรายจ่ายเพื่อการบริโภคต่ำกว่าเส้นความยากจน (poverty line) ทหารด้วย จำนวนประชากรทั้งหมด

3. หน่วยวัด ร้อยละ

4. วัตถุประสงค์ที่เกี่ยวข้องความอยู่เย็นเป็นสุขร่วมกันในสังคมไทย

ประเด็นการวัด คือ การกระจายรายได้อย่างเป็นธรรมและเท่าเทียม หมายความว่า ประชาชนในสังคมจะเป็นสุขได้ ถ้ามีการกระจายการพัฒนาและกระจายรายได้อย่างทั่วถึง เท่าเทียม และเป็นธรรม ดังนั้น ถ้าหากสัดส่วนคนจน (ด้านรายจ่าย) มีมาก นั่นหมายความว่า ระดับรายได้ของประชาชนไม่เพียงพอต่อความต้องการใช้จ่าย (เส้นความยากจน) ซึ่งย่อมส่งผลต่อการพัฒนาตนเองและครอบครัวในอนาคตอันเป็นการชะลอการพัฒนาอย่างยั่งยืนของสังคมทั้งประเทศ

5. ค่าเกณฑ์มาตรฐาน สัดส่วนคนจนอยู่ที่ร้อยละ 4⁶

⁶ เนื่องจากการปรับนิยามเส้นความยากจน เดิมข้อเสนอของสศช. ในแผนพัฒนา ฯ ฉบับที่ 10 กำหนดเป้าหมายสัดส่วนคนจนอยู่ที่ร้อยละ 4 แต่เนื่องจากการเปลี่ยนแปลงเส้นความยากจนใหม่ให้สูงขึ้น (จาก 1,781 บาท/คน/เดือน เป็น 2,422 บาท/คน/เดือน) ทำให้จำนวนคนจนเพิ่มขึ้นจาก 5.5% (3.6 ล้านคน) เป็น 13.2% (8.8 ล้านคน) ซึ่งเป็นเพิ่มจากการเปลี่ยนแปลงนิยามเส้นความยากจน ตามนิยามและเกณฑ์เดิม จำนวนคนจนยังสูงกว่าเป้าหมายอยู่ 1 ล้านคน หรือต้องลดลงอีก 27.3% เพื่อรักษาความท้าทายให้คงเดิม จำนวนคนจนต้องลดลง 27.3% กล่าวคือเป้าหมายจำนวนคนจนใหม่ที่รักษาความท้าทายเดิมคือ 6.4 ล้านคน (หรือ 9.6%) ดังนั้นเกณฑ์เป้าหมายสัดส่วนคนจนของดัชนีอยู่เย็นเป็นสุขจากการปรับปรุงครั้งก่อนจึงเสนอให้ปรับเกณฑ์เป้าหมายสัดส่วนคนจนมาอยู่ที่ 9% (5.9 ล้านคน)

6.วิธีการวัด คำนวณโดยนำค่าสัดส่วนคนจน (X) หารด้วย ค่าเกณฑ์มาตรฐาน (B) คูณด้วย 100

$$\text{ค่าตัวชี้วัดสัดส่วนคนจน} = \frac{B}{X} \times 100$$

ดังนั้น ถ้าค่าสัดส่วนคนจน (X) = ค่าเกณฑ์มาตรฐาน (B = 4%) ค่าตัวชี้วัดสัดส่วนคนจน = 100

ถ้าค่า $X > B$ ค่าตัวชี้วัดฯ = 100

ถ้าค่า $X < B$ ค่าตัวชี้วัดฯ < 100 และ ถ้าค่า X เพิ่มขึ้น ค่าตัวชี้วัดฯ จะเข้าใกล้ 100

7.ระดับความสมบูรณ์ของข้อมูลและคุณภาพของข้อมูล ระดับ 1 มีการจัดเก็บทุกปี ข้อมูลมีความสมบูรณ์สำหรับใช้ประเมิน โดยสำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ คำนวณจากข้อมูลการสำรวจภาวะเศรษฐกิจและสังคมของครัวเรือน จัดเก็บโดยสำนักงานสถิติแห่งชาติ

15.สัดส่วนการถือครองรายได้ของประชากรร้อยละ 20 สุดท้ายที่รวยที่สุด ต่อประชากรร้อยละ 20 แรกที่จนที่สุด		
องค์ประกอบหลัก	องค์ประกอบย่อย	ประเด็นการวัด
เศรษฐกิจเข้มแข็งและเป็นธรรม	ความเป็นธรรมทางเศรษฐกิจ	การกระจายรายได้และความมั่งคั่งที่เป็นธรรม

1. ข้อตั้งวัด สัดส่วนการถือครองรายได้ของประชากรร้อยละ 20 สุดท้ายที่รวยที่สุดต่อประชากรร้อยละ 20 แรกที่จนที่สุด

2. คำอธิบาย หมายถึง ความแตกต่างของรายได้ของกลุ่มประชากรที่มีรายได้สูงสุดต่อรายได้ของกลุ่มประชากรที่มีรายได้ต่ำสุด โดยคิดเป็นจำนวนเท่า เช่น รายได้ของกลุ่มประชากรที่มีรายได้สูงสุดมากกว่ารายได้ของกลุ่มประชากรที่มีรายได้ต่ำสุด 4 เท่า เป็นต้น

โดยแบ่งกลุ่มรายได้ของประชากรให้เป็น 5 กลุ่ม โดยแต่ละกลุ่มจะแบ่งจำนวนประชากรออกเป็นสัดส่วนเท่าๆกัน คือ กลุ่มละร้อยละ 20 (กลุ่มควินไทล์) โดยเรียงลำดับจากกลุ่มที่มีรายได้ต่ำสุด 20% แรก (ควินไทล์ที่ 1) ถึงกลุ่มที่มีรายได้สูงสุด 20% สุดท้าย (ควินไทล์ที่ 5)

จากนั้นนำค่าส่วนแบ่งรายได้ (ร้อยละ) มาหาช่องว่างระหว่างกลุ่มที่มีรายได้สูงสุดและกลุ่มที่มีรายได้ต่ำสุดตามควินไทล์โดยใช้สูตรดังนี้

สัดส่วนคนจนต่อคนรวย =

$$\frac{\text{ส่วนแบ่งรายได้ของกลุ่มประชากรที่อยู่ในช่วงรายได้ร้อยละ 20% สุดท้าย}}{\text{ส่วนแบ่งรายได้ของกลุ่มประชากรที่อยู่ในช่วงรายได้ร้อยละ 20% แรก}}$$

3. หน่วยวัด จำนวนตัวเลข สะท้อน จำนวนเท่า

4. วัตถุประสงค์ที่เกี่ยวข้องความอยู่เย็นเป็นสุขร่วมกันในสังคมไทย

ประเด็นการวัด คือ การกระจายรายได้อย่างเป็นธรรมและเท่าเทียม ดังนั้น หากประชาชนส่วนใหญ่ของสังคมยังมีรายได้รวมกันแล้วต่ำกว่าประชาชนส่วนน้อยของสังคม ย่อมสร้างความไม่เท่าเทียม หรือ การเกิดช่องว่างทางด้านรายได้ และ อาจจะทำให้สังคมโดยรวมไม่เป็นสุข เพราะประชาชนส่วนใหญ่ยังมีรายได้น้อยที่อาจจะไม่เพียงพอสำหรับการเลี้ยงตนเองและครอบครัว และอาจจะส่งผลกระทบต่อพัฒนาทรัพยากรบุคคลในครอบครัวในอนาคต (ทั้งด้านการศึกษา และสาธารณสุข) และยังสะท้อนว่า การดำเนินงานของรัฐบาลไม่ได้ช่วยให้เกิดการกระจายรายได้ หรือลดช่องว่างทางด้านรายได้ เท่าที่ควรจะเป็น

5. ค่าเกณฑ์มาตรฐาน กำหนดสัดส่วนการถือครองรายได้ของประชากรร้อยละ 20 สุดท้ายที่รวยที่สุดต่อประชากรร้อยละ 20 แรกจนที่สุดเท่ากับ 9 เท่า (ปรับเป้าหมายให้ท้าทายกว่าเดิมที่ 10 เท่า)⁷

6. วิธีการวัด คำนวณโดย ค่าสัดส่วนคนจนต่อคนรวย ในปีปัจจุบัน (X)หารด้วย ค่าเกณฑ์มาตรฐาน (B = 9) คูณด้วย 100

$$\text{ค่าตัวชี้วัดสัดส่วนการถือครองรายได้} = \frac{B}{X} \times 100$$

ดังนั้น ถ้าค่าสัดส่วนคนจนต่อคนรวย (X) = ค่าเกณฑ์มาตรฐาน (B = 9) ค่าตัวชี้วัดสัดส่วนการถือครองรายได้ = 100

ถ้าค่า $X < B$ (= 9) ค่าตัวชี้วัดฯ = 100

ถ้าค่า $X > B$ ค่าตัวชี้วัดฯ < 100 และถ้าค่า X เพิ่มขึ้น ค่าตัวชี้วัดฯ จะเข้าใกล้ 100

7.ระดับความสมบูรณ์ของข้อมูลและคุณภาพของข้อมูล ระดับ 1 มีการจัดเก็บทุกปี ข้อมูลมีความสมบูรณ์สำหรับใช้ประเมิน โดยสำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ คำนวณจากข้อมูลการสำรวจภาวะเศรษฐกิจและสังคมของครัวเรือน จัดเก็บโดยสำนักงานสถิติแห่งชาติ

⁷ เกณฑ์มาตรฐานเดิมใช้เป้าหมายของแผนพัฒนาฉบับที่ 10 กำหนดสัดส่วนการถือครองรายได้ของประชากรร้อยละ 20 สุดท้ายที่รวยที่สุดต่อประชากรร้อยละ 20 แรกจนที่สุดเท่ากับ 10 เท่า เป็นเกณฑ์มาตรฐาน

16. สัดส่วนผลผลิตมวลรวมภายในจังหวัดต่อประชากร (GPP per capita) ของจังหวัดร้อยละ 20 สุดท้ายที่รวยที่สุด ต่อ GPP per capita ของจังหวัดร้อยละ 20 แรกที่จนที่สุด		
องค์ประกอบหลัก	องค์ประกอบย่อย	ประเด็นการวัด
เศรษฐกิจเข้มแข็งและเป็นธรรม	ความเป็นธรรมทางเศรษฐกิจ	การลดความเหลื่อมล้ำเชิงพื้นที่

1. ข้อตั้งวัด สัดส่วนผลผลิตมวลรวมภายในจังหวัดต่อประชากร (GPP per capita) ของจังหวัดร้อยละ 20 สุดท้ายที่รวยที่สุด ต่อ GPP per capita ของจังหวัดร้อยละ 20 แรกที่จนที่สุด

2. คำอธิบาย ความเหลื่อมล้ำเชิงพื้นที่เกิดขึ้นจากหลายสาเหตุ เช่น สภาพทางภูมิศาสตร์ หรือนโยบายการพัฒนา ความเหลื่อมล้ำเชิงพื้นที่ในระดับสูงจะส่งผลให้กิจกรรมทางเศรษฐกิจกระจุกตัวอยู่เพียงบางพื้นที่ ซึ่งเป็นสาเหตุของช่องว่างการกระจายรายได้ การขยายตัวอย่างไม่สมดุลของเมือง การเคลื่อนย้ายถิ่นฐาน และการกระจายการถือครองความมั่งคั่ง

ความแตกต่างของผลผลิตต่อประชากรของจังหวัดที่มีรายได้สูงสุดต่อรายได้ของผลผลิตต่อประชากรในจังหวัดที่มีรายได้ต่ำสุด โดยคิดเป็นจำนวนเท่า เช่น รายได้ของกลุ่มประชากรที่มีรายได้สูงสุดมากกว่ารายได้ของกลุ่มประชากรที่มีรายได้ต่ำสุด 4 เท่า เป็นต้น

โดยแบ่งกลุ่มรายได้ต่อประชากรของจังหวัดให้เป็น 5 กลุ่ม โดยแต่ละกลุ่มจะแบ่งจำนวนประชากรออกเป็นสัดส่วนเท่าๆกัน คือ กลุ่มละร้อยละ 20 (กลุ่มควินไทล์) โดยเรียงลำดับจากกลุ่มที่มีรายได้ต่ำสุด 20% แรก (ควินไทล์ที่ 1) ถึงกลุ่มที่มีรายได้สูงสุด 20% สุดท้าย (ควินไทล์ที่ 5)

จากนั้นนำค่าสถิติมาคำนวณช่องว่างระหว่างกลุ่มจังหวัดที่มีผลผลิตต่อประชากรสูงสุดและกลุ่มจังหวัดที่มีผลผลิตต่อประชากรต่ำสุดตามควินไทล์โดยใช้สูตรดังนี้

สัดส่วนผลผลิตมวลรวมภายในจังหวัดต่อประชากร (GPP per capita) ของจังหวัดร้อยละ 20 สุดท้ายที่รวยที่สุด ต่อ GPP per capita ของจังหวัดร้อยละ 20 แรกที่จนที่สุด =

$$\frac{\text{จังหวัดที่มีผลผลิตต่อประชากรสูงสุดร้อยละ 20% สุดท้าย}}{\text{จังหวัดที่มีผลผลิตต่อประชากรต่ำสุดร้อยละ 20% แรก}}$$

3. หน่วยวัด ตัวเลขสะท้อนจำนวนเท่า

4. วัดอุปสรรคที่เกี่ยวข้องความอยู่เย็นเป็นสุขร่วมกันในสังคมไทย

ประเด็นการวัด คือ การกระจายรายได้อย่างเป็นธรรมและเท่าเทียม หมายความว่า ประชาชนในสังคมจะเป็นสุขได้อย่างเท่าเทียม ถ้ามีการกระจายการพัฒนาและกระจายรายได้ระหว่างพื้นที่ต่าง ๆ อย่างทั่วถึง เท่าเทียม และ เป็นธรรม ดังนั้นดัชนีสัดส่วน GPP per capita ระหว่างจังหวัดที่ร่ำรวยและยากจน

ที่สุด จะเป็นตัวสะท้อน ความไม่เท่าเทียมของการพัฒนาเชิงพื้นที่ดังกล่าว ซึ่งความไม่เท่าเทียมเชิงพื้นที่ในระดับสูงจะส่งผลกระทบต่อเนื่องทั้งด้านเศรษฐกิจ สังคม การเมืองและวัฒนธรรมตามมา

5.ค่าเกณฑ์มาตรฐาน เนื่องจากยังไม่มีเกณฑ์ที่เป็นสากลสำหรับดัชนีดังกล่าว จึงกำหนดให้ ช่องว่างลดลง ร้อยละ 20 จากค่าเฉลี่ยในช่วงแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 11 หรือค่าเกณฑ์มาตรฐานที่ 2.48 เท่า

6.วิธีการวัด คำนวณโดย ค่าสัดส่วนจังหวัดจนที่สุทธ้อยละ 20 ต่อจังหวัดที่รวยที่สุดร้อยละ 20 ในปี ปัจจุบัน (X)หารด้วย ค่าเกณฑ์มาตรฐาน (B = 2.48) คูณด้วย 100

สัดส่วนผลผลิตมวลรวมภายในจังหวัดต่อประชากร (GPP per capita) ของจังหวัดร้อยละ 20 สุดท้ายที่ รวยที่สุด ต่อ GPP per capita ของจังหวัดร้อยละ 20 แรกที่จนที่สุด

$$\frac{B}{X} \times 100$$

ดังนั้น ถ้าค่าสัดส่วนจังหวัดจนที่สุทธ้อยละ 20 ต่อจังหวัดที่รวยที่สุดร้อยละ 20 (X) = ค่าเกณฑ์มาตรฐาน (B = 2.48) ค่าตัวชี้วัดสัดส่วนการถือครองรายได้ = 100

ถ้าค่า $X < B$ (= 2.48) ค่าตัวชี้วัดฯ = 100

ถ้าค่า $X > B$ ค่าตัวชี้วัดฯ < 100 และถ้าค่า X เพิ่มขึ้น ค่าตัวชี้วัดฯ จะเข้าใกล้ 100

7.ระดับความสมบูรณ์ของข้อมูลและคุณภาพของข้อมูล ระดับ 1 มีการจัดเก็บทุกปี โดยสำนักงาน คณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ โดยข้อมูลมีความสมบูรณ์สำหรับใช้ประเมิน แต่มี ความล่าช้า 1 ปี

บทที่ 5

องค์ประกอบหลักด้านสิ่งแวดล้อมและระบบนิเวศสมดุล

1. ร้อยละของแหล่งน้ำที่มีคุณภาพอย่างต่ำอยู่ในเกณฑ์ดี		
องค์ประกอบหลัก	องค์ประกอบย่อย	ประเด็นการวัด
สิ่งแวดล้อมและระบบนิเวศสมดุล	สิ่งแวดล้อมมีคุณภาพดี	มลภาวะต่างๆ (คุณภาพอากาศ คุณภาพน้ำ ขยะ) ได้รับการป้องกันและดูแลแก้ไข การลดผลกระทบและการปรับตัวจากการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ

1. ชื่อตัวชี้วัด ร้อยละของแหล่งน้ำที่มีคุณภาพอย่างต่ำอยู่ในเกณฑ์ดี

2. แหล่งข้อมูล ใช้ข้อมูลผลการตรวจวัดคุณภาพน้ำแหล่งน้ำสำคัญ ที่จัดทำและเผยแพร่โดยสำนักงานจัดการคุณภาพน้ำ กรมควบคุมมลพิษ โดยสามารถใช้ข้อมูลผลการตรวจวัดที่นำเสนอในรายงานสถานการณ์มลพิษของประเทศไทยที่จัดทำขึ้นเป็นประจำทุกปี

3. คำอธิบาย ปัจจุบัน กรมควบคุมมลพิษได้รายงานผลการตรวจวัดคุณภาพน้ำแหล่งน้ำสำคัญ 65 แหล่งน้ำ โดยประเมินจากมาตรฐานคุณภาพน้ำแหล่งน้ำผิวดินและการประเมินจากดัชนีคุณภาพน้ำแหล่งน้ำผิวดิน (Water Quality Index: WQI) ซึ่งแสดงถึงสถานการณ์ของคุณภาพน้ำในภาพรวม ที่พิจารณาจากค่าคุณภาพน้ำ 5 พารามิเตอร์ ได้แก่ (1) ออกซิเจนละลาย (2) ความสกปรกในรูปสารอินทรีย์ (3) แบคทีเรียกลุ่มโคลิฟอร์มทั้งหมด (4) แบคทีเรียกลุ่ม ฟิคอลโคลิฟอร์ม (5) แอมโมเนีย-ไนโตรเจน ซึ่งมีค่าคะแนนอยู่ระหว่าง 0 - 100 และมีการจัดเกณฑ์คุณภาพน้ำเป็น ดีมาก (91 - 100) ดี (71 - 90) พอใช้ (61 - 70) เสื่อมโทรม (31 - 60) และเสื่อมโทรมมาก (0 - 30)

4. หน่วยวัด ร้อยละ

5. วัตถุประสงค์ที่เกี่ยวข้องความอยู่เย็นเป็นสุขร่วมกันในสังคมไทย คุณภาพน้ำในแหล่งน้ำผิวดินที่สำคัญของประเทศ เป็นปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อมที่สำคัญที่จะส่งผลต่อความอยู่เย็นเป็นสุขของสังคมไทย เนื่องจากภาคส่วนต่างๆ ทั้งภาคเกษตร ภาคอุตสาหกรรมและภาคครัวเรือนได้ใช้น้ำเพื่อการอุปโภคและบริโภค รวมทั้งยังเป็นเครื่องชี้วัดถึงความอุดมสมบูรณ์หรือเสื่อมโทรมของระบบนิเวศในแหล่งน้ำอีกด้วย

6.ค่าเกณฑ์มาตรฐาน ร้อยละของแหล่งน้ำที่มีคุณภาพอย่างต่ำอยู่ในเกณฑ์ดีไม่น้อยกว่าร้อยละ 80 ต่อแหล่งน้ำทั่วประเทศ ตามแผนจัดการคุณภาพสิ่งแวดล้อม พ.ศ. 2560 – 2564 โดยคุณภาพน้ำในแหล่งน้ำผิวดินอยู่ในเกณฑ์ดี หมายถึง แหล่งน้ำที่สามารถเป็นประโยชน์เพื่อ

- 1) การอุปโภคและบริโภค โดยต้องผ่านการฆ่าเชื้อโรค
- 2) การใช้งานตามปกติทั่วไป และผ่านกระบวนการปรับปรุงคุณภาพน้ำก่อน
- 3) การเกษตร

7.วิธีการคำนวณ คำนวณโดยหารค่าร้อยละแหล่งน้ำที่มีคุณภาพอย่างต่ำอยู่ในเกณฑ์ดีด้วยค่าเกณฑ์มาตรฐานและคูณด้วย 100 เพื่อแปลงค่าเป็นดัชนีอยู่เย็นเป็นสุข

$$\frac{\text{ร้อยละของแหล่งน้ำที่มีคุณภาพอย่างต่ำอยู่ในเกณฑ์พอใช้ในปีที่ศึกษา}}{\text{ค่าเกณฑ์มาตรฐาน}} \times 100$$

8.หลักการใช้ proxy ในการคำนวณ ในกรณีที่ไม่มีข้อมูลในปีใดปีหนึ่ง อนุโลมให้ใช้ค่าดัชนีอยู่เย็นเป็นสุขของปีก่อนหน้ามาแทนได้

9.ระดับความสมบูรณ์ของข้อมูลและคุณภาพของข้อมูล ระดับ 1 ข้อมูลมีความสมบูรณ์สำหรับใช้ประเมิน

2. ร้อยละของขยะมูลฝอยที่กำจัดอย่างถูกต้องหรือนำไปใช้ประโยชน์		
องค์ประกอบหลัก	องค์ประกอบย่อย	ประเด็นการวัด
สิ่งแวดล้อมและระบบนิเวศสมดุล	สิ่งแวดล้อมมีคุณภาพดี	มลภาวะต่างๆ (คุณภาพอากาศ คุณภาพน้ำ ขยะ) ได้รับการป้องกันและดูแลแก้ไข การลดผลกระทบและการปรับตัวจากการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ

1. **ชื่อตัวชี้วัด** ร้อยละของขยะมูลฝอยที่กำจัดอย่างถูกต้องหรือนำไปใช้ประโยชน์

2. **แหล่งข้อมูล** ใช้ข้อมูล (1) ปริมาณขยะมูลฝอยทั่วประเทศ (2) ปริมาณขยะมูลฝอยที่กำจัดอย่างถูกต้องหลักวิชาการ (3) ปริมาณขยะมูลฝอยที่นำไปใช้ประโยชน์ และ (4) อัตราการเกิดขยะมูลฝอยต่อคนต่อวัน ซึ่งจัดทำและเผยแพร่โดยสำนักจัดการกากและของเสียอันตราย กรมควบคุมมลพิษ โดยสามารถใช้ข้อมูลที่นำเสนอในรายงานสถานการณ์มลพิษของประเทศไทยที่จัดทำขึ้นเป็นประจำทุกปี

3. **คำอธิบาย** นำมาใช้แทน “ร้อยละของการจัดการขยะมูลฝอยชุมชนอย่างถูกหลักวิชาการต่อปริมาณขยะมูลฝอยทั่วประเทศ” ในดัชนีชุดเดิม เพื่อสะท้อนผลกระทบจากปริมาณขยะที่มีแนวโน้มเพิ่มสูงขึ้นตามระดับการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจและการเพิ่มขึ้นของประชากร และความพยายามในการลดปริมาณขยะชุมชนลงจากการนำไปใช้ประโยชน์ จะสะท้อนพฤติกรรมกรรมการบริโภคอย่างยั่งยืน โดยมีการใช้ประโยชน์จากขยะมูลฝอยดังนี้

(1) การใช้ประโยชน์จากขยะรีไซเคิล การนำขยะมูลฝอยกลับมาใช้ประโยชน์ซึ่งจะเน้นการคัดแยกขยะมูลฝอยจากต้นทาง จะเป็นขยะมูลฝอยที่มีมูลค่าและสามารถทำได้ในทุกครัวเรือน ส่วนมากเป็นประเภทแก้ว กระดาษ พลาสติก เหล็ก อะลูมิเนียม โดยจะถูกนำไปสู่กระบวนการผลิตอีกครั้งหนึ่ง และถูกนำกลับมาใช้ได้อีกครั้ง (2) การใช้ประโยชน์จากขยะอินทรีย์ ขยะมูลฝอยประเภทนี้มีปริมาณมากแต่ถูกนำกลับมาใช้ประโยชน์ได้เพียงบางส่วน โดยการนำขยะประเภทเศษอาหาร พืช ผัก ผลไม้ต่างๆ ไปทำปุ๋ยหมักอินทรีย์ ปุ๋ยหมักชีวภาพ การผลิตก๊าซชีวภาพจากขยะอินทรีย์เพื่อทดแทนพลังงานเชื้อเพลิง เป็นอาหารสัตว์ และ (3) การแปรรูปขยะมูลฝอยเป็นพลังงาน เช่น นำมาผลิตกระแสไฟฟ้า หรือผลิตเป็นแท่งเชื้อเพลิง เป็นต้น

4. **หน่วยวัด** ร้อยละ

5.วัตถุประสงค์ที่เกี่ยวข้องความอยู่เย็นเป็นสุขร่วมกันในสังคมไทย ขยะมูลฝอยเป็นปัญหาสิ่งแวดล้อมที่สำคัญของประเทศไทย เนื่องจากปริมาณขยะมีแนวโน้มเพิ่มสูงขึ้นตามระดับการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจและการเพิ่มขึ้นของประชากร และวิธีการจัดการขยะมูลฝอยส่วนใหญ่ยังคงใช้การฝังกลบหรือการเทกอง หากขยะมูลฝอยที่เกิดขึ้นไม่ได้ถูกนำไปจัดการอย่างถูกต้องตามหลักวิชาการ ก็จะส่งผลกระทบต่อสุขภาพอนามัยของประชาชน โดยเฉพาะผู้ประกอบการอาชีพที่เกี่ยวข้องและที่ตั้งบ้านเรือนอยู่ใกล้เคียงกำจัดขยะ อีกทั้งยังส่งผลกระทบต่อห่วงโซ่อาหาร ดังนั้น หากสัดส่วนขยะมูลฝอยที่มีการกำจัดอย่างถูกต้อง หรือนำไปใช้ประโยชน์เพิ่มสูงขึ้นก็จะส่งผลในเชิงบวกต่อคุณภาพชีวิตของคนไทย

6.ค่าเกณฑ์มาตรฐาน ร้อยละของปริมาณขยะมูลฝอยที่ได้รับการจัดการอย่างถูกหลักวิชาการหรือนำไปใช้ประโยชน์ ต่อปริมาณขยะมูลฝอยทั่วประเทศ และ **ถ่วงน้ำหนักด้วยอัตราการเกิดขยะมูลฝอยต่อคนต่อวัน** ไม่น้อยกว่าร้อยละ 75 ตามแผนจัดการคุณภาพสิ่งแวดล้อม พ.ศ. 2560 – 2564

7.วิธีการคำนวณ คำนวณโดยรวม (1) ปริมาณขยะมูลฝอยที่กำจัดถูกต้อง (ล้านตันต่อปี)และ (2) ปริมาณขยะมูลฝอยที่นำไปใช้ประโยชน์ (ล้านตันต่อปี) และหารด้วย (3) ปริมาณขยะมูลฝอยทั่วประเทศ จากนั้นจึงถ่วงน้ำหนักด้วยอัตราการเกิดขยะมูลฝอยต่อคนต่อวัน (กิโลกรัม/คน/วัน) สุดท้ายจึงหารด้วยค่าเกณฑ์มาตรฐานและคูณด้วย 100 เพื่อแปลงค่าเป็นดัชนีอยู่เย็นเป็นสุข

$\frac{\frac{\text{ปริมาณขยะมูลฝอยที่มีการจัดการอย่างถูกหลักวิชาการหรือนำไปใช้ประโยชน์}}{\text{ปริมาณขยะมูลฝอยทั่วประเทศ}}}{\frac{\text{อัตราการเกิดขยะมูลฝอยต่อคนต่อวัน}}{\text{ค่าเกณฑ์มาตรฐาน}}} \times 100$

8.หลักการใช้ proxy ในการคำนวณ ในกรณีที่ไม่มีข้อมูลในปีใดปีหนึ่ง อนุโลมให้ใช้ค่าดัชนีอยู่เย็นเป็นสุขของปีก่อนหน้ามาแทนได้

9.ระดับความสมบูรณ์ของข้อมูลและคุณภาพของข้อมูล ระดับ 1 ข้อมูลมีความสมบูรณ์สำหรับใช้ประเมิน

3. ร้อยละของจำนวนวันที่ดัชนีคุณภาพอากาศอยู่ในเกณฑ์มาตรฐาน		
องค์ประกอบหลัก	องค์ประกอบย่อย	ประเด็นการวัด
สิ่งแวดล้อมและระบบนิเวศสมดุล	สิ่งแวดล้อมมีคุณภาพดี	มลภาวะต่างๆ (คุณภาพอากาศ คุณภาพน้ำ ขยะ) ได้รับการป้องกันและดูแลแก้ไข การลดผลกระทบและการปรับตัวจากการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ

1. **ชื่อตัวชี้วัด** ร้อยละของจำนวนวันที่ดัชนีคุณภาพอากาศอยู่ในเกณฑ์มาตรฐาน

2. **แหล่งข้อมูล** ใช้ข้อมูลสัดส่วน (1) จำนวนวันที่ดัชนีคุณภาพอากาศเกินค่ามาตรฐาน และ (2) จำนวนวันที่ตรวจวัดทั้งหมดของสถานีตรวจวัดอัตโนมัติทุกแห่ง (63 สถานี) ซึ่งจัดทำโดยสำนักจัดการคุณภาพอากาศและเสียง กรมควบคุมมลพิษ โดยสามารถใช้ข้อมูลที่น่าสนใจในรายงานสถานการณ์มลพิษของประเทศไทยที่จัดทำขึ้นเป็นประจำทุกปี

3. **คำอธิบาย** นำมาใช้แทน “ร้อยละของจำนวนวันที่ฝุ่นละอองขนาดไม่เกิน 10 ไมครอน (PM10) อยู่ในเกณฑ์มาตรฐาน” ในดัชนีชุดเดิม เนื่องจากมีการวัด “ดัชนีคุณภาพอากาศ (Air Quality Index: AQI)” ซึ่งคำนวณโดยใช้สารมลพิษทางอากาศ 5 ชนิด ได้แก่ ซัลเฟอร์ไดออกไซด์ (SO₂) ไนโตรเจนไดออกไซด์ (NO₂) คาร์บอนมอนอกไซด์ (CO) ก๊าซโอโซน (O₃) และฝุ่นละอองขนาดไม่เกิน 10 ไมครอน (PM10) เพื่อบ่งบอกระดับคุณภาพอากาศได้ดีกว่าค่าฝุ่นละอองขนาดไม่เกิน 10 ไมครอน (PM10) เพียงอย่างเดียว โดยสำนักจัดการคุณภาพอากาศและเสียง กรมควบคุมมลพิษ จะทำการตรวจวัดโดยสถานีตรวจวัดคุณภาพอากาศอัตโนมัติของกรมควบคุมมลพิษ จำนวน 62 สถานีใน 29 จังหวัดทั่วประเทศ หาก AQI เกิน 100 หมายถึง มลพิษทางอากาศเกินค่ามาตรฐาน และมีผลกระทบต่อสุขภาพประชาชน

4. **หน่วยวัด** ร้อยละ

5. **วัตถุประสงค์ที่เกี่ยวข้องความอยู่เย็นเป็นสุขร่วมกันในสังคมไทย** คุณภาพอากาศมีความสัมพันธ์อย่างมากกับสุขภาพอนามัยของประชาชนเนื่องจากมนุษย์ทุกคนต้องสูดอากาศหายใจตลอดเวลา ดังนั้น หากผู้คนอาศัยอยู่ในสภาวะที่อากาศเป็นพิษก็จะส่งผลกระทบต่อสุขภาพทั้งอย่างเฉียบพลันและในระยะยาว ทั้งนี้ มลพิษทางอากาศที่เป็นปัญหอย่างต่อเนื่องจากอดีตถึงปัจจุบัน เนื่องจากพื้นที่เมืองและพื้นที่อุตสาหกรรมได้มีการขยายตัวอย่างต่อเนื่อง ดังนั้น ปัญหาคุณภาพอากาศจึงเป็นปัญหาสำคัญและกระทบต่อคุณภาพชีวิตและความอยู่เย็นเป็นสุขของประชาชนของประเทศ

6.ค่าเกณฑ์มาตรฐาน กำหนดให้สัดส่วนจำนวนวันที่ดัชนีคุณภาพอากาศอยู่ในเกณฑ์มาตรฐาน (ค่าเฉลี่ย 24 ชั่วโมง) เป็นร้อยละ 100 ของจำนวนทั้งหมดที่มีการตรวจวัด (รวมทุกสถานี) แม้ว่าแผนจัดการคุณภาพสิ่งแวดล้อม พ.ศ. 2560 – 2564 จะกำหนดคุณภาพอากาศโดยวัดเฉพาะจำนวนวันที่ค่าฝุ่นละอองขนาดเล็กไม่เกิน 10 ไมครอน (PM10) อยู่ในเกณฑ์มาตรฐานร้อยละ 99 แต่เพื่อสะท้อนมาตรฐานคุณภาพอากาศที่เข้มข้นขึ้น และเพื่อความสะดวกในการคำนวณ จึงเสนอให้ใช้เกณฑ์ร้อยละ 100 เป็นเกณฑ์มาตรฐาน

7.วิธีการคำนวณ คำนวณโดยหารจำนวนวันที่ดัชนีคุณภาพอากาศเกินค่ามาตรฐาน ด้วยจำนวนวันที่ตรวจวัดทั้งหมดของสถานีตรวจวัดอัตโนมัติทุกแห่ง (63 สถานี) และลบออกจาก 100 ซึ่งเป็นค่าเกณฑ์มาตรฐานที่กำหนดไว้ เพื่อแปลงค่าเป็นดัชนีอยู่เย็นเป็นสุข

$$100 - \frac{\text{จำนวนวันที่ดัชนีคุณภาพอากาศเกินค่ามาตรฐาน}}{\text{จำนวนสถานีตรวจวัด} \times \text{จำนวนวันในปีที่ศึกษา}}$$

8.หลักการใช้ proxy ในการคำนวณ ในกรณีที่ไม่มีข้อมูลในปีใดปีหนึ่ง อนุโลมให้ใช้ค่าดัชนีอยู่เย็นเป็นสุขของปีก่อนหน้ามาแทนได้

9.ระดับความสมบูรณ์ของข้อมูลและคุณภาพของข้อมูล ระดับ 1 ข้อมูลมีความสมบูรณ์สำหรับใช้ประเมิน

4. มูลค่าความเสียหายจากภัยพิบัติทางธรรมชาติต่อจำนวนประชากร		
องค์ประกอบหลัก	องค์ประกอบย่อย	ประเด็นการวัด
สิ่งแวดล้อมและระบบนิเวศสมดุล	สิ่งแวดล้อมมีคุณภาพดี	มลภาวะต่างๆ (คุณภาพอากาศ คุณภาพน้ำ ขยะ) ได้รับการป้องกันและดูแลแก้ไข การลดผลกระทบและการปรับตัวจากการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ

1. **ชื่อตัวชี้วัด** มูลค่าความเสียหายจากภัยพิบัติทางธรรมชาติต่อจำนวนประชากร

2. **แหล่งข้อมูล** แหล่งข้อมูลหลักที่ใช้ คือ เว็บไซต์ของ สศช. ที่ได้รวบรวมข้อมูลภัยพิบัติจากกรมป้องกันและบรรเทาสาธารณภัย ตั้งแต่ปี 2532 ถึงปัจจุบัน

3. **คำอธิบาย** นำมาใช้แทน “ปริมาณการปล่อยก๊าซคาร์บอนไดออกไซด์ต่อหัวประชากร” ในดัชนีชุดก่อนเนื่องจากอุทกภัยและภัยแล้งได้ทวีความรุนแรงขึ้นอันเป็นผลสืบเนื่องโดยตรงจากการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ ดังนั้น ภัยธรรมชาติจึงเป็นความเสี่ยงที่จะสร้างความเสียหายให้กับชีวิตและทรัพย์สินของประชาชนและส่งผลกระทบต่อความอยู่เย็นเป็นสุขของสังคมไทย จากข้อตกลงในหลักการเกี่ยวกับการปรับปรุงดัชนีอยู่เย็นเป็นสุขฯ ที่จะให้ดัชนีนี้ เป็นเครื่องมือวัดผลกระทบสุดท้ายของการพัฒนา (ends) ที่เกิดขึ้นกับคนโดยตรง นอกจากนี้ยังสะท้อนเรื่องความสามารถในการปรับตัว (adaptation) ซึ่งจะรวมถึงการมีองค์ความรู้/ความเข้าใจที่จะรับมือเพื่อให้ปรับตัวเข้ากับการเปลี่ยนแปลง การบริหารจัดการเพื่อลดความเสี่ยง การมีระบบเตือนภัยที่มีประสิทธิภาพ เช่น งบประมาณภาครัฐเพื่อรับมือต่อภัยพิบัติทางธรรมชาติ หรือการฝึกซ้อมเพื่อเตรียมตัวรับมือต่อภัยพิบัติ เป็นต้น

ทั้งนี้ ภัยธรรมชาติมีหลายประเภท อาทิ อุทกภัย ภัยแล้ง วาตภัย แผ่นดินไหว สึนามิ เป็นต้น แต่ในที่นี้นำเสนอเฉพาะข้อมูลภัยพิบัติจากอุทกภัย ภัยแล้ง และ วาตภัย ซึ่งเกิดขึ้นจากการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศโดยตรง โดยใช้มูลค่าความเสียหายที่เกิดขึ้นต่อจำนวนประชากรเป็นตัวชี้วัด

4. **หน่วยวัด** บาทต่อคน

5. **วัตถุประสงค์ที่เกี่ยวข้องความอยู่เย็นเป็นสุขร่วมกันในสังคมไทย** ภัยพิบัติทางธรรมชาติที่ประเทศไทยเผชิญอยู่บ่อยครั้ง คือ อุทกภัยและภัยแล้ง ซึ่งได้ทวีความรุนแรงขึ้นอันเนื่องมาจากการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ และส่งผลกระทบต่อระบบนิเวศและการดำรงชีวิตของมนุษย์ ดังนั้น ภัยธรรมชาติจึงเป็นความเสี่ยง

เสี่ยงที่จะสร้างความเสียหายให้กับชีวิตและทรัพย์สินของประชาชนและส่งผลกระทบต่อความอยู่เย็นเป็นสุขของสังคมไทย

6.ค่าเกณฑ์มาตรฐาน 0 (ค่าใกล้กับศูนย์มากเท่าใดก็จะแสดงถึงมูลค่าความเสียหายที่ยิ่งต่ำยิ่งดี)

7.วิธีการคำนวณ คำนวณโดยหารมูลค่าความเสียหายจากภัยพิบัติทางธรรมชาติ (คิดเฉพาะอุทกภัย ภัยแล้ง และ วาตภัย) ด้วยจำนวนประชากรในปีที่ศึกษา จากนั้นจึงแปลงมูลค่าความเสียหายจากภัยพิบัติทางธรรมชาติต่อจำนวนประชากรนี้ เป็น “ระดับความรุนแรง” ด้วยการใช้ฟังก์ชัน Logarithm (log) โดยกำหนดให้ระดับความรุนแรงมี 5 ระดับ แต่ละระดับมีช่วงคะแนนเท่ากับ 20 คะแนน ซึ่งจะลบออกจากคะแนนเต็ม 100 คะแนน เพื่อแปลงค่าเป็นดัชนีอยู่เย็นเป็นสุข

$$100 - 20 \times \log \left(\frac{\text{มูลค่าความเสียหายจากภัยพิบัติทางธรรมชาติ}}{\text{จำนวนประชากร}} \right)$$

8.หลักการใช้ proxy ในการคำนวณ ในกรณีที่ไม่มีข้อมูลในปีใดปีหนึ่ง ใช้ระบุค่าเป็น N/A และไม่นำดัชนีตัวนี้มาคำนวณค่าดัชนีรวม เนื่องจากความเสียหายจากภัยพิบัติทางธรรมชาติเกิดจากเหตุการณ์เฉพาะในปีนั้นๆ ไม่สามารถใช้ค่าในปีใกล้เคียงเพื่อเทียบเคียงได้

9.ระดับความสมบูรณ์ของข้อมูลและคุณภาพของข้อมูล ระดับ 1 ข้อมูลมีความสมบูรณ์สำหรับใช้ประเมิน (แต่ข้อมูลล่าสุดมีถึงแค่ปี พ.ศ. 2558)

5. ปริมาณสัตว์น้ำเศรษฐกิจ (เฉพาะปลาหน้าดิน) ที่จับได้ในอ่าวไทยต่อชั่วโมง		
องค์ประกอบหลัก	องค์ประกอบย่อย	ประเด็นการวัด
สิ่งแวดล้อมและระบบนิเวศสมดุล	ระบบนิเวศที่สมดุล	ความอุดมสมบูรณ์ทาง ธรรมชาติของระบบนิเวศต่างๆ

1. ชื่อตัวชี้วัด ปริมาณสัตว์น้ำเศรษฐกิจ (เฉพาะปลาหน้าดิน) ที่จับได้ในอ่าวไทยต่อชั่วโมง

2. แหล่งข้อมูล ใช้ข้อมูล “ปริมาณการจับสัตว์น้ำต่อหน่วยการลงแรงประมง (Catch Per Unit Effort: CPUE) ในแหล่งประมงทะเล” โดยใช้เฉพาะข้อมูลในส่วนปลาหน้าดินที่จับได้ในอ่าวไทย ข้อมูลดังกล่าวมีการเผยแพร่ในรายงานประจำปีของสำนักวิจัยและพัฒนาประมงทะเล กรมประมง ทั้งนี้ ได้มีการเผยแพร่ข้อมูลดังกล่าวทางเว็บไซต์ของสำนักฯ

3. คำอธิบาย ข้อมูลปริมาณการจับสัตว์น้ำ เป็นการสำรวจโดยการสุ่มตัวอย่างเครื่องมือประมง 8 ชนิด ได้แก่ อวนลากแผ่นตะเฆ่ (5 ระดับความลึก) อวนลากคู่ (4 ระดับความลึก) อวนลากคานถ่าง อวนล้อมจับ อวนล้อมจับปลากะตัก อวนลอยปลาอินทรี อวนติดปลาทู และอวนรุน โดยคิดเฉพาะปริมาณสัตว์น้ำที่จับได้เฉพาะในอ่าวไทยเท่านั้น เนื่องจากเป็นน่านน้ำปิดของประเทศไทยเอง และไม่ได้รับอิทธิพลจากกระแสน้ำร้อน-เย็นในมหาสมุทร ทั้งนี้ ตัวชี้วัดนี้เป็นการวัดในเชิงปริมาณเท่านั้น ไม่ได้สะท้อนถึงความหลากหลายของสายพันธุ์

4. หน่วยวัด กิโลกรัมต่อชั่วโมง

5. วัตถุประสงค์ที่เกี่ยวข้องกับความอยู่เย็นเป็นสุขร่วมกันในสังคมไทย การเพิ่มขึ้นหรือลดลงของปลาหน้าดินสามารถสะท้อนความอุดมสมบูรณ์ของทรัพยากรและระบบนิเวศชายฝั่ง หากทรัพยากรทางทะเลยังมีความอุดมสมบูรณ์ก็จะสามารถสะท้อนระดับความอยู่เย็นเป็นสุขของสังคมไทยส่วนหนึ่ง

6. ค่าเกณฑ์มาตรฐาน ใช้ปริมาณสัตว์น้ำเศรษฐกิจ (เฉพาะปลาหน้าดิน) ที่จับได้ในอ่าวไทยต่อชั่วโมง เท่ากับ 10 กิโลกรัมต่อชั่วโมง เป็นเกณฑ์มาตรฐาน (คำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญที่เคยแนะนำ สศช.)

7. วิธีการคำนวณ คำนวณโดยหารปริมาณการจับสัตว์น้ำต่อหน่วยการลงแรงประมง (Catch Per Unit Effort: CPUE) เฉพาะในอ่าวไทยด้วยค่าเกณฑ์มาตรฐาน และคูณด้วย 100 เพื่อแปลงค่าเป็นดัชนีอยู่เย็นเป็นสุข

$$\frac{\text{ปริมาณการจับสัตว์น้ำต่อหน่วยการลงแรงประมงเฉพาะในอ่าวไทย}}{\text{ค่าเกณฑ์มาตรฐาน}} \times 100$$

8.หลักการใช้ proxy ในการคำนวณ ในกรณีที่ไม่มีข้อมูลในปีใดปีหนึ่ง อนุโลมให้ใช้ค่าดัชนีอยู่เย็นเป็นสุขของปีก่อนหน้ามาแทนได้

9.ระดับความสมบูรณ์ของข้อมูลและคุณภาพของข้อมูล ระดับ 1 ข้อมูลมีความสมบูรณ์สำหรับใช้ประเมิน

6. ร้อยละของพื้นที่ป่าอนุรักษ์ต่อพื้นที่ประเทศ		
องค์ประกอบหลัก	องค์ประกอบย่อย	ประเด็นการวัด
สิ่งแวดล้อมและระบบนิเวศสมดุล	ระบบนิเวศสมดุล	ความอุดมสมบูรณ์ทาง ธรรมชาติของระบบนิเวศต่างๆ

1. ชื่อตัวชี้วัด ร้อยละของพื้นที่ป่าอนุรักษ์ต่อพื้นที่ประเทศ

2. แหล่งข้อมูล ใช้ข้อมูล “พื้นที่เพื่อการอนุรักษ์ธรรมชาติและนันทนาการ จำแนกตามประเภทของพื้นที่” จัดทำโดย สำนักจัดการที่ดินป่าไม้ กรมป่าไม้ โดยพื้นที่ป่าอนุรักษ์เป็นพื้นที่รวมของ (1) พื้นที่อุทยานแห่งชาติ (2) วนอุทยาน (3) เขตรักษาพันธุ์สัตว์ป่า และ (4) เขตห้ามล่าสัตว์ป่า แต่ไม่นับรวมพื้นที่สวนพฤกษศาสตร์และสวนรุกขชาติ

3. คำอธิบาย พื้นที่ป่าอนุรักษ์ หมายถึง ป่าที่ประกาศเป็นพื้นที่คุ้มครองป่าไม้ตามพระราชบัญญัติอุทยานแห่งชาติ และพระราชบัญญัติเขตรักษาพันธุ์สัตว์ป่า เพื่อการอนุรักษ์ สิ่งแวดล้อม ดิน น้ำ พันธุ์พืช และพันธุ์สัตว์ที่มีคุณค่าหายาก เพื่อการป้องกันภัยธรรมชาติอันเกิดจากน้ำท่วมและการพังทลายของดิน รวมทั้งเพื่อประโยชน์ด้านการศึกษา การวิจัย นันทนาการของประชาชน และความมั่นคงของชาติ โดยห้ามมิให้บุคคลเข้าไปใช้ประโยชน์โดยไม่ได้รับอนุญาต พื้นที่ป่าอนุรักษ์ แบ่งออกเป็น 2 ส่วน คือ **1. พื้นที่ป่าอนุรักษ์ตามกฎหมาย และมติคณะรัฐมนตรี** หมายถึง พื้นที่ป่าสงวนแห่งชาติที่ได้ประกาศเป็นพื้นที่ป่าอนุรักษ์ตามกฎหมาย และมติคณะรัฐมนตรีที่เกี่ยวข้องกับการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติไปแล้ว ซึ่งจะรวมถึงอุทยานแห่งชาติ เขตรักษาพันธุ์สัตว์ป่า พื้นที่ลุ่มน้ำชั้น 1 และพื้นที่เขตอนุรักษ์ป่าชายเลน และ **2. พื้นที่ป่าอนุรักษ์เพิ่มเติม** หมายถึง พื้นที่ป่าสงวนแห่งชาติที่มีสภาพป่าสมบูรณ์หรือมีศักยภาพเหมาะสมต่อการอนุรักษ์ธรรมชาติ เพื่อรักษาไว้ซึ่งความสมดุลของธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม ได้แก่ พื้นที่ป่าสงวนแห่งชาติ ที่ประกาศใช้หลังพระราชบัญญัติอุทยานแห่งชาติ พ.ศ. 2504

สถานการณ์การบุกรุกและลักลอบตัดไม้ทำลายป่า ซึ่งเป็นฐานทรัพยากรธรรมชาติกำลังเสื่อมโทรมอย่างต่อเนื่องและมีแนวโน้มรุนแรงขึ้น สถานการณ์ดังกล่าวเกิดขึ้นอันเป็นผลมาจากการเพิ่มขึ้นของปัจจัยต่างๆ ได้แก่ จำนวนประชากร ความต้องการใช้ที่ดินเพื่อการเพาะปลูก การอยู่อาศัย และการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐาน ที่ส่งผลให้มีการบุกรุกทำลายพื้นที่ป่าไม้มายาวนานและต่อเนื่องจนถึงปัจจุบัน

4. หน่วยวัด ร้อยละ

5. วัตถุประสงค์ที่เกี่ยวข้องความอยู่เย็นเป็นสุขร่วมกันในสังคมไทย พื้นที่ป่าอนุรักษ์มีบทบาทที่สำคัญยิ่งในการรักษาเสถียรภาพเชิงนิเวศวิทยาและการอนุรักษ์ความหลากหลายด้านชีววิทยา เป็นสถานที่พิเศษสำหรับการพักผ่อนหย่อนใจ และเป็นแหล่งความรู้ทางการศึกษา พื้นที่ป่าอนุรักษ์สะท้อนพื้นที่ป่าที่มีความ

อุดมสมบูรณ์และมีความหลากหลายทางชีวภาพได้มากกว่าพื้นที่ป่าซึ่งตามนิยามได้รวมถึง “ป่าโครงการ” หรือ “พื้นที่ป่าปลูก” ซึ่งเป็นพื้นที่ป่าไม้ที่ได้รับการปลูกต้นไม้ขึ้นใหม่และมีการดูแลรักษาให้คงสภาพเป็นป่าต่อไปต่อเนื่องไม่น้อยกว่า 2 ปี ดังนั้น พื้นที่ป่าปลูกที่เพิ่งดำเนินการจึงไม่สะท้อนสภาพความเป็นป่าที่มีความอุดมสมบูรณ์

6.ค่าเกณฑ์มาตรฐาน เป้าหมายพื้นที่ป่าอนุรักษ์ที่ระบุในแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 12 อยู่ที่ ไม่น้อยกว่าร้อยละ 25 ของพื้นที่ประเทศ เป็นค่าเกณฑ์มาตรฐานในการคิดดัชนีความอยู่เย็นเป็นสุขฯ

7.วิธีการคำนวณ คำนวณโดยรวมพื้นที่ป่าอนุรักษ์รวมทั้งหมด 4 ประเภทเข้าด้วยกัน แล้วหารด้วยพื้นที่ของประเทศ (513,115 ตารางกิโลเมตร) โดยอาจจะต้องแปลงหน่วยของพื้นที่ให้ตรงกัน (1 ตารางกิโลเมตร เท่ากับ 625 ไร่) จากนั้นจึงหารด้วยค่าเกณฑ์มาตรฐาน และคูณด้วย 100 เพื่อแปลงค่าเป็นดัชนีอยู่เย็นเป็นสุข

$$\frac{\frac{\text{พื้นที่ป่าอนุรักษ์รวมทั้งหมด 4 ประเภท}}{\text{พื้นที่ประเทศไทย}} \times 100}{\text{ค่าเกณฑ์มาตรฐาน}}$$

8.หลักการใช้ proxy ในการคำนวณ ในกรณีที่ไม่มีข้อมูลในปีใดปีหนึ่ง อนุโลมให้ใช้ค่าดัชนีอยู่เย็นเป็นสุขของปีก่อนหน้ามาแทนได้

9.ระดับความสมบูรณ์ของข้อมูลและคุณภาพของข้อมูล ระดับ 1 ข้อมูลมีความสมบูรณ์สำหรับใช้ประเมิน

7. ร้อยละของการใช้พลังงานทดแทนและพลังงานทางเลือกต่อการใช้พลังงานขั้นสุดท้าย		
องค์ประกอบหลัก	องค์ประกอบย่อย	ประเด็นการวัด
สิ่งแวดล้อมและระบบนิเวศสมดุล	เศรษฐกิจสีเขียว	ระบบการผลิตและพฤติกรรม การบริโภคที่ยั่งยืน มีความ รับผิดชอบต่อสิ่งแวดล้อม

1. ชื่อตัวชี้วัด ร้อยละของการใช้พลังงานทดแทนและพลังงานทางเลือกต่อการใช้พลังงานขั้นสุดท้าย

2. แหล่งข้อมูล ใช้ข้อมูลการใช้พลังงานทดแทนประเภทต่างๆ เช่น ไฟฟ้า ความร้อน เชื้อเพลิงชีวภาพ (ไม่รวมก๊าซธรรมชาติสำหรับยานยนต์) ที่จัดทำโดย ศูนย์สารสนเทศข้อมูลพลังงานทดแทนและอนุรักษ์พลังงาน กรมพัฒนาพลังงานทดแทนและอนุรักษ์พลังงาน กระทรวงพลังงาน จาก (1) รายงานพลังงานทดแทนของประเทศไทย (2) สถานการณ์พลังงานของประเทศไทย โดยในการคำนวณจะไม่กำหนดชนิดของพลังงานที่ใช้ในการคำนวณ เพื่อให้เป็นการเปิดกว้างต่อเทคโนโลยี พลังงานทดแทน พลังงานทางเลือก และนวัตกรรมที่มีการเปลี่ยนแปลงได้

3. คำอธิบาย ประเทศไทยมีปริมาณการใช้พลังงานทดแทนเพิ่มขึ้นเพื่อสร้างความมั่นคงด้านพลังงาน เนื่องจากสถานการณ์การเพิ่มขึ้นของราคาน้ำมันดิบ ทำให้ต้องจัดหาพลังงานทดแทนเพื่อใช้แทนน้ำมัน รัฐบาลจึงมีนโยบายส่งเสริมให้มีการใช้พลังงานทดแทนเพิ่มขึ้น รวมทั้งให้เพิ่มประสิทธิภาพการใช้พลังงาน เพื่อลดสัดส่วนการใช้พลังงานต่อผลิตภัณฑ์มวลรวม (Energy Intensity)

4. หน่วยวัด ร้อยละ

5. วัตถุประสงค์ที่เกี่ยวข้องกับความอยู่เย็นเป็นสุขร่วมกันในสังคมไทย การเพิ่มสัดส่วนใช้พลังงานทดแทน/ พลังงานทางเลือกแทนการใช้พลังงานจากเชื้อเพลิงฟอสซิลจะช่วยลดการปลดปล่อยก๊าซคาร์บอนไดออกไซด์จากการใช้เชื้อเพลิงฟอสซิลในกระบวนการผลิตและการบริโภค จึงมีส่วนช่วยในการชะลอการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ สะท้อนพฤติกรรมของภาคการผลิตที่ยั่งยืน มีความรับผิดชอบต่อสิ่งแวดล้อม ซึ่งมีผลกระทบต่อความอยู่เย็นเป็นสุขของสังคมไทย

6. ค่าเกณฑ์มาตรฐาน ใช้ค่าเป้าหมายที่กำหนดในยุทธศาสตร์การปรับโครงสร้างทางเศรษฐกิจฯ ภายใต้ แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 12 ซึ่งกำหนดเป้าหมายที่จะเพิ่มสัดส่วนการใช้พลังงานทดแทนและพลังงานทางเลือก จากร้อยละ 12.94 เป็น **ร้อยละ 17.34** ภายในปี 2564 ทั้งนี้ ค่าเป้าหมายในอนาคต ควรใช้ค่าเป้าหมายร้อยละ 25 ที่ระบุในแผนพัฒนาพลังงานทดแทนและพลังงานทางเลือก 25% ใน 10 ปี (พ.ศ. 2555 – 2564) ของกระทรวงพลังงาน

7.วิธีการคำนวณ คำนวณโดยหารปริมาณการใช้พลังงานทดแทนและพลังงานทางเลือกด้วยปริมาณการใช้พลังงานขั้นสุดท้าย จากนั้นจึงจากนั้นจึงหารด้วยค่าเกณฑ์มาตรฐาน และคูณด้วย 100 เพื่อแปลงค่าเป็นดัชนีอยู่เย็นเป็นสุข

$$\frac{\frac{\text{ผลรวมการใช้พลังงานทดแทนทุกประเภท}}{\text{ปริมาณการใช้พลังงานขั้นสุดท้าย}} \times 100}{\text{ค่าเกณฑ์มาตรฐาน}}$$

8.หลักการใช้ proxy ในการคำนวณ ในกรณีที่ไม่มีข้อมูลในปีใดปีหนึ่ง อนุโลมให้ใช้ค่าดัชนีอยู่เย็นเป็นสุขของปีก่อนหน้ามาแทนได้

9.ระดับความสมบูรณ์ของข้อมูลและคุณภาพของข้อมูล ระดับ 1 ข้อมูลมีความสมบูรณ์สำหรับใช้ประเมิน

8. อัตราการเพิ่มขึ้นของพื้นที่ทำเกษตรกรรมยั่งยืน (พื้นที่เกษตรอินทรีย์)		
องค์ประกอบหลัก	องค์ประกอบย่อย	ประเด็นการวัด
สิ่งแวดล้อมและระบบนิเวศสมดุล	เศรษฐกิจสีเขียว	ระบบการผลิตและพฤติกรรม การบริโภคที่ยั่งยืน มีความ รับผิดชอบต่อสิ่งแวดล้อม

1. ชื่อตัวชี้วัด อัตราการเพิ่มขึ้นของพื้นที่ทำเกษตรกรรมยั่งยืน (พื้นที่เกษตรอินทรีย์)

2. แหล่งข้อมูล ใช้ข้อมูลพื้นที่เกษตรอินทรีย์ของประเทศไทยจากฐานข้อมูลของ Research Institute of Organic Agriculture (FiBL) โดยแปลงหน่วยจากเฮกตาร์เป็นไร่ อย่างไรก็ตาม ฐานข้อมูล FiBL มิได้แสดงข้อมูลพื้นที่การเกษตรทั้งหมด (รายปี) ของประเทศที่ใช้เป็นฐานคิดสัดส่วน จึงนำข้อมูลพื้นที่การเกษตรที่จัดเก็บและเผยแพร่โดยสำนักงานเศรษฐกิจการเกษตรมาใช้ในการคำนวณสัดส่วนพื้นที่เกษตรอินทรีย์ ผลการคำนวณ พบว่า สัดส่วนพื้นที่เกษตรอินทรีย์ที่ได้แตกต่างจากข้อมูลในฐานข้อมูล FiBL

ในปัจจุบัน หน่วยงานรับผิดชอบอยู่ระหว่างการรวบรวมข้อมูลพื้นที่เกษตรกรรมยั่งยืน จึงใช้เพียงข้อมูลพื้นที่เกษตรอินทรีย์ซึ่งเป็นรูปแบบหนึ่งของเกษตรกรรมยั่งยืน

3. คำอธิบาย เกษตรอินทรีย์ (Organic Farming) หมายถึง ระบบการผลิตที่คำนึงถึงสภาพแวดล้อม การรักษาสมดุลของธรรมชาติและความหลากหลายทางชีวภาพโดยมีระบบการจัดการนิเวศวิทยาที่คล้ายคลึงกับธรรมชาติและหลีกเลี่ยงการใช้สารสังเคราะห์ หลีกเลี่ยงการตัดต่อทางพันธุกรรมและการสร้างมลพิษในสภาพแวดล้อม โดยมุ่งเน้นการใช้อินทรีย์วัตถุ การพึ่งพาตนเอง เพื่อให้ผลผลิตที่ได้ปลอดภัยจากสารพิษตกค้าง ปลอดภัยต่อทั้งผู้ผลิตและผู้บริโภค และไม่ทำให้สภาพแวดล้อมเสื่อมโทรม

ในขณะที่ความใส่ใจและตระหนักต่อสิ่งแวดล้อมและสุขภาพมากขึ้นของประชาชน โดยเฉพาะการบริโภคสินค้าเกษตรอินทรีย์เพิ่มขึ้น จะช่วยกระตุ้นให้เกษตรกรปลูกพืชตามหลักวิถีปฏิบัติทางการเกษตรที่ดี สะท้อนมีความรับผิดชอบต่อสังคมและสิ่งแวดล้อม (Corporate Social Responsibility: CSR) และแบ่งปันและเอื้อต่อกันเพื่อสร้างคุณค่าให้กับสังคม จึงควรส่งเสริมการพัฒนาการผลิตสินค้าทางการเกษตรของประเทศให้มีคุณภาพและปลอดภัย ตามมาตรฐานเกษตรอินทรีย์ และแนวทางการปฏิบัติทางการเกษตรที่ดี เพื่อสร้างมูลค่าการส่งออกที่แตกต่างจากการส่งออกสินค้าทางการเกษตรจากภูมิภาคเดียวกัน และมีการพัฒนาต่อยอดสินค้าให้มีความเป็นเอกลักษณ์

4. หน่วยวัด ร้อยละ

5. วัตถุประสงค์ที่เกี่ยวข้องความอยู่เย็นเป็นสุขร่วมกันในสังคมไทย ข้อมูลสัดส่วนพื้นที่ทำเกษตรกรรมยั่งยืน (พื้นที่เกษตรอินทรีย์) ต่อพื้นที่การเกษตรทั้งหมดสะท้อนการปรับโครงสร้างอุตสาหกรรมภาค

เกษตรกรรมว่าเป็นไปในทิศทางที่ยั่งยืนหรือไม่ เกษตรกรรมเคมีและการผลิตทางการเกษตรเชิงเดี่ยวเป็นสาเหตุสำคัญในการปล่อยก๊าซเรือนกระจก เนื่องจากมีการใช้ปุ๋ยเคมีและสารเคมีกำจัดศัตรูพืช โดยเฉพาะอย่างยิ่งการใช้ปุ๋ยไนโตรเจนเป็นสาเหตุสำคัญของการปล่อยก๊าซไนตรัสออกไซด์ซึ่งเป็นก๊าซเรือนกระจก

6.ค่าเกณฑ์มาตรฐาน ใช้ค่าเป้าหมายสัดส่วนพื้นที่เกษตรอินทรีย์ ไม่ต่ำกว่าร้อยละ 0.23 ของพื้นที่การเกษตรทั้งหมด ระหว่างปี 2550-2554 และ ไม่ต่ำกว่าร้อยละ 0.36 ของพื้นที่การเกษตรทั้งหมด ระหว่างปี 2555-2559 ซึ่งเป็นค่าที่แปลงจากเป้าหมาย “พื้นที่การผลิตในรูปแบบเกษตรอินทรีย์เพิ่มขึ้น ร้อยละ 20 ต่อปี” ที่ระบุไว้ในร่างแผนยุทธศาสตร์การพัฒนาเกษตรอินทรีย์แห่งชาติ พ.ศ. 2560 – 2564 (โดยใช้พื้นที่เกษตรอินทรีย์ในปีสุดท้ายของแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติฉบับก่อนหน้าเป็นปีฐานในการคำนวณเกณฑ์มาตรฐาน เช่น ใช้ปี 2549 เป็นปีฐานสำหรับแผนฯ 10 และใช้ปี 2554 เป็นปีฐานสำหรับแผนฯ 11 เป็นต้น)

7.วิธีการคำนวณ คำนวณโดยหารพื้นที่ทำเกษตรกรรมยั่งยืน (พื้นที่เกษตรอินทรีย์) ด้วยพื้นที่เกษตรกรรมทั้งหมด จากนั้นจึงหารด้วยค่าเกณฑ์มาตรฐาน และคูณด้วย 100 เพื่อแปลงค่าเป็นดัชนีอยู่เย็นเป็นสุข โดยค่าเกณฑ์มาตรฐานมีการเปลี่ยนแปลงไปตามช่วงเวลาดังที่ได้อธิบายข้างต้น

$$\frac{\frac{\text{พื้นที่ทำเกษตรกรรมยั่งยืน}}{\text{พื้นที่ทำเกษตรกรรมทั้งหมด}} \times 100}{\text{ค่าเกณฑ์มาตรฐาน}}$$

8.หลักการใช้ proxy ในการคำนวณ ในกรณีที่ไม่มีข้อมูลในปีใดปีหนึ่ง อนุโลมให้ใช้ค่าดัชนีอยู่เย็นเป็นสุขของปีก่อนหน้ามาแทนได้

9.ระดับความสมบูรณ์ของข้อมูลและคุณภาพของข้อมูล ระดับ 1 ข้อมูลมีความสมบูรณ์สำหรับใช้ประเมิน

10.หมายเหตุ มีข้อสังเกตว่า เกษตรกรรมยั่งยืนมีความหลากหลายมากกว่าเกษตรอินทรีย์ เช่น วนเกษตร เกษตรทฤษฎีใหม่ เป็นต้น ดังนั้นจึงไม่ควรวัดแค่พื้นที่เกษตรอินทรีย์ อย่างไรก็ตามข้อมูลที่มีการเก็บรวบรวมในปัจจุบันมีเฉพาะพื้นที่เกษตรอินทรีย์เท่านั้น จึงต้องมีการปรับปรุงฐานข้อมูลในอนาคตเมื่อมีความสมบูรณ์ของข้อมูลมากขึ้น

9. สัดส่วนปริมาณการนำเข้าวัตถุดิบรายการเกษตรต่อพื้นที่การเกษตรทั้งหมด		
องค์ประกอบหลัก	องค์ประกอบย่อย	ประเด็นการวัด
สิ่งแวดล้อมและระบบนิเวศสมดุล	เศรษฐกิจสีเขียว	ระบบการผลิตและพฤติกรรม การบริโภคที่ยั่งยืน มีความ รับผิดชอบต่อสิ่งแวดล้อม

1. ชื่อตัวชี้วัด สัดส่วนปริมาณการนำเข้าวัตถุดิบรายการเกษตรต่อพื้นที่การเกษตรทั้งหมด

2. แหล่งข้อมูล ใช้ข้อมูลจากสำนักควบคุมพืชและวัสดุการเกษตร กรมวิชาการเกษตร สำนักงานเศรษฐกิจการเกษตร (2558) ได้แก่ (1) ข้อมูลปริมาณนำเข้าวัตถุดิบรายการเกษตร ได้แก่ สารกำจัดวัชพืช (Herbicide) สารกำจัดแมลง (Insecticide) สารป้องกันและกำจัดโรคพืช (Fungicide) และอื่นๆ ได้แก่ สารควบคุมการเจริญเติบโตของพืช สารรมควันพืช สารกำจัดหอยและหอยทาก สารกำจัดไร ไล่เดือนฝอย สารกำจัดหนู) โดยแปลงหน่วยจากตันเป็นกิโลกรัม และ (2) ข้อมูลพื้นที่การเกษตรทั้งหมดได้จากข้อมูลเนื้อที่ใช้ประโยชน์ทางการเกษตรรายจังหวัด และรวมพื้นที่รายจังหวัดทั้งหมดเป็นพื้นที่เกษตรทั่วประเทศ

3. คำอธิบาย ประเทศไทยมีพื้นที่เพื่อการเพาะปลูกในปี พ.ศ. 2559 ประมาณ 143 ล้านไร่ ซึ่งยังคงทำการเพาะปลูกที่ใช้ปุ๋ยและสารเคมีทางการเกษตร และมีแนวโน้มเพิ่มสูงขึ้นอย่างต่อเนื่อง โดยมีการนำเข้าปุ๋ยและสารเคมีทางการเกษตรประมาณ 3.6 ล้านตัน ในปี พ.ศ. 2549 และเพิ่มขึ้นเป็น 6.3 ล้านตัน ในปี พ.ศ. 2554 ซึ่งสำนักควบคุมโรคจากการประกอบอาชีพและสิ่งแวดล้อมได้ตรวจเลือดเกษตรกรมากกว่า 5 แสนคน เมื่อปี พ.ศ. 2554 ใน 74 จังหวัด พบว่าร้อยละ 32 มีผลเลือดอยู่ในระดับเสี่ยง สำนักระบาดวิทยาได้รายงานว่ามีจำนวนผู้ป่วยที่มีอาชีพทำการเกษตรได้รับพิษจากสารป้องกันกำจัดศัตรูพืชสูงถึงร้อยละ 41 ซึ่งจะเห็นได้ว่าเกษตรกรนอกจากต้องเสียเงินในการซื้อสารเคมีที่มีราคาสูงมาใช้ในการป้องกันและกำจัดศัตรูพืชแล้ว ยังได้รับสารเคมีเข้าสู่ร่างกายทางผิวหนัง การหายใจ และการรับประทานผลผลิตทางการเกษตรที่มีสารพิษตกค้าง อีกทั้งเกษตรกรยังต้องเสียค่าใช้จ่ายในการรักษาอาการเจ็บป่วย อันเนื่องมาจากการใช้สารป้องกันกำจัดศัตรูพืช ขณะที่ภาครัฐจะต้องใช้จ่ายเงินงบประมาณในการให้บริการด้านอนามัยและสาธารณสุขแก่เกษตรกรที่เจ็บป่วย และการใช้สารเคมียังส่งผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมทำให้สิ่งมีชีวิตและระบบนิเวศในบริเวณที่มีการใช้สารเคมีเสียหาย ซึ่งต้องใช้ระยะเวลานานในการฟื้นฟูให้ระบบนิเวศกลับคืนสู่ดั้งเดิม ดังนั้น การดำเนินงานในการจัดการทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม ควรมีมาตรการควบคุมการใช้สารเคมีทางการเกษตร การเคร่งครัดการใช้พระราชบัญญัติวัตถุอันตราย พ.ศ. 2551 การยกเลิกการขึ้นทะเบียนสารเคมีกำจัดศัตรูพืชที่มีพิษร้ายแรงต่อมนุษย์ สัตว์ และสิ่งแวดล้อม การให้ความรู้เกี่ยวกับปุ๋ยและสารเคมีกำจัดศัตรูพืชอย่างต่อเนื่องและทั่วถึง และการส่งเสริมมาตรฐานการปฏิบัติทางการเกษตรที่ดีสำหรับพืช

4.หน่วยวัด กิโลกรัมต่อไร่

5.วัตถุประสงค์ที่เกี่ยวข้องกับความอยู่เย็นเป็นสุขร่วมกันในสังคมไทย ข้อมูลปริมาณการนำเข้าสารเคมี โดยเฉพาะสารกำจัดศัตรูพืชช่วยให้เห็นสถานการณ์แนวโน้มการใช้สารเคมีในภาคเกษตรกรรม ยังมีการใช้สารกำจัดศัตรูพืชมาก เกษตรกรก็จะมีความเสี่ยงต่อสุขภาพ เช่นเดียวกับผู้บริโภคที่จะมีความเสี่ยงจากการได้รับสารตกค้างในพืชผักและผลไม้ รวมทั้งผลกระทบที่มีต่อสิ่งแวดล้อม ได้แก่ ความเสื่อมโทรมและการปนเปื้อนของสารเคมีของทรัพยากรดินและทรัพยากรน้ำ ผลกระทบเหล่านี้จึงบั่นทอนความอยู่เย็นเป็นสุขของสังคมไทย

6.ค่าเกณฑ์มาตรฐาน เนื่องจากแผนยุทธศาสตร์การจัดการสารเคมีแห่งชาติ ฉบับที่ 4 (พ.ศ. 2555 – 2564) มิได้ระบุเป้าหมายในการลดการใช้สารเคมีในภาคเกษตรกรรม หากแต่ระบุเป้าหมายในเรื่องการมีกลไกและระบบบริหารจัดการสารเคมีและทุกภาคส่วนมีศักยภาพในการป้องกันและควบคุมผลกระทบต่อสุขภาพและสิ่งแวดล้อมอันเนื่องมาจากสารเคมี ด้วยเหตุนี้ จึงใช้ค่าเฉลี่ยสัดส่วนปริมาณการนำเข้าสารกำจัดศัตรูพืชต่อพื้นที่การเกษตรในช่วงแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 9 (พ.ศ. 2545 – 2549) อยู่ที่ 0.47 กิโลกรัมต่อไร่เป็นค่าเกณฑ์มาตรฐาน เหตุผลของการใช้ค่าเฉลี่ยในช่วงแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 9 (พ.ศ. 2545 – 2549) เนื่องจาก "ค่าเฉลี่ย" ถือเป็น "ตัวแทน" ของสถานการณ์ในระหว่างช่วงนั้น การใช้ค่าเฉพาะปีใดปีหนึ่ง อาจเป็นการเลือกปีที่มีสถานการณ์ดีหรือแย่เป็นพิเศษได้

7.วิธีการคำนวณ คำนวณโดยหาสัดส่วนของปริมาณการนำเข้าวัตถุอันตรายทางการเกษตรต่อพื้นที่การเกษตรทั้งหมด แล้วนำไปหารค่าเกณฑ์มาตรฐาน (ใช้ค่าเกณฑ์มาตรฐานเป็นตัวตั้ง) และคูณด้วย 100 เพื่อแปลงค่าเป็นดัชนีอยู่เย็นเป็นสุข

$$\frac{\text{ค่าเกณฑ์มาตรฐาน}}{\frac{\text{ปริมาณการนำเข้าวัตถุอันตรายทางการเกษตร}}{\text{พื้นที่ทำเกษตรกรรมทั้งหมด}}} \times 100$$

8.หลักการใช้ proxy ในการคำนวณ ในกรณีที่ไม่มีข้อมูลในปีใดปีหนึ่ง ใช้ระบุค่าเป็น N/A และไม่นำดัชนีตัวนี้มาคำนวณค่าดัชนีรวม เนื่องจากปริมาณการนำเข้าวัตถุอันตรายทางการเกษตรเป็นค่าที่เกิดขึ้นเฉพาะในปีนั้นๆ ไม่สามารถใช้ค่าในปีใกล้เคียงเพื่อเทียบเคียงได้

9.ระดับความสมบูรณ์ของข้อมูลและคุณภาพของข้อมูล ระดับ 1 ข้อมูลมีความสมบูรณ์สำหรับใช้ประเมิน

10. สถิติอุบัติภัยฉุกเฉินจากสารเคมี		
องค์ประกอบหลัก	องค์ประกอบย่อย	ประเด็นการวัด
สิ่งแวดล้อมและระบบนิเวศสมดุล	เศรษฐกิจสีเขียว	ระบบการผลิตและพฤติกรรม การบริโภคที่ยั่งยืน มีความ รับผิดชอบต่อสิ่งแวดล้อม

1. ชื่อตัวชี้วัด สถิติอุบัติภัยฉุกเฉินจากสารเคมี

2. แหล่งข้อมูล ใช้ข้อมูล สถิติอุบัติภัยวัตถุเคมี รวบรวมโดย หน่วยข้อเสนอแนะอันตรายและความปลอดภัย ศูนย์ความเป็นเลิศด้านการจัดการสิ่งแวดล้อมและของเสียอันตราย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย โดยมีการจำแนกอุบัติภัยวัตถุเคมีตามประเภทวัตถุเคมี ออกเป็น (1) วัตถุระเบิด/พลุ/ดอกไม้ไฟ (2) ก๊าซไวไฟ (3) น้ำมันเชื้อเพลิง (4) แอมโมเนีย (5) ไนโตรเจนเหลว/สารทำความเย็น (6) ต่าง (7) กรด/ก๊าซพิษจากกรด (8) ก๊าซพิษ (9) สี/ทินเนอร์/ตัวทำละลาย (10) สารเคมีอื่นๆ (11) กากของเสีย และการจำแนกอุบัติภัยวัตถุเคมีตามประเภทกิจกรรม ออกเป็น (1) การผลิต (2) การขนส่ง (3) การเก็บ (4) การใช้ (5) การกำจัดกากของเสีย (6) จากห้องปฏิบัติการ (7) อื่นๆ

ข้อมูลอีกแหล่งหนึ่งคือ ข้อมูลจากกรมควบคุมมลพิษซึ่งได้มีการจัดเก็บข้อมูลการเกิดอุบัติภัยฉุกเฉินจากสารเคมีเป็นประจำทุกปีและเผยแพร่ในรายงานสถานการณ์มลพิษของประเทศไทย

3. คำอธิบาย ปรับเป็นดัชนีเสริมในดัชนีชุดเดิมดัชนีหลัก เนื่องจากข้อมูลการเกิดอุบัติภัยฉุกเฉินจากสารเคมี มีการปรับปรุงความสมบูรณ์ของฐานข้อมูลเป็นประจำ มีความสมบูรณ์ของข้อมูลเพียงพอ และปัญหาอุบัติภัยฉุกเฉินจากสารเคมีมีความสำคัญต่อความอยู่เย็นเป็นสุขร่วมกันของสังคมไทย

4. หน่วยวัด จำนวนครั้ง

5. วัตถุประสงค์ที่เกี่ยวข้องกับความอยู่เย็นเป็นสุขร่วมกันในสังคมไทย โรงงานอุตสาหกรรมทุกแห่งจะมีการใช้สารเคมีและการเกิดกากของเสียทั้งของเสียอันตรายและของเสียไม่อันตราย หากภาคอุตสาหกรรมมีการพัฒนาไปสู่อุตสาหกรรมสีเขียว ซึ่งหมายถึงการที่ผู้ประกอบการมีความรับผิดชอบต่อสังคมและสิ่งแวดล้อมมากขึ้น การเกิดอุบัติภัยสารเคมีซึ่งรวมถึงการลักลอบทิ้งกากของเสียควรจะลดน้อยลง ความเสี่ยงและผลกระทบด้านสิ่งแวดล้อมจากการพัฒนาอุตสาหกรรมลดน้อยลงก็จะส่งผลกระทบต่อความอยู่เย็นเป็นสุขร่วมกันของสังคมไทย

6. ค่าเกณฑ์มาตรฐาน 0 (ค่าใกล้กับศูนย์มากเท่าใดก็จะแสดงถึงจำนวนครั้งของการเกิดอุบัติภัยฉุกเฉินจากสารเคมีที่ยิ่งต่ำยิ่งดี)

7.วิธีการวัด คำนวณโดยแปลงจำนวนครั้งของการเกิดอุบัติเหตุฉุกเฉินจากสารเคมี เป็น “ระดับชั้นของความรุนแรง หรือความถี่ในการเกิดอุบัติเหตุฉุกเฉินจากสารเคมี” โดยใช้ฟังก์ชัน Logarithm (log) โดยกำหนดให้ระดับความรุนแรงมี 5 ระดับ แต่ละระดับมีช่วงคะแนนเท่ากับ 20 คะแนน ซึ่งจะลบออกจากคะแนนเต็ม 100 คะแนน เพื่อแปลงค่าเป็นดัชนีอยู่เย็นเป็นสุข

$$100 - 20 \times \log \left(\text{จำนวนครั้งของการเกิดอุบัติเหตุฉุกเฉินจากสารเคมี} \right)$$

8.หลักการใช้ proxy ในการคำนวณ ในกรณีที่ไม่มีข้อมูลในปีใดปีหนึ่ง ใช้ระบุค่าเป็น N/A และไม่นำดัชนีตัวนี้มาคำนวณค่าดัชนีรวม เนื่องจากจำนวนครั้งของอุบัติเหตุฉุกเฉินจากสารเคมีเป็นค่าที่เกิดขึ้นเฉพาะในปีนั้นๆ ไม่สามารถใช้ค่าในปีใกล้เคียงเพื่อเทียบเคียงได้

9.ระดับความสมบูรณ์ของข้อมูลและคุณภาพของข้อมูล ระดับ 2 บางแหล่งข้อมูลไม่ได้มีการจัดเก็บข้อมูลต่อเนื่องทุกปี

10.หมายเหตุ การเก็บรวบรวมข้อมูลโดยหน่วยข้อเสนอแนะอันตรายและความปลอดภัย ศูนย์ความเป็นเลิศด้านการจัดการสิ่งแวดล้อมและของเสียอันตราย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย มีการปรับปรุงฐานข้อมูลล่าสุดถึงปี พ.ศ. 2557 เท่านั้น ดังนั้นอาจจะพิจารณาใช้ข้อมูลจากกรมควบคุมมลพิษในการคำนวณแทน แม้ว่าจะมีความละเอียดของข้อมูลน้อยกว่า

บทที่ 6

องค์ประกอบด้านสังคมประชาธิปไตยที่มีธรรมาภิบาล

1. จำนวนเรื่องร้องเรียนต่อกรรมการสิทธิมนุษยชนที่เกี่ยวกับการละเมิดสิทธิมนุษยชน ด้านสิทธิพลเมือง		
องค์ประกอบหลัก	องค์ประกอบย่อย	ประเด็นการวัด
สังคมประชาธิปไตยที่มีธรรมาภิบาล	ประชาธิปไตยที่มีคุณภาพ	สถานการณ์ด้านสิทธิพลเมือง

1. **ข้อเท็จจริง** จำนวนเรื่องร้องเรียนต่อกรรมการสิทธิมนุษยชนที่เกี่ยวกับการละเมิดสิทธิมนุษยชนด้านสิทธิพลเมือง

2. **แหล่งข้อมูล** สำนักงานคณะกรรมการสิทธิมนุษยชน (กสม.)

คำอธิบาย ข้อเท็จจริงนี้ใช้สำหรับประเมินสถานการณ์ด้านสิทธิพลเมืองด้วยข้อมูลเชิงสถิติที่สะท้อนผลกระทบที่เกิดขึ้นจากการขาดความตระหนักและความเคารพในสิทธิพลเมืองว่าเพิ่มขึ้น หรือ ลดลงในระดับใด สิทธิพลเมืองเป็นหนึ่งในองค์ประกอบของสิทธิมนุษยชนที่รัฐต้องคุ้มครองให้กับประชาชนในฐานะของพลเมืองอย่างเสมอภาคตามกฎหมาย ในการมีส่วนร่วมในกิจการสาธารณะภายใต้การปกครองในระบอบประชาธิปไตย ไม่ว่าจะโดยทางตรงหรือผ่านทางตัวแทนที่ได้รับเลือกตั้ง หรือ การรวมกลุ่มจัดตั้งองค์กรด้านการเมือง พรรคการเมือง หรือ เป็นขบวนการเคลื่อนไหวทางการเมือง ที่สามารถจัดการชุมนุมอย่างสันติ มีเสรีภาพทางความคิดและการแสดงความคิดเห็นที่ไม่ไปละเมิดสิทธิของผู้อื่น โดยได้รับการคุ้มครองและไม่ถูกคุกคาม ทั้งนี้ หากมีการละเมิดสิทธิด้านดังกล่าว ช่องทางที่ประชาชนสามารถพึ่งพาได้ในการตรวจสอบการใช้อำนาจของรัฐคือการร้องเรียนผ่านคณะกรรมการสิทธิมนุษยชน (กสม.) ซึ่งเป็นกลไกที่มีการจัดเก็บข้อมูลเรื่องร้องเรียนและติดตามสถานการณ์ในด้านนี้มาอย่างต่อเนื่อง

4. **หน่วยวัด** จำนวนเรื่อง

5. **วัตถุประสงค์ที่เกี่ยวข้องความอยู่เย็นเป็นสุขร่วมกันในสังคมไทย** การเคารพและคุ้มครองศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์และสิทธิพลเมืองเป็นหลักประกันความเสมอภาคของบุคคลในสังคมภายใต้กฎหมายเดียวกัน ซึ่งการที่รัฐมีความเข้าใจและปฏิบัติต่อประชาชนด้วยความเคารพในสิทธิพลเมือง โดยไม่แทรกแซงและละเมิดสิทธิทางการเมืองของประชาชน จะทำให้คนในสังคมมีความพึงพอใจที่ได้มีส่วนร่วมในกระบวนการทางการเมืองและในกิจการสาธารณะ อันจะนำไปสู่ระบบการเมืองการปกครองที่มีคุณภาพ ซึ่งเป็นหนึ่งในเสาหลักสำคัญของความอยู่เย็นเป็นสุขในสังคมไทย

6. ค่าเกณฑ์มาตรฐาน 24.2 เรื่อง เป็นร้อยละ 50 ของค่าเฉลี่ยของจำนวนเรื่องร้องเรียน ในช่วง 5 ปี ย้อนหลัง (ตั้งแต่ พ.ศ. 2553 – 2557) ซึ่งคือ 48.4 เรื่อง เป็นการกำหนดค่าที่ทำนาย โดยมีแนวคิดไว้ในระยะเวลา 5 ปีต่อไป หากมีความตระหนักและการคุ้มครองสิทธิพลเมืองของประชาชนมากขึ้น จำนวนเรื่องร้องเรียนจะลดลงไปได้ครึ่งหนึ่งของค่าเฉลี่ย คือ 24.2

7.วิธีการวัด และวิธีคำนวณ นำค่าเกณฑ์มาตรฐาน มาหารด้วยจำนวนเรื่องร้องเรียนต่อปี และคูณด้วย 100

$$\frac{\text{ค่าเกณฑ์มาตรฐาน} \times 100}{\text{จำนวนเรื่องร้องเรียนต่อปี}}$$

8. หลักการใช้ proxy ในการคำนวณ ในปีที่ไม่ได้มีข้อมูลสถิติเผยแพร่ในเว็บไซต์ของ กสม. ในเบื้องต้น ควรติดต่อสอบถามไปยังฝ่ายเลขานุการของ กสม. เพื่อสอบถามข้อมูล หากไม่มีข้อมูล ควรใช้ N/A โดยไม่คำนวณค่าในปีนั้นๆ ในดัชนีรวม (Composite Index)

9. ระดับความสมบูรณ์ของข้อมูลและคุณภาพของข้อมูล ระดับ 1 มีการจัดเก็บทุกปี ข้อมูลมีความสมบูรณ์สำหรับใช้ประเมิน

ข้อเสนอแนะ : อาจพิจารณาใช้ตัวชี้วัดเสริมที่ได้จากการสำรวจความคิดเห็นของดัชนีประชาธิปไตย (Democracy Index) ในด้านเสรีภาพทางการเมือง (Civil Liberties) ที่จัดทำโดย The Economist Intelligence Unit (EIU) ทุกปี ในการประเมินสถานการณ์คู่ขนานไปด้วย เพื่อเปรียบเทียบผลสำรวจที่มาจากการทำแบบสอบถาม และเรื่องร้องเรียนต่อ กสม. ว่ามีระดับความรุนแรงของสถานการณ์ที่สอดคล้องและเชื่อมโยงกันอย่างไร

ดัชนีประชาธิปไตยได้รับการยอมรับในระดับนานาชาติในด้านการประเมินสถานการณ์และระดับความเป็นประชาธิปไตยของ 165 ประเทศทั่วโลกอย่างต่อเนื่อง โดยผ่านการจัดทำแบบสำรวจที่ประเมินจาก 5 องค์ประกอบที่เป็นประเด็นชี้วัดหลัก คือ กระบวนการเลือกตั้งและพหุนิยม (Electoral Process and Pluralism), การทำหน้าที่ของรัฐบาล (Functioning of Government), การมีส่วนร่วมทางการเมือง (Political Participation), วัฒนธรรมทางการเมือง (Political Culture), เสรีภาพทางการเมือง (Civil Liberties) โดยนำผลรวมของแต่ละคะแนนในแต่ละองค์ประกอบมาจัดอันดับตั้งแต่ 0-10 แล้วนำผลการศึกษามาจัดกลุ่มประเภทคุณภาพความเป็นประชาธิปไตย

ในอนาคต อาจพิจารณาเพิ่มเป็นตัวชี้วัดหลัก หรือ แทนตัวชี้วัดเชิงสถิติ หากมีความเห็นจากผู้เชี่ยวชาญว่า การนำตัวชี้วัดที่ได้จากแบบสำรวจมาใช้ในประเด็นชี้วัดนี้ เนื่องจากข้อมูลของ กสม. อาจไม่ครอบคลุมกรณี การละเมิดสิทธิที่เพียงพอ หรือ การขาดความต่อเนื่องของการปฏิบัติงานเพราะมีการเปลี่ยนแปลง คณะกรรมการฯ เช่น ในระยะ 3 ปีที่ผ่านมา (ระหว่าง พ.ศ. 2558 - พ.ศ. 2560)

2.จำนวนร้อยละของผู้มาใช้สิทธิลงคะแนนเสียงเลือกตั้งเมื่อเทียบกับจำนวนผู้มีสิทธิเลือกตั้ง		
องค์ประกอบหลัก	องค์ประกอบย่อย	ประเด็นการวัด
สังคมประชาธิปไตยที่มีธรรมาภิบาล	ประชาธิปไตยที่มีคุณภาพ	ความตื่นตัวในการออกไปใช้สิทธิเลือกตั้งในระดับชาติ

1. **ชื่อตัวชี้วัด** จำนวนร้อยละของผู้มาใช้สิทธิลงคะแนนเสียงเลือกตั้งเมื่อเทียบกับจำนวนผู้มีสิทธิเลือกตั้ง

2. **แหล่งข้อมูล** สำนักงานคณะกรรมการการเลือกตั้ง (กกต.)

3. **คำอธิบาย** การที่ประชาชนไปออกเสียงเลือกผู้แทนราษฎรเพื่อให้มีผู้แทนของตนเข้าไปทำหน้าที่ในการตรากฎหมายในรัฐสภาและร่วมตัดสินใจในการจัดตั้งรัฐบาลเพิ่มขึ้นหรือน้อยลงจากการเลือกตั้งครั้งก่อนหน้าเป็นการประเมินระดับของการตื่นตัวของประชาชนในการใช้สิทธิทางการเมืองในฐานะพลเมืองภายใต้ระบอบการเมืองการปกครอง เป็นกระบวนการทางการเมืองที่ประชาชนยอมรับร่วมกัน ในการเข้าไปส่วนร่วมกำหนดองค์ประกอบและตรวจสอบการใช้อำนาจของสถาบันหลักทางการเมืองตามวิถีของการปกครองในระบอบประชาธิปไตย

4. **หน่วยวัด** ร้อยละ

5. **วัตถุประสงค์ที่เกี่ยวข้องกับความอยู่เย็นเป็นสุขร่วมกันในสังคมไทย** เนื่องจากการเลือกตั้งเป็นช่องทางหนึ่งที่สำคัญที่ประชาชนในสังคมจะได้ใช้ในการแสดงความเห็นและความต้องการทางการเมืองของตนในระบบการเมืองการปกครองตามรัฐธรรมนูญ หากประชาชนผู้มีสิทธิเลือกตั้งออกไปใช้สิทธิของตนในการเลือกตั้งเป็นจำนวนมาก แสดงว่าประชาชนมีความสนใจ ตื่นตัวและต้องการร่วมตัดสินใจทางการเมืองครั้งสำคัญที่กำหนดทิศทางและนโยบายในการบริหารประเทศ อีกทั้งยังเป็นการแสดงออกถึงการยอมรับในกติกาของกระบวนการทางการเมือง ซึ่งนำไปสู่การแบ่งสรรและถ่วงดุลการใช้อำนาจทางการเมืองตามสัดส่วนของผลการเลือกตั้ง

6. **ค่าเกณฑ์มาตรฐาน** ร้อยละ 75.03 โดยอ้างอิงสถิติของการเลือกตั้งทั่วไป พ.ศ. 2554 ที่มีผู้มาใช้สิทธิออกเสียงเลือกผู้แทนราษฎรตามวิถีทางประชาธิปไตยเป็นจำนวนมากที่สุด

7. **วิธีการวัด และวิธีคำนวณ** นำจำนวนร้อยละของผู้มาใช้สิทธิลงคะแนนเสียงเลือกตั้งต่อจำนวนผู้มีสิทธิเลือกตั้ง มาหารด้วยค่าเกณฑ์มาตรฐาน และคูณด้วย 100

$$\frac{\text{ร้อยละผู้มาใช้สิทธิลงคะแนนเสียงเลือกตั้งต่อจำนวนผู้มีสิทธิเลือกตั้ง} \times 100}{\text{ค่าเกณฑ์มาตรฐาน}}$$

8. หลักการใช้ proxy ในการคำนวณ เนื่องจากตัวชี้วัดนี้เป็นการวัดเรื่องของการออกไปใช้สิทธิของประชาชนในการเลือกตั้งในระดับชาติ ดังนั้น ในปีที่ไม่มีการเลือกตั้ง แต่มีรัฐบาลที่มาจากการเลือกตั้ง จะใช้ค่า N/A โดยไม่ใช้ในการคำนวณดัชนีรวม ส่วนในปีที่มีรัฐบาลไม่ได้มาจากการออกไปใช้สิทธิเลือกตั้งของประชาชน จะใช้ค่าเป็น 0 เนื่องจากประชาชนผู้มีสิทธิเลือกตั้ง ไม่มีสิทธิในการเลือกผู้แทนราษฎรเข้าไปทำหน้าที่ในสถาบันทางการเมืองหลัก

9. ระดับความสมบูรณ์ของข้อมูลและคุณภาพของข้อมูล ระดับ 1 มีการจัดเก็บทุกปีที่มีการเลือกตั้ง ข้อมูลมีความสมบูรณ์สำหรับใช้ประเมิน

ข้อเสนอแนะ : เนื่องจากการเลือกตั้งเป็นเครื่องมือที่ประชาชนใช้ในการแสดงออกถึงการตัดสินใจทางการเมืองที่วัดได้ในเชิงปริมาณ หากต้องการประเมินความต้องการ ความตื่นตัวของประชาชนเกี่ยวกับการออกไปใช้สิทธิเลือกตั้งในเชิงคุณภาพ ควรพิจารณาจัดทำตัวชี้วัดจากการสำรวจความคิดเห็นจากประชาชนที่ออกไปใช้สิทธิในการเลือกตั้ง ถึงวัตถุประสงค์ ความต้องการของประชาชนที่ออกไปใช้สิทธิ ถึงเหตุผลของการออกไปใช้สิทธิเลือกตั้ง ทศนคติและแนวคิดในการตัดสินใจเลือกผู้แทนราษฎร รวมทั้งเหตุผลของผู้ที่ไม่ได้ออกไปใช้สิทธิเลือกตั้งอีกด้วย

3. จำนวนร่างกฎหมายที่ประชาชนร่วมกันเข้าชื่อเสนอกฎหมาย		
องค์ประกอบหลัก	องค์ประกอบย่อย	ประเด็นการวัด
สังคมประชาธิปไตยที่มีธรรมาภิบาล	ประชาธิปไตยที่มีคุณภาพ	ความเข้มแข็งของภาคพลเมือง และ ความ อิ ส ระ ข อ ง สื่อสารมวลชน

1. **ชื่อตัวชี้วัด** จำนวนร่างกฎหมายที่ประชาชนผู้มีสิทธิเลือกตั้งไม่น้อยกว่าหนึ่งหมื่นคนร่วมกันเข้าชื่อเสนอกฎหมาย

2. **แหล่งข้อมูล** กลุ่มงานเข้าชื่อเสนอกฎหมาย สำนักงานการประชุม สำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร

3. **คำอธิบาย** เป็นตัวชี้วัดที่ใช้สถิติของจำนวนร่างกฎหมายที่ประชาชนผู้มีสิทธิเลือกตั้งไม่น้อยกว่าหนึ่งหมื่นคนร่วมกันเข้าชื่อเสนอ มาใช้เพื่อสะท้อนให้เห็นความเข้มแข็งของการเมืองภาคพลเมืองในการใช้สิทธิที่มีตามรัฐธรรมนูญเพื่อร่วมตรากฎหมายในกระบวนการนิติบัญญัติ (ตามข้อบัญญัติของรัฐธรรมนูญ พ.ศ. 2550 ในมาตรา 163 และรัฐธรรมนูญ พ.ศ. 2560 ในมาตรา 133)

4. **หน่วยวัด** จำนวนฉบับของร่างกฎหมาย

5. **วัตถุประสงค์ที่เกี่ยวข้องกับความอยู่เย็นเป็นสุขร่วมกันในสังคมไทย** กำหนดตัวบทกฎหมาย ตามความต้องการ

6. **ค่าเกณฑ์มาตรฐาน** 20 ฉบับ ในปี 2555 เคยมีการเสนอร่างกฎหมายโดยประชาชน 20 ฉบับ ซึ่งเป็นจำนวนที่มากที่สุดในช่วง พ.ศ. 2551 -2556 จึงเสนอเป็นเกณฑ์มาตรฐาน โดยในระยะเวลาดังกล่าว มีร่างกฎหมายที่เสนอโดยประชาชนทั้งหมด 51 ฉบับ และที่ผ่านกระบวนการนิติบัญญัติและประกาศใช้แล้วทั้งหมด 8 ฉบับ

7. **วิธีการวัด และวิธีคำนวณ** นำจำนวนร่างกฎหมายที่ประชาชนผู้มีสิทธิเลือกตั้งไม่น้อยกว่าหนึ่งหมื่นคนร่วมกันเข้าชื่อเสนอกฎหมาย มาหารด้วยค่าเกณฑ์มาตรฐาน และคูณด้วย 100

$$\frac{\text{ร่างกฎหมายที่ประชาชนผู้มีสิทธิเลือกตั้งไม่น้อยกว่าหนึ่งหมื่นคนร่วมกันเข้าชื่อเสนอกฎหมาย}}{\text{ค่าเกณฑ์มาตรฐาน}} \times 100$$

8. หลักการใช้ proxy ในการคำนวณ ในปีที่ไม่มีข้อมูลการเสนอร่างกฎหมายเข้าสู่สภาผู้แทนราษฎร ให้ใช้ค่า N/A

9. ระดับความสมบูรณ์ของข้อมูลและคุณภาพของข้อมูล ระดับ 1 มีการจัดเก็บทุกปี ข้อมูลมีความสมบูรณ์สำหรับใช้ประเมิน

ข้อเสนอแนะ : นอกจากข้อมูลนี้สามารถนำไปสู่การประเมินเรื่องความตื่นตัวของประชาชนเกี่ยวกับการมีส่วนร่วมทางการเมืองได้ในเชิงสถิติ ผู้กำหนดนโยบายยังสามารถเก็บข้อมูลในเชิงเนื้อหาสาระของร่างกฎหมายที่ประชาชนเสนอ เพื่อทำความเข้าใจและตอบสนองความต้องการของประชาชนในประเด็นที่เสนอในร่างกฎหมายอีกด้วย

4. คะแนนความเป็นอิสระของสื่อสารมวลชนในดัชนีเสรีภาพสื่อ		
องค์ประกอบหลัก	องค์ประกอบย่อย	ประเด็นการวัด
สังคมประชาธิปไตยที่มีธรรมาภิบาล	ประชาธิปไตยที่มีคุณภาพ	ความเข้มแข็งของภาคพลเมือง และ ความ อิสระ ของ สื่อสารมวลชน

1. ชื่อตัวชี้วัด คะแนนความเป็นอิสระของสื่อสารมวลชนในดัชนีเสรีภาพสื่อ (World Press Freedom)

2. แหล่งข้อมูล องค์กรผู้สื่อข่าวไร้พรมแดน (Reporters Without Borders - RSF)

3. คำอธิบาย ดัชนีเสรีภาพสื่อที่จัดทำขึ้นรายปีโดยองค์กรผู้สื่อข่าวไร้พรมแดน (RSF) ซึ่งเป็นองค์กรพัฒนาเอกชนระหว่างประเทศที่ทำงานด้านการคุ้มครองและส่งเสริมเสรีภาพในการเผยแพร่ข้อมูลข่าวสารที่เป็นข้อเท็จจริงและมีความเป็นกลาง โดยในทุกๆ ปี ทาง RSF มีการจัดทำการสำรวจความเห็นของผู้เชี่ยวชาญและเก็บข้อมูลเชิงสถิติเกี่ยวกับเหตุการณ์ที่ส่งผลกระทบต่อการทำงานของสื่อผู้สื่อข่าวใน 180 ประเทศ เพื่อคำนวณเป็นดัชนีรวมที่สะท้อนมิติต่างๆ ของการทำงานของสื่อสารมวลชน ดังนี้ ความเป็นพหุนิยม (pluralism), ความเป็นอิสระของสื่อสารมวลชนจากกลุ่มผู้มีอิทธิพลทางการเมือง (media independence), สภาพแวดล้อมในการทำงานของสื่อมวลชน (media environment) และการเซ็นเซอร์ตัวเอง (media environment), กรอบกฎหมาย (legislative framework), ความโปร่งใส (transparency), และคุณภาพของโครงสร้างพื้นฐานในการสนับสนุนการผลิตข้อมูลข่าวสาร (quality of the infrastructure that supports the production of news and information) โดยมีการให้คะแนน จากเกณฑ์ 0 - 100 ค่าคะแนนน้อยถือว่าอยู่ในระดับที่ต่ำ ซึ่ง 0 ถือว่าต่ำมาก

4. หน่วยวัด ค่าคะแนน

5. วัตถุประสงค์ที่เกี่ยวข้องกับความอยู่เย็นเป็นสุขร่วมกันในสังคมไทย บทบาทของสื่อมวลชนมีผลอย่างมากเกี่ยวกับการรับรู้และความเข้าใจของสังคม เกี่ยวกับสถานการณ์ในทางสังคมการเมืองและประเด็นสาธารณะต่างๆ ในบริบทของการพัฒนาประชาธิปไตยที่มีคุณภาพเพื่อให้เกิดสังคมที่สมาชิกอยู่ร่วมกันได้ท่ามกลางความแตกต่างทางความคิด เคารพในศักดิ์ศรี และมีระบบการเมืองที่รับผิดชอบต่อประชาชน บทบาทของสื่อที่มีความเป็นอิสระจากอิทธิพลของกลุ่มการเมืองเป็นสิ่งสำคัญ โดยสื่อควรเป็นตัวแทนสาธารณะที่ทำหน้าที่ปกป้องประโยชน์ของสาธารณะและกลุ่มเปราะบาง ให้ข้อมูลที่เป็นข้อเท็จจริงอย่างรอบด้าน และเป็นตัวแทนของสังคมในการตรวจสอบถ่วงดุลการใช้อำนาจที่มีขอบ

6. ค่าเกณฑ์มาตรฐาน 30 คะแนน เป็นการเสนอเกณฑ์ที่ทำนาย เพื่อยกระดับความเป็นอิสระและประสิทธิภาพของสื่อสารมวลชนในการตรวจสอบการใช้อำนาจอรัฐ เนื่องจากใน พ.ศ. 2551 ประเทศไทยเคยได้คะแนนดีที่สุดคือ 34

7. วิธีการวัด และวิธีคำนวณ นำค่าเกณฑ์มาตรฐานมาหารด้วยคะแนนความเป็นอิสระของสื่อสารมวลชนแล้วคูณด้วย 100

$$\frac{\text{ค่าเกณฑ์มาตรฐาน} \times 100}{\text{คะแนนความเป็นอิสระของสื่อสารมวลชน}}$$

8. หลักการใช้ proxy ในการคำนวณ ในปีที่ไม่มีข้อมูล ให้ใช้ค่า N/A เนื่องจากระดับความเป็นอิสระของสื่อมวลชน อาจมีความผันผวนตามสถานการณ์ทางการเมืองในแต่ละปี

9. ระดับความสมบูรณ์ของข้อมูลและคุณภาพของข้อมูล ระดับ 1 มีการจัดเก็บทุกปี ข้อมูลมีความสมบูรณ์สำหรับใช้ประเมิน

ข้อเสนอแนะ : อาจพิจารณาพัฒนาตัวชี้วัด หรือ เครื่องมือในการประเมินบทบาทของสื่อสารมวลชนไทยในเชิงของเสรีภาพในการนำเสนอข้อมูลที่รอบด้านและความเป็นอิสระในการทำงาน ร่วมกับองค์กรของเครือข่ายสื่อมวลชน ภาควิชาการ และภาคประชาสังคมที่สนใจในประเด็นของการพัฒนาคุณภาพของประชาธิปไตย

5. จำนวนร้อยละของสมาชิกรัฐสภาที่เป็นผู้หญิง		
องค์ประกอบหลัก	องค์ประกอบย่อย	ประเด็นการวัด
สังคมประชาธิปไตยที่มีธรรมาภิบาล	ประชาธิปไตยที่มีคุณภาพ	ความเป็นตัวแทนของภาคส่วนต่างๆ ในสถาบันทางการเมือง

1. **ชื่อตัวชี้วัด** จำนวนร้อยละของสมาชิกรัฐสภาที่เป็นผู้หญิง
2. **แหล่งข้อมูล** UN Human Development Index, สหภาพรัฐสภา (Inter-Parliamentary Union - IPU), และสำนักงานสถิติแห่งชาติ
3. **คำอธิบาย** เป็นตัวชี้วัดที่ชี้ให้เห็นถึงจำนวนผู้หญิงที่ได้รับเลือกเข้าไปทำงานด้านการเมืองในรัฐสภา ซึ่งเป็นสถาบันทางการเมืองหลักในด้านนิติบัญญัติ เมื่อเทียบกับจำนวนสมาชิกรัฐสภาทั้งหมด
4. **หน่วยวัด** จำนวนร้อยละ
5. **วัตถุประสงค์ที่เกี่ยวข้องกับความอยู่เย็นเป็นสุขร่วมกันในสังคมไทย** ระบบการเมืองการปกครองที่เอื้อให้ผู้ที่เป็นตัวแทนของกลุ่มประชาชนจากภาคส่วนต่างๆ ได้เข้าไปมีส่วนร่วมในการตัดสินใจทางการเมืองและนโยบายสาธารณะย่อมเป็นระบบการเมืองที่สามารถตอบสนองความต้องการของกลุ่มคนในสังคมได้อย่างครอบคลุม การที่มีสัดส่วนของผู้หญิงในรัฐสภาที่เพิ่มมากขึ้น ย่อมทำให้มีการสะท้อนมุมมองที่หลากหลายมากขึ้นในรัฐสภา และเป็นช่องทางในการผลักดันนโยบายสาธารณะที่เกี่ยวข้องกับการยกระดับคุณภาพชีวิตของผู้หญิง และกลุ่มเปราะบางต่างๆ อีกด้วย
6. **ค่าเกณฑ์มาตรฐาน** ร้อยละ 30 เป็นกำหนดเกณฑ์มาตรฐานที่ทำนาย เพื่อให้เห็นช่องว่างระหว่างสัดส่วนที่เป็นจริง เมื่อเทียบกับเกณฑ์ที่เป็นข้อเรียกร้องของเครือข่ายองค์กรที่ทำงานด้านความเสมอภาคระหว่างหญิงชายว่าควรให้มีองค์ประกอบสมาชิกเพศใดเพศหนึ่งไม่น้อยกว่า 1 ใน 3
7. **วิธีการวัด และวิธีคำนวณ** นำจำนวนร้อยละของสมาชิกรัฐสภาที่เป็นผู้หญิง มาหารด้วยค่าเกณฑ์มาตรฐาน และคูณด้วย 100

$$\frac{\text{ค่าเฉลี่ยของจำนวนร้อยละของสมาชิกรัฐสภาที่เป็นผู้หญิง} \times 100}{\text{ค่าเกณฑ์มาตรฐาน}}$$

8. หลักการใช้ proxy ในการคำนวณ ในปีที่ไม่มีข้อมูล ให้ใช้ค่า N/A

9. ระดับความสมบูรณ์ของข้อมูลและคุณภาพของข้อมูล ระดับ 1 มีการจัดเก็บทุกปี ข้อมูลมีความสมบูรณ์สำหรับใช้ประเมิน

ข้อเสนอแนะ : ในการประเมินเรื่องของความหลากหลายของตัวแทนประชาชนที่ได้รับเลือกตั้ง หรือ สรรหาเข้าไปทำหน้าที่ในรัฐสภา ควรพิจารณาคุณสมบัติของเพศสภาพ สาขาอาชีพ อายุ รวมทั้ง การนับถือศาสนาควบคู่ไปด้วย เพื่อติดตามว่าผู้ที่เข้าไปทำหน้าที่ในสถาบันทางการเมืองหลักมีบทบาทในการวาระหรือ นโยบายสาธารณะที่คำนึงถึงความต้องการของกลุ่มต่างๆ เหล่านั้นมากน้อยเพียงใด รวมทั้งประเมินข้อจำกัดที่เป็นอุปสรรคที่ตัวแทนของกลุ่มต่างๆ ที่หลากหลายไม่ได้เข้าสู่อำนาจผ่านการเลือกตั้งหรือสรรหา

6. คะแนนจากการสำรวจของดัชนีวัดภาพลักษณ์การคอร์รัปชัน		
องค์ประกอบหลัก	องค์ประกอบย่อย	ประเด็นการวัด
สังคมประชาธิปไตยที่มีธรรมาภิบาล	นิติธรรมและธรรมาภิบาล	การป้องกันและปราบปรามการทุจริตคอร์รัปชันที่มีประสิทธิภาพ

1. ชื่อตัวชี้วัด คะแนนจากการสำรวจของดัชนีวัดภาพลักษณ์การคอร์รัปชัน (Corruption Perception Index - CPI)

2. แหล่งข้อมูล ดัชนีวัดภาพลักษณ์การคอร์รัปชัน (Corruption Perception Index - CPI) จัดทำโดยองค์กรเพื่อความโปร่งใสนานาชาติ (Transparency International)

3. คำอธิบาย ดัชนี CPI เป็นตัวชี้วัดด้านภาพลักษณ์การคอร์รัปชันที่ได้รับการยอมรับในระดับสากล ซึ่งจัดทำโดยองค์กรเพื่อความโปร่งใสนานาชาติ (Transparency International - TI) ที่เป็นองค์กรพัฒนาเอกชนในระดับนานาชาติที่มีภารกิจในการส่งเสริมให้เกิดการป้องกันการทุจริตคอร์รัปชัน สร้างมาตรการในการใช้อำนาจทางการเมืองและเศรษฐกิจที่โปร่งใส ตรวจสอบได้ โดยในทุกปีทาง TI จัดทำดัชนี CPI ประเมินสถานการณ์และมาตรการป้องกันคอร์รัปชันของ 180 ประเทศ จากการนำข้อมูลจากดัชนีชี้วัด 13 ดัชนีมาคิดรวมกัน อาทิ World Justice Project (WJP): Rule of Law Index, International Institute Management Development (IMD): World Competitiveness Yearbook, International Country Risk Guide (ICRG): Political Risk services, Bertelsmann Foundation Transformation Index (BF-BTI), Global Insight Country Risk Rating (GI) , World Economic Forum (WEF): Executive Opinion Survey, Economist intelligence Unit (EIU): Country Risk Rating, Political and Economic Risk Consultancy (PERC) , Varieties of Democracy Project (V-Dem)

ค่าคะแนนของ CPI เริ่มตั้งแต่ 0 คะแนน ถึง 100 คะแนน โดย 0 คะแนน เป็นคะแนนต่ำสุดหมายถึงเกิดการคอร์รัปชันสูงสุด ส่วน 100 คะแนน เป็นคะแนนสูงสุดหมายถึงมีภาพลักษณ์คอร์รัปชันน้อยที่สุดหรือมีความโปร่งใสในการบริการสูงสุดสูงสุด (ค่า CPI ยิ่งสูง แปลว่าการคอร์รัปชัน ยิ่งต่ำ)

4. หน่วยวัด ค่าคะแนน

5. วัตถุประสงค์ที่เกี่ยวข้องความอยู่เย็นเป็นสุขร่วมกันในสังคมไทย ปัญหาการทุจริตคอร์รัปชันเป็นหนึ่งในปัจจัยเบื้องหลังของปัญหาหลายๆ ด้านในสังคมไทยมาเป็นเวลานาน ทั้งในเรื่องการใช้อำนาจทางการเมืองและทางเศรษฐกิจในการเอื้อประโยชน์แก่พวกพ้อง ส่งผลให้เกิดความขัดแย้งในทางผลประโยชน์ ความเหลื่อมล้ำ การสูญเสียทรัพยากรและการขาดการเข้าถึงการพัฒนาที่มีคุณภาพและประสิทธิภาพใน

สังคม ในสังคมการเมืองภายใต้ระบอบการเมืองการปกครองในระบอบประชาธิปไตย จึงจำเป็นต้องมีตัวชี้วัดในการประเมินในด้านนิติธรรมและธรรมาภิบาล มีมาตรการในการตรวจสอบถ่วงดุลการใช้อำนาจให้มีความโปร่งใส และการป้องกันการทุจริตคอร์รัปชัน รวมทั้งการรับมือต่อผลกระทบจากการทุจริตคอร์รัปชัน

6. ค่าเกณฑ์มาตรฐาน 50 คะแนน เนื่องจากในระยะ 10 ปี (ตั้งแต่ พ.ศ. 2550 – 2559) ประเทศไทยเคยได้คะแนนสูงสุดคือ 38 ต่อเนื่องมา 2 ปี จึงควรทำได้ดีขึ้น

7. วิธีการวัด และวิธีคำนวณ นำดัชนีภาพลักษณ์คอร์รัปชันของประเทศไทย มาหารด้วยค่าเกณฑ์มาตรฐาน แล้วคูณด้วย 100

$$\frac{\text{ดัชนีภาพลักษณ์คอร์รัปชันของประเทศไทย} \times 100}{\text{ค่าเกณฑ์มาตรฐาน}}$$

8. หลักการใช้ proxy ในการคำนวณ ในปีที่ไม่มีข้อมูล ให้ใช้ค่า N/A

9. ระดับความสมบูรณ์ของข้อมูลและคุณภาพของข้อมูล ระดับ 1 มีการจัดเก็บทุกปี ข้อมูลมีความสมบูรณ์สำหรับใช้ประเมิน

ข้อเสนอแนะ : นอกเหนือจากการนำดัชนี CPI มาประเมินสถานการณ์คอร์รัปชันแล้ว อาจพิจารณาตัวชี้วัดและดัชนีอื่นๆ ในการประเมินควบคู่กันไปด้วย อาทิ จากดัชนีสถานการณ์คอร์รัปชันไทย โดยศูนย์พยากรณ์เศรษฐกิจและธุรกิจ มหาวิทยาลัยหอการค้าไทย, จำนวนร้อยละจากการสำรวจเรื่องการปลอดคอร์รัปชัน (Absence of Corruption) ใน Rule of Law Index, จำนวนร้อยละผลการสำรวจการเปิดเผยข้อมูลภาครัฐของ Global Open Data Index, จำนวนร้อยละของเรื่องร้องเรียนการทุจริตในภาครัฐคงค้างที่สำนักงานคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตในภาครัฐ (ป.ป.ท.) จัดทำสำนวนการไต่สวนข้อเท็จจริงแล้วเสร็จ และโครงการความโปร่งใสในการก่อสร้างภาครัฐของประเทศไทย (Construction Sector Transparency Initiative - CoST) ซึ่งเป็นกลไกและมาตรฐานของการเปิดเผยข้อมูล เพื่อพัฒนาระบบการจัดซื้อจัดจ้างให้มีความโปร่งใส ทันสมัย เป็นธรรม และมีประสิทธิภาพเทียบเท่าสากลที่กำลังดูแลโดยกรมบัญชีกลาง เป็นต้น

7. จำนวนเรื่องที่คณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ (ปปช.) ดำเนินการไต่สวนข้อเท็จจริงรายปี		
องค์ประกอบหลัก	องค์ประกอบย่อย	ประเด็นการวัด
สังคมประชาธิปไตยที่มีธรรมาภิบาล	นิติธรรมและธรรมาภิบาล	การป้องกันและปราบปรามการ ทุจริตคอร์รัปชันที่มีประสิทธิภาพ

1. **ชื่อตัวชี้วัด** จำนวนเรื่องที่คณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ (ปปช.) ดำเนินการไต่สวนข้อเท็จจริงรายปี
2. **แหล่งข้อมูล** สำนักงานคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ (ปปช.)
3. **คำอธิบาย** ตัวชี้วัดนี้เป็นการประเมินสถานการณ์การทุจริตคอร์รัปชันในสังคมไทยในระดับชาติและท้องถิ่น ในระดับของผู้บริหารระดับสูง อาทิ ผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง และเจ้าหน้าที่ของรัฐระดับสูงหรือข้าราชการซึ่งดำรงตำแหน่งตั้งแต่ผู้อำนวยการกองขึ้นไป โดยดูจากสถิติของจำนวนเรื่องที่มีการร้องเรียนเข้ามาทาง ปปช. และทาง ปปช. พิจารณาแล้วว่ามีมูลว่ามีข้อทุจริต จึงการดำเนินการไต่สวนข้อเท็จจริง ซึ่งจะนำไปสู่การสรุปความเห็นและส่งเรื่องต่อหน่วยงานในกระบวนการยุติธรรมเพื่อตัดสินว่ากรณีเหล่านั้นเป็นการการทุจริตคอร์รัปชันหรือไม่
4. **หน่วยวัด** จำนวนเรื่อง
5. **วัตถุประสงค์ที่เกี่ยวข้องกับความอยู่เย็นเป็นสุขร่วมกันในสังคมไทย** ปัญหาการทุจริตคอร์รัปชันเป็นหนึ่งในปัจจัยเบื้องหลังของปัญหาหลายๆ ด้านในสังคมไทยมาเป็นเวลานาน ทั้งในเรื่องการใช้อำนาจทางการเมืองและทางเศรษฐกิจในการเอื้อประโยชน์แก่พวกพ้อง ส่งผลให้เกิดความขัดแย้งในทางผลประโยชน์ ความเหลื่อมล้ำ การสูญเสียทรัพยากรและการขาดการเข้าถึงการพัฒนาที่มีคุณภาพและประสิทธิภาพในสังคม ในสังคมการเมืองภายใต้ระบอบการเมืองการปกครองในระบอบประชาธิปไตย จึงจำเป็นต้องมีตัวชี้วัดในการประเมินในด้านนิติธรรมและธรรมาภิบาล มีมาตรการในการตรวจสอบถ่วงดุลการใช้อำนาจให้มีความโปร่งใส และการป้องกันการทุจริตคอร์รัปชัน รวมทั้งการรับมือกับผลกระทบจากการทุจริตคอร์รัปชัน
6. **ค่าเกณฑ์มาตรฐาน** 80 เรื่อง เนื่องจากใน พ.ศ. 2559 มีจำนวนเรื่องน้อยที่สุดในรอบ 10 ปี คือ 95 จึงควรทำได้ดีขึ้น

7. วิธีการวัด และวิธีคำนวณ นำค่าเกณฑ์มาตรฐาน มาหารด้วยจำนวนเรื่องที่ ปปช. ได้ส่วนต่อปี แล้วคูณด้วย 100

$\frac{\text{ค่าเกณฑ์มาตรฐาน} \times 100}{\text{จำนวนเรื่องที่ ปปช. ได้ส่วนต่อปี}}$

8. หลักการใช้ proxy ในการคำนวณ ในปีที่ไม่มีข้อมูล ให้ใช้ค่า N/A

9. ระดับความสมบูรณ์ของข้อมูลและคุณภาพของข้อมูล ระดับ 1 มีการจัดเก็บทุกปี ข้อมูลมีความสมบูรณ์สำหรับใช้ประเมิน

ข้อเสนอแนะ : นอกเหนือจากการนำข้อมูลเชิงสถิติมาประเมินสถานการณ์คอร์รัปชันแล้ว อาจพิจารณาตัวชี้วัดและดัชนีอื่นๆ ในการประเมินควบคู่กันไปด้วย อาทิ จากดัชนีสถานการณ์คอร์รัปชันไทย โดยศูนย์พยากรณ์เศรษฐกิจและธุรกิจ มหาวิทยาลัยหอการค้าไทย, จำนวนร้อยละจากการสำรวจเรื่องการปลอดคอร์รัปชัน (Absence of Corruption) ใน Rule of Law Index, จำนวนร้อยละผลการสำรวจการเปิดเผยข้อมูลภาครัฐของ Global Open Data Index, จำนวนร้อยละของเรื่องร้องเรียนการทุจริตในภาครัฐคงค้างที่สำนักงานคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตในภาครัฐ (ป.ป.ท.) จัดทำสำนวนการไต่สวนข้อเท็จจริงแล้วเสร็จ และโครงการความโปร่งใสในการก่อสร้างภาครัฐของประเทศไทย (Construction Sector Transparency Initiative - CoST)

8. ร้อยละของจำนวนผู้ที่ได้รับการเยียวยาและชดใช้ค่าเสียหายที่เกิดจากกระบวนการยุติธรรมทางอาญา ในกรณีถูกจับและได้รับการปล่อยตัวโดยไม่มีการฟ้องคดี เมื่อเทียบกับจำนวนเรื่อง que เข้าสู่การพิจารณาโดยคณะกรรมการการพิจารณาคำตอบแทนผู้เสียหายและค่าทดแทนและค่าใช้จ่ายแก่จำเลยในคดีอาญา		
องค์ประกอบหลัก	องค์ประกอบย่อย	ประเด็นการวัด
สังคมประชาธิปไตยที่มีธรรมาภิบาล	นิติธรรมและธรรมาภิบาล	การเข้าถึงกระบวนการยุติธรรมที่มีคุณภาพและประสิทธิภาพ

1. **ข้อตั้งข้อสังเกต** ร้อยละของจำนวนผู้ที่ได้รับการเยียวยาและชดใช้ค่าเสียหายที่เกิดจากกระบวนการยุติธรรมทางอาญา ในกรณีถูกจับและได้รับการปล่อยตัวโดยไม่มีการฟ้องคดี เมื่อเทียบกับจำนวนเรื่อง que เข้าสู่การพิจารณาโดยคณะกรรมการการพิจารณาคำตอบแทนผู้เสียหายและค่าทดแทนและค่าใช้จ่ายแก่จำเลยในคดีอาญา

2. **แหล่งข้อมูล** กรมคุ้มครองสิทธิและเสรีภาพ กระทรวงยุติธรรม

3. **คำอธิบาย** ตัวชี้วัดนี้ใช้ประเมินการตอบสนองที่มีประสิทธิภาพของรัฐในการแสดงความรับผิดชอบต่อผลกระทบที่เกิดขึ้นกับประชาชนที่สูญเสียเสรีภาพและโอกาสในการดำรงชีวิตเนื่องจากถูกจับ และในที่สุดได้รับการปล่อยตัวโดยไม่มีการฟ้องคดี ซึ่งเป็นสิทธิที่ตาม พ.ร.บ. คำตอบแทนผู้เสียหายและค่าทดแทนและค่าใช้จ่ายแก่จำเลยในคดีอาญา พ.ศ. 2544 ซึ่งให้คำนิยามจำเลยในคดีอาญาว่าหมายถึง ผู้ที่ถูกดำเนินคดีโดยพนักงานอัยการและถูกคุมขังระหว่างการพิจารณาคดี ต่อมาภายหลังปรากฏหลักฐานชัดเจนว่าจำเลยมิได้เป็นผู้กระทำความผิด มีการถอนฟ้องระหว่างการดำเนินคดี หรือมีคำพิพากษาถึงที่สุดว่าไม่ได้กระทำความผิด หรือการกระทำของจำเลยไม่เป็นความผิด เพื่อเป็นการบรรเทาความเสียหายแก่จำเลยหรือทายาท จึงมีสิทธิได้รับ ค่าทดแทนและค่าใช้จ่าย ที่จำเป็นและสมควรจากรัฐ

4. **หน่วยวัด** จำนวนร้อยละ

5. **วัตถุประสงค์ที่เกี่ยวข้องความอยู่เย็นเป็นสุขร่วมกันในสังคมไทย** จำเลยในคดีอาญาเป็นประชาชนที่ได้พิสูจน์ตัวเองว่าไม่ได้เป็นผู้กระทำความผิดผ่านกระบวนการยุติธรรม ระหว่างที่ประชาชนเหล่านั้นต้องต่อสู้พิสูจน์ความบริสุทธิ์ของตัวเอง พวกเขาสูญเสียซึ่งสิทธิขั้นพื้นฐาน อิสระภาพและโอกาสในการดำรงชีวิต ซึ่งย่อมมีความรู้สึกว่าได้ไม่ได้รับความเป็นธรรมจากระบบการปกครอง หรือ กระบวนการยุติธรรม การชดเชยเยียวยาเป็นมาตรการรองรับผลกระทบรูปแบบหนึ่งที่เป็นความรับผิดชอบของรัฐต่อประชาชน แต่ย่อมไม่เพียงพอต่อโอกาสและสิทธิที่สูญเสียไปอันประเมินค่าไม่ได้

6. ค่าเกณฑ์มาตรฐาน ร้อยละ 56.46 ใน พ.ศ. 2550 การพิจารณาให้การเยียวยาเคยมีประสิทธิภาพถึงร้อยละ 56.46 จึงกำหนดค่านี้เป็นค่ามาตรฐาน โดยคำนวณจากจำนวนจำเลยที่ได้รับการเยียวยาต่อจำนวนเรื่องที่คณะกรรมการพิจารณา

7. วิธีการวัด และวิธีคำนวณ นำจำนวนร้อยละของจำนวนผู้ที่ได้รับการเยียวยาและชดเชยค่าเสียหายที่เกิดจากกระบวนการยุติธรรมทางอาญา มาหารด้วยค่าเกณฑ์มาตรฐาน แล้วคูณด้วย 100

$$\frac{\text{ร้อยละของจำนวนผู้ที่ได้รับการเยียวยาและชดเชยค่าเสียหายที่เกิดจากกระบวนการยุติธรรมทางอาญา}}{\text{จำนวนเรื่องที่เข้าสู่การพิจารณาโดยคณะกรรมการพิจารณา}} \times 100$$

ค่าเกณฑ์มาตรฐาน

8. หลักการใช้ proxy ในการคำนวณ ในปีที่ไม่มีข้อมูล ให้ใช้ค่า N/A

9. ระดับความสมบูรณ์ของข้อมูลและคุณภาพของข้อมูล ระดับ 1 มีการจัดเก็บทุกปี ข้อมูลมีความสมบูรณ์สำหรับใช้ประเมิน

ข้อเสนอแนะ : ควรพัฒนาตัวชี้วัดเพื่อส่งเสริมให้มีการลดจำนวนจำเลยในคดีอาญา อาทิ การกำหนดตัวชี้วัดร้อยละของจำนวนคดีที่ศาลชั้นต้นตัดสินว่าผิดจริงต่อจำนวนคดีที่เข้าสู่การตัดสินของศาลชั้นต้นรายปี ซึ่งจะสามารถชี้ให้เห็นว่าในจำนวนคดีที่เข้าสู่การพิจารณาของศาลชั้นต้นนั้น มีการยกฟ้องจำนวนเท่าใด โดยสามารถสะท้อนให้เห็นว่าขั้นตอนในการสอบสวน ส่งฟ้องมีคุณภาพเพียงใด ทั้งนี้ เพื่อนำไปสู่การยกระดับคุณภาพ ฟื้นฟูความเชื่อมั่นในกระบวนการยุติธรรม รวมทั้ง ช่วยลดจำนวนคดีที่เข้ามาสู่ชั้นศาลอีกด้วย

ทั้งนี้ ในการเก็บข้อมูลสถิติ จำเป็นต้องเก็บข้อมูลทั้งที่เป็นหน่วยวัดของจำนวนจำเลยที่เข้าสู่การพิจารณาในศาลชั้นต้น และจำนวนจำเลยที่ศาลตัดสินว่าผิดจริง แต่ในปัจจุบัน ทางสำนักงานศาลยุติธรรมมีการเผยแพร่สถิติของจำนวนคดีอาญาที่เข้าสู่การพิจารณาในศาลชั้นต้น และจำนวนจำเลยที่ศาลตัดสินว่าผิดจริงเท่านั้น ซึ่งเป็นข้อมูลที่หน่วยวัดต่างกัน จึงยังไม่สามารถนำมาคำนวณเป็นตัวชี้วัดดังกล่าวได้

9. ร้อยละของจำนวนคดีที่ศาลชั้นต้นพิจารณาเสร็จ เมื่อเทียบกับจำนวนคดีที่ขึ้นสู่การพิจารณาในแต่ละปี		
องค์ประกอบหลัก	องค์ประกอบย่อย	ประเด็นการวัด
สังคมประชาธิปไตยที่มีธรรมาภิบาล	นิติธรรมและธรรมาภิบาล	การเข้าถึงกระบวนการยุติธรรมที่มีคุณภาพและประสิทธิภาพ

1. **ชื่อตัวชี้วัด** ร้อยละของจำนวนคดีที่ศาลชั้นต้นพิจารณาเสร็จ เมื่อเทียบกับจำนวนคดีที่ขึ้นสู่การพิจารณาในแต่ละปี
2. **แหล่งข้อมูล** สำนักงานศาลยุติธรรม
3. **คำอธิบาย** ตัวชี้วัดนี้เป็นการวัดประสิทธิภาพในการบริหารจัดการเวลาในการพิจารณาคดีในระดับของศาลชั้นต้นในการประสิทธิประสาทความยุติธรรมให้ประชาชน
4. **หน่วยวัด** จำนวนร้อยละ
5. **วัตถุประสงค์ที่เกี่ยวข้อง** ความอยู่เย็นเป็นสุขร่วมกันในสังคมไทย กระบวนการยุติธรรมที่มีประสิทธิภาพที่สามารถอำนวยความยุติธรรมให้กับประชาชนโดยไม่ล่าช้า ย่อมทำให้ประชาชนที่มีข้อพิพาทเป็นคดีความทางอาญาต้องพึงพาการพิจารณาคดีที่รวดเร็ว ผู้ที่เป็นเหยื่อจากคดีอาญาจะได้รู้สึกว่าได้ได้รับความเป็นธรรม สำหรับผู้ที่พิสูจน์ได้ว่ามีความบริสุทธิ์ก็ไม่ต้องถูกจำกัดอิสรภาพในระหว่างรอการดำเนินคดีเป็นเวลานาน
6. **ค่าเกณฑ์มาตรฐาน** ร้อยละ 90 เมื่อเทียบกับจำนวนคดีที่ขึ้นสู่การพิจารณาในแต่ละปี ตั้งแต่ พ.ศ. 2550 – 2560 ซึ่งคือ 87.2 และใน พ.ศ. 2556 เคยทำได้ร้อยละ 89.23 เป็นการเสนอเกณฑ์ที่ทำนายเพื่อยกระดับประสิทธิภาพในการบริหารเวลาในการดำเนินคดีของศาลชั้นต้น
7. **วิธีการวัด และวิธีคำนวณ** นำร้อยละของจำนวนคดีที่ศาลชั้นต้นพิจารณาเสร็จเมื่อเทียบกับจำนวนคดีที่ขึ้นสู่การพิจารณาในแต่ละปี มาหารด้วยค่าเกณฑ์มาตรฐาน แล้วคูณด้วย 100

$\frac{\text{ร้อยละของจำนวนคดีที่ศาลชั้นต้นพิจารณาเสร็จเมื่อเทียบกับจำนวนคดีที่ขึ้นสู่การพิจารณาในแต่ละปี} \times 100}{\text{ค่าเกณฑ์มาตรฐาน}}$

8. หลักการใช้ proxy ในการคำนวณ ในปีที่ไม่มีข้อมูล ให้ใช้ค่า N/A

9. ระดับความสมบูรณ์ของข้อมูลและคุณภาพของข้อมูล ระดับ 1 มีการจัดเก็บทุกปี ข้อมูลมีความสมบูรณ์สำหรับใช้ประเมิน

ข้อเสนอแนะ : ขณะนี้ทางกระทรวงยุติธรรมกำลังอยู่ระหว่างการพัฒนาตัวชี้วัดประสิทธิภาพกระบวนการยุติธรรมทางอาญาซึ่งมีประเด็นในการชี้วัดบนฐานของแนวคิดของหลักนิติธรรม เมื่อมีการนำมาใช้งานแล้ว อาจพิจารณานำมาใช้แทนตัวชี้วัดนี้

10. จำนวนข้อบัญญัติและเทศบัญญัติท้องถิ่นที่ออกโดยองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น		
องค์ประกอบหลัก	องค์ประกอบย่อย	ประเด็นการวัด
สังคมประชาธิปไตยที่มีธรรมาภิบาล	การกระจายอำนาจ	การมีส่วนร่วมของประชาชนในการกำหนดนโยบายในการถ่ายโอนอำนาจสู่ท้องถิ่น

1. **ชื่อตัวชี้วัด** จำนวนข้อบัญญัติและเทศบัญญัติท้องถิ่นที่ออกโดยองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น
2. **แหล่งข้อมูล** กรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่น กระทรวงมหาดไทย
3. **คำอธิบาย** เป็นการประเมินความตื่นตัวของประชาชนในการมีส่วนร่วมในการตรากฎหมายภายในท้องถิ่นของตนเองและศักยภาพขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในการอำนวยความสะดวกให้เกิดกฎหมายท้องถิ่นตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการเข้าชื่อเสนอข้อบัญญัติท้องถิ่น พ.ศ. 2542 ในด้านที่เกี่ยวข้องกับการยกระดับพัฒนาคุณภาพชีวิตและสังคม ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม
4. **หน่วยวัด** จำนวนฉบับข้อบัญญัติ
5. **วัตถุประสงค์ที่เกี่ยวข้องกับความอยู่เย็นเป็นสุขร่วมกันในสังคมไทย** การกระจายอำนาจตรากฎหมายระดับท้องถิ่นให้กับตัวแทนของประชาชนและประชาชนในระดับท้องถิ่นได้เป็นผู้ร่วมคิด ร่วมกำหนด เป็นการถ่ายโอนอำนาจในการออกกฎหมายและการบริหารจัดการทรัพยากรจากส่วนกลางสู่การบริหารจัดการในระดับท้องถิ่นเพื่อตอบสนองความต้องการของประชาชนที่สอดคล้องกับบริบทของท้องถิ่น
6. **ค่าเกณฑ์มาตรฐาน** 9,000 ฉบับ เป็นเกณฑ์ที่ทำนาย ด้วยจากข้อมูลสถิติที่มีการจัดเก็บ ใน พ.ศ. 2557 มีการออกข้อบัญญัติและเทศบัญญัติท้องถิ่นและเทศบัญญัติท้องถิ่นจำนวนมากที่สุด คือ 8,497ฉบับ จึงตั้งเกณฑ์เพิ่มขึ้นเป็น 9,000 ฉบับ
7. **วิธีการวัด และวิธีคำนวณ** นำจำนวนข้อบัญญัติและเทศบัญญัติท้องถิ่นที่ออกโดยองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น มาหารด้วยค่าเกณฑ์มาตรฐาน แล้วคูณด้วย 100

$\frac{\text{จำนวนข้อบัญญัติและเทศบัญญัติท้องถิ่นที่ออกโดยองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น} \times 100}{\text{ค่าเกณฑ์มาตรฐาน}}$
--

8. หลักการใช้ proxy ในการคำนวณ ในปีที่ไม่มีข้อมูล ให้ใช้ค่า N/A

9. ระดับความสมบูรณ์ของข้อมูลและคุณภาพของข้อมูล ระดับ 1 มีการจัดเก็บทุกปี ข้อมูลมีความสมบูรณ์สำหรับใช้ประเมิน

ข้อเสนอแนะ : ควรมีการจัดเก็บข้อมูลทั้งในแง่จำนวนและเนื้อหาของข้อบัญญัติและเทศบัญญัติท้องถิ่นที่มาจากการใช้สิทธิของประชาชนเข้าชื่อเสนอ โดยมีการแยกแยะตามเนื้อหา หรือ ประเภทของภารกิจขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น เพื่อการวิเคราะห์และติดตามผลว่าข้อบัญญัติและเทศบัญญัติท้องถิ่นเหล่านั้นส่งผลต่อการพัฒนาคุณภาพชีวิตและสิ่งแวดล้อมของประชาชนในพื้นที่อย่างไร

11. ร้อยละของจำนวนเงินที่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นจัดเก็บได้เองต่อรายได้รวมของ อบท.		
องค์ประกอบหลัก	องค์ประกอบย่อย	ประเด็นการวัด
สังคมประชาธิปไตยที่มีธรรมาภิบาล	การกระจายอำนาจ	การกระจายอำนาจทางการคลัง/ ศักยภาพในการหารายได้ของ อบท.

1. **ชื่อตัวชี้วัด** ร้อยละของจำนวนเงินที่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นจัดเก็บได้เองต่อรายได้รวมของ อบท.
2. **แหล่งข้อมูล** กรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่น กระทรวงมหาดไทย
3. **คำอธิบาย** เป็นตัวชี้วัดที่สะท้อนด้านการกระจายอำนาจทางการคลัง โดยวัดจากศักยภาพขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น (อบท.) ในการจัดเก็บภาษีและจัดหารายได้เพื่อมาเป็นงบประมาณในการบริหารกิจการสาธารณะในท้องถิ่นได้เพิ่มขึ้นหรือลดลง ตามกรอบการจัดสรรส่วนภาษีให้ในการบริหารองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ของพระราชบัญญัติกำหนดแผนและขั้นตอนการกระจายอำนาจให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น พ.ศ. 2542 โดยแหล่งรายได้รวมของ อบท. นั้น มี 3 ส่วน คือ 1) ส่วนที่รัฐจัดสรรให้รายปี 2) เงินอุดหนุน และ 3) รายได้ที่จัดเก็บเอง
4. **หน่วยวัด** จำนวนร้อยละ
5. **วัตถุประสงค์ที่เกี่ยวข้องกับความอยู่เย็นเป็นสุขร่วมกันในสังคมไทย** การกระจายอำนาจทางการคลังเป็นกลไกสำคัญในการกระจายอำนาจไปยัง อบท. เพื่อให้ อบท. สามารถดำเนินงานตามอำนาจหน้าที่ของตนเองและตามภารกิจที่ได้รับการถ่ายโอนจากส่วนราชการได้อย่างต่อเนื่องและเกิดความคุ้มค่าในการใช้จ่ายงบประมาณ รวมทั้งสามารถจัดบริการสาธารณะให้แก่ประชาชนในท้องถิ่นได้อย่างมีประสิทธิภาพ
6. **ค่าเกณฑ์มาตรฐาน** ร้อยละ 12 เป็นการเสนอเกณฑ์ที่ทำนาย เมื่อเทียบกับค่าเฉลี่ยในรอบ 10 ปี ซึ่งคือ ร้อยละ 10.52 เพื่อกระตุ้นให้มีการเพิ่มศักยภาพและประสิทธิภาพในการจัดเก็บรายได้ของ อบท. นอกเหนือการพึ่งพารายได้จากที่รัฐจัดสรรให้และจากเงินอุดหนุน
7. **วิธีการวัด และวิธีคำนวณ** นำร้อยละของจำนวนเงินที่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นจัดเก็บได้เองต่อรายได้รวมของ อบท. รายปี มาหารด้วยค่าเกณฑ์มาตรฐาน แล้วคูณด้วย 100

ร้อยละของจำนวนเงินที่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นจัดเก็บได้เองต่อรายได้รวมของ

อปท. รายปี $\times 100$

ค่าเกณฑ์มาตรฐาน

8. หลักการใช้ proxy ในการคำนวณ ในปีที่ไม่มีข้อมูล ให้ใช้ค่า N/A

9. ระดับความสมบูรณ์ของข้อมูลและคุณภาพของข้อมูล ระดับ 1 มีการจัดเก็บทุกปี ข้อมูลมีความสมบูรณ์สำหรับใช้ประเมิน

ข้อเสนอแนะ : ตัวชี้วัดนี้สามารถใช้เสริมกับตัวชี้วัดด้านการกระจายอำนาจทางการคลังในแผนการกระจายอำนาจให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ฉบับที่ 3 (พ.ศ. 2558 - 2562) เพื่อสะท้อนให้เห็นศักยภาพของ อปท. ซึ่งในแผนกระจายอำนาจฯ กำหนดตัวชี้วัดโดยใช้สัดส่วนรายได้ขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นต่อรายได้สุทธิของรัฐบาล คือ ให้ อปท. มีสัดส่วนรายได้ (รวมรายได้จาก 3 แหล่ง คือ จากการจัดสรรรายได้และเงินอุดหนุนจากรัฐบาลและที่ อปท. จัดเก็บเอง) ไม่ต่ำกว่าร้อยละ 35 ของรายได้สุทธิของรัฐบาลปีงบประมาณ พ.ศ. 2562

ทั้งนี้ อาจพิจารณาพัฒนาตัวชี้วัดด้านการกระจายอำนาจทางการคลังในเชิงเนื้อหาสาระสำหรับใช้ในการวิเคราะห์แหล่งที่มาของรายได้ของ อปท. ที่สามารถประเมินศักยภาพในระดับพื้นที่ คู่ขนานไปด้วย เช่น การเข้าถึงแหล่งที่มาของรายได้ของ อปท. ที่แตกต่างกันระหว่างประเภทของ อปท. ซึ่งจะทำให้เห็นปัจจัยที่เอื้อและเป็นอุปสรรคต่อความเป็นอิสระทางการคลังของ อปท.

12. จำนวนร้อยละของนายกองค์การบริหารส่วนจังหวัดและส่วนตำบลที่เป็นผู้หญิง		
องค์ประกอบหลัก	องค์ประกอบย่อย	ประเด็นการวัด
สังคมประชาธิปไตยที่มีธรรมาภิบาล	การกระจายอำนาจ	สัดส่วนของผู้หญิงในตำแหน่งบริหารองค์การบริหารส่วนจังหวัดและตำบล

1. **ชื่อตัวชี้วัด** จำนวนร้อยละของนายกองค์การบริหารส่วนจังหวัดและส่วนตำบลที่เป็นผู้หญิง
2. **แหล่งข้อมูล** กรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่น กระทรวงมหาดไทย
3. **คำอธิบาย** เป็นตัวชี้วัดที่สะท้อนความเป็นตัวแทนของสตรีในสถาบันทางการเมืองระดับท้องถิ่น และศักยภาพของสตรีที่ผ่านการรับเลือกเข้าไปทำหน้าที่บริหารงานในระดับท้องถิ่น
4. **หน่วยวัด** จำนวนร้อยละ
5. **วัตถุประสงค์ที่เกี่ยวข้องกับความอยู่เย็นเป็นสุขร่วมกันในสังคมไทย** แนวคิดของการกระจายอำนาจจากส่วนกลางไปสู่ท้องถิ่น มีสาระสำคัญในเรื่องการสร้างการมีส่วนร่วมของตัวแทนของกลุ่มประชาชนจากภาคส่วนต่างๆ ให้มีส่วนร่วมในการตัดสินใจทางการเมืองและนโยบายสาธารณะย่อม เพื่อให้การบริหารตอบสนองความต้องการของกลุ่มคนในพื้นที่ได้อย่างครอบคลุม การที่มีสัดส่วนของผู้หญิงในองค์การบริหารระดับท้องถิ่นเพิ่มมากขึ้น ย่อมทำให้มีการสะท้อนมุมมองที่หลากหลายมากขึ้น และเป็นช่องทางในการผลักดันนโยบายสาธารณะที่เกี่ยวข้องกับการยกระดับคุณภาพชีวิตของผู้หญิง และกลุ่มเปราะบางต่างๆ อีกด้วย
6. **ค่าเกณฑ์มาตรฐาน** ร้อยละ 30 เป็นการเสนอเกณฑ์ที่ทำนายจากค่าเฉลี่ยของสถิติในรอบ 10 ปี ซึ่งคือร้อยละ 9.21 เพื่อกระตุ้นให้มีการเปิดโอกาสให้ผู้หญิงเข้าไปมีส่วนร่วมทางการเมืองในระดับท้องถิ่นมากขึ้น และสร้างคุณค่าด้านความเสมอภาคของบทบาทชายและหญิง
7. **วิธีการวัด และวิธีคำนวณ** นำร้อยละของจำนวนเงินที่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นจัดเก็บได้เองต่อรายได้รวมของ อบท. รายปี มาหารด้วยค่าเกณฑ์มาตรฐาน แล้วคูณด้วย 100

$$\frac{\text{จำนวนร้อยละของนายก อบจ. และนายก อบต. ที่เป็นผู้หญิง}}{\text{ค่าเกณฑ์มาตรฐาน}} \times 100$$

8. หลักการใช้ proxy ในการคำนวณ ในปีที่ไม่มีข้อมูล ให้ใช้ค่า N/A

9. ระดับความสมบูรณ์ของข้อมูลและคุณภาพของข้อมูล ระดับ 1 มีการจัดเก็บทุกปี ข้อมูลมีความสมบูรณ์สำหรับใช้ประเมิน

ข้อเสนอแนะ : ในการประเมินเรื่องของความหลากหลายของตัวแทนประชาชนที่ได้รับเลือกตั้งในระดับท้องถิ่น ควรพิจารณาสัดส่วนของเพศสภาพ สาขาอาชีพ อายุ รวมทั้ง การนับถือศาสนาควบคู่ไปด้วย เพื่อติดตามว่าผู้ที่เข้าไปทำหน้าที่ในสถาบันทางการเมืองหลักมีบทบาทในการวาระ หรือ นโยบายสาธารณะที่คำนึงถึงความต้องการของกลุ่มต่างๆ เหล่านี้มากน้อยเพียงใด

13. จำนวนผู้เสียชีวิตภายใต้การควบคุมสถานการณ์ของรัฐ ในเหตุการณ์ที่เกี่ยวข้องกับ ความขัดแย้งทางการเมือง		
องค์ประกอบหลัก	องค์ประกอบย่อย	ประเด็นการวัด
สังคมประชาธิปไตยที่มีธรรมาภิบาล	การป้องกันและลดความรุนแรงทางสังคมและการเมือง	สถานการณ์รุนแรงจากความขัดแย้งทางการเมือง

1. **ข้อชี้วัด** จำนวนผู้เสียชีวิตภายใต้การควบคุมสถานการณ์ของรัฐ ในเหตุการณ์ที่เกี่ยวข้องกับความขัดแย้งทางการเมือง

2. **แหล่งข้อมูล** คณะกรรมการประมวลเหตุการณ์ความไม่สงบจากการชุมนุมทางการเมือง (คปช.) พ.ศ. 2552, คณะกรรมการอิสระตรวจสอบข้อเท็จจริงเพื่อการปรองดองแห่งชาติ หรือ คอป. (มีข้อมูลเฉพาะเหตุการณ์ระหว่างช่วงเมษายน – พฤษภาคม 2553), กสม. (มีข้อมูลเฉพาะเหตุการณ์ระหว่างช่วงเมษายน – พฤษภาคม 2553 และพฤศจิกายน 2556 – พฤษภาคม 2557, ศูนย์เฮอร์วีน (มีข้อมูลเฉพาะในกรุงเทพมหานคร) และศูนย์ข้อมูลติดตามสถานการณ์ความรุนแรงทางการเมือง

3. **คำอธิบาย** เป็นตัวชี้วัดที่สะท้อนให้เห็นระดับความรุนแรงของความขัดแย้งในสังคมที่นำไปสู่การสูญเสียชีวิต

4. **หน่วยวัด** รายคน/กรณี

5. **วัตถุประสงค์ที่เกี่ยวข้องกับความอยู่เย็นเป็นสุขร่วมกันในสังคมไทย** ในสังคมที่มีความอยู่เย็นเป็นสุขและมีระบบทางการเมืองการปกครองที่เคารพในความเห็นที่แตกต่างทางความคิด เปิดโอกาสให้ประชาชนได้มีส่วนร่วมในกระบวนการตัดสินใจเชิงนโยบายและใช้สันติวิธีในการแก้ปัญหา โดยมาตรการในการเลียงการเผชิญหน้ารุนแรง จะสามารถลดระดับความขัดแย้งที่ตึงเครียดระหว่างรัฐกับประชาชน หรือ ประชาชนกับประชาชนได้

6. **ค่าเกณฑ์มาตรฐาน** 0 ราย เสนอเกณฑ์ที่ทำนาย เพื่อกระตุ้นให้เกิดการเฝ้าระวังไม่ให้เกิดการเผชิญหน้ารุนแรงและหามาตรการใหม่ๆ ในการลดเงื่อนไขที่ทำให้เกิดความขัดแย้งและการใช้ความรุนแรงจัดการปัญหา

7. **วิธีการวัด และวิธีคำนวณ** แปลงจำนวนผู้เสียชีวิต เป็น “ระดับความรุนแรง” ด้วยการใช้ฟังก์ชัน Logarithm (log) โดยกำหนดให้ระดับความรุนแรงมี 4 ระดับ แต่ละระดับมีช่วงคะแนนเท่ากับ 25 คะแนน ซึ่งจะลบออกจากคะแนนเต็ม 100 คะแนน

$$100 - 25 \times \log (\text{จำนวนผู้เสียชีวิต})$$

8. หลักการใช้ proxy ในการคำนวณ ในปีที่ไม่มีข้อมูล ให้ใช้ค่า N/A

9. ระดับความสมบูรณ์ของข้อมูลและคุณภาพของข้อมูล ระดับ 3 ข้อมูลไม่สมบูรณ์แต่มีความจำเป็นต้องจัดทำ

ข้อเสนอแนะ : ควรมีหน่วยงานที่มีความเป็นอิสระที่ทำหน้าที่จัดเก็บข้อมูลในประเด็นชี้วัดนี้ เพื่อใช้ในการประเมินระดับความรุนแรง รวมทั้งติดตามเรื่องการตรวจสอบข้อเท็จจริงของเหตุการณ์ การติดตามสถานะของคดีและการชดเชยเยียวยาผู้ได้รับผลกระทบจากเหตุการณ์

14. จำนวนผู้ต้องคดีที่มีเหตุมาจากรวมกันทางการเมืองและความขัดแย้งเชิงอุดมการณ์ทางการเมือง		
องค์ประกอบหลัก	องค์ประกอบย่อย	ประเด็นการวัด
สังคมประชาธิปไตยที่มีธรรมาภิบาล	การป้องกันและลดความรุนแรงทางสังคมและการเมือง	สถานการณ์รุนแรงจากความขัดแย้งทางการเมือง

1. **ชื่อตัวชี้วัด** จำนวนผู้ต้องคดีที่มีเหตุมาจากรวมกันทางการเมืองและความขัดแย้งเชิงอุดมการณ์ทางการเมือง

2. **แหล่งข้อมูล** ศูนย์ข้อมูลกฎหมายและคดีเสรีภาพโดยไอลอว์ (iLaw)

<https://freedom.ilaw.or.th/> และแหล่งอื่น ๆ

3. **คำอธิบาย** จำนวนผู้ต้องคดีที่เกี่ยวข้องกับความขัดแย้งเชิงอุดมการณ์ทางการเมืองโดยประมาณ ในระยะ 10 ปี ตั้งแต่ พ.ศ. 2550 และ 2559 ที่มีฐานความผิด อาทิ หมิ่นประมาท กระบอบความมั่นคง, เผยแพร่ส่งต่อข้อความละเมิดกฎหมาย จงใจสนับสนุนยินยอมให้เผยแพร่ข้อความละเมิดกฎหมาย, ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 112, สร้างความปั่นป่วน กระด้างกระเดื่อง ก่อความไม่สงบ, ชุมนุม มั่วสุม ก่อความวุ่นวาย, กระบอบความสงบและศีลธรรมอันดี, ใช้เครื่องส่งโดยไม่ได้รับอนุญาต, เป็นผู้จัดการชุมนุมไม่แจ้งการชุมนุม, ก่อความวุ่นวายในการออกเสียงประชามติ เป็นต้น

4. **หน่วยวัด** จำนวนคน

5. **วัตถุประสงค์ที่เกี่ยวข้องกับความอยู่เย็นเป็นสุขร่วมกันในสังคมไทย** บรรยากาศในสังคมจะมีความตึงเครียดและขาดความไว้วางใจระหว่างกัน หากขาดพื้นที่ทางการเมืองในสถาบันทางการเมืองหลักและมาตรการในการสร้างความเข้าใจระหว่างกลุ่มบุคคลที่มีความขัดแย้งในทางความคิดและทางอุดมการณ์ทางการเมือง ที่ยึดหลักของการเคารพในสิทธิพลเมืองและด้านอื่นๆ รวมทั้ง การใช้กฎหมายโดยไม่ได้นำคำนึงถึงผลกระทบทางสังคมในระยะยาว อาจนำไปสู่การต่อต้านและละเมิดกฎหมายในรูปแบบต่างๆ จนเกิดการฟ้องร้องทางอาญา ซึ่งทำให้เกิดคดีในกระบวนการยุติธรรมที่เพิ่มมากขึ้นโดยผู้กระทำผิดอาจไม่ใช่อาชญากรโดยความหมายของผู้ที่เตรียมที่จะก่ออาชญากรรมร้ายแรง แต่เกิดจากการกระทำที่มีมูลเหตุจูงใจในทางการเมือง

6. **ค่าเกณฑ์มาตรฐาน** 25 คน เสนอเกณฑ์ที่ทำนาย เนื่องจากค่าเฉลี่ยจากข้อมูลสถิติในรอบ 10 ปีที่ผ่านมา คือ 47.11 คน เพื่อให้ให้เห็นผลกระทบต่อความขัดแย้งที่มีช่องทางในการคลี่คลายปัญหาไม่เพียงพอจนเกิดเป็นข้อพิพาททางกฎหมาย และเป็นคดีความในกระบวนการยุติธรรมโดยเฉพาะในทางอาญา

7. วิธีการวัด และวิธีคำนวณ แปลงจำนวนผู้ต้องคดี เป็น “ระดับความรุนแรง” ด้วยการใช้ฟังก์ชัน Logarithm (log) โดยกำหนดให้ระดับความรุนแรงมี 5 ระดับ แต่ละระดับมีช่วงคะแนนเท่ากับ 20 คะแนน ซึ่งจะลบออกจากคะแนนเต็ม 100 คะแนน

$$100 - 20 \times \log (\text{จำนวนผู้ต้องคดี})$$

8. หลักการใช้ proxy ในการคำนวณ ในปีที่ไม่มีข้อมูล ให้ใช้ค่า N/A

9. ระดับความสมบูรณ์ของข้อมูลและคุณภาพของข้อมูล ระดับ 3 ข้อมูลไม่สมบูรณ์แต่มีความจำเป็นต้องจัดทำ

ข้อเสนอแนะ : ควรมีการจัดเก็บข้อมูลโดยหน่วยงานภาครัฐ เช่น สำนักงานตำรวจแห่งชาติ (สตช.) และ กระทรวงยุติธรรม

15. จำนวนกรณีที่มีรายงานว่ามีการทำให้บุคคลสูญหายโดยการใช้กำลัง (หรือการอุ้มหาย)		
องค์ประกอบหลัก	องค์ประกอบย่อย	ประเด็นการวัด
สังคมประชาธิปไตยที่มีธรรมาภิบาล	การป้องกันและลดความรุนแรงทางสังคมและการเมือง	สถานการณ์รุนแรงจากความขัดแย้งทางการเมือง

1. **ชื่อตัวชี้วัด** จำนวนกรณีที่มีรายงานว่ามีการทำให้บุคคลสูญหายโดยการใช้กำลัง (หรือการอุ้มหาย)
2. **แหล่งข้อมูล** องค์การนิรโทษกรรมสากล (Amnesty International) และมูลนิธิยุติธรรมเพื่อสันติภาพ
3. **คำอธิบาย** เป็นตัวชี้วัดที่ประเมินสถานการณ์ของการหายสาบสูญโดยถูกบังคับ ซึ่งหมายถึง การจับกุม กักขัง ลักพาตัว หรือการกระทำในรูปแบบใดๆ ก็ตาม ที่เป็นการลิดรอนเสรีภาพโดยเจ้าหน้าที่ของรัฐ หรือ บุคคลหรือกลุ่มบุคคลซึ่งดำเนินการโดยได้รับการอนุญาต การสนับสนุนหรือการยอมรับโดยปริยายของรัฐ ตามมาด้วยการปฏิเสธที่จะยอมรับว่าได้มีการลิดรอนเสรีภาพ หรือการปกปิดชะตากรรมหรือที่อยู่ของ บุคคลที่หายสาบสูญ ซึ่งส่งผลให้บุคคลดังกล่าวตกอยู่ภายนอกการคุ้มครองของกฎหมาย ตามนิยามของ อนุสัญญาระหว่างประเทศว่าด้วยการคุ้มครองบุคคลทุกคนจากการหายสาบสูญโดยถูกบังคับ ซึ่งประเทศไทยได้รับรอง โดยคณะรัฐมนตรีได้มีมติเห็นชอบการลงนามในอนุสัญญาระหว่างประเทศว่าด้วยการ คุ้มครองบุคคลทุกคนจากการหายสาบสูญโดยถูกบังคับ เมื่อวันที่ 9 มกราคม 2555
4. **หน่วยวัด** จำนวนรายคน
5. **วัตถุประสงค์ที่เกี่ยวข้องกับความอยู่เย็นเป็นสุขร่วมกันในสังคมไทย** หากรัฐบาลและเจ้าหน้าที่ของรัฐมีความตั้งใจจริงในการปฏิบัติอย่างเป็นธรรม ส่งเสริม ปกป้องและคุ้มครองสิทธิมนุษยชน รวมทั้งเห็นความสำคัญของการแก้ไขปัญหาการบังคับให้บุคคลสูญหาย จะไม่เกิดการการหายสาบสูญโดยถูกบังคับ และเหยื่อจากความรุนแรงที่เป็นครอบครัวของคนที่ถูกบังคับสูญหาย ประชาชนในสังคมมีความรู้สึกมั่นคงปลอดภัยในชีวิต และกล้าที่จะแสดงออกทางความคิดเพื่อปกป้องสิทธิและทรัพยากรธรรมชาติที่อาจต่างจากแนวนโยบายของรัฐ
6. **ค่าเกณฑ์มาตรฐาน** 0 ราย เสนอเกณฑ์ที่ทำหายเพื่อให้เกิดการกระตุ้นให้เห็นถึงความรุนแรงในสังคมที่เกิดจากการทำให้บุคคลสูญหายโดยการใช้กำลัง
7. **วิธีการวัด และวิธีคำนวณ** คำนวณโดยใช้ค่า 100 ลบด้วยจำนวนกรณีที่มีรายงานว่ามีการทำให้บุคคลสูญหายโดยการใช้กำลัง คูณด้วย 5 เพื่อให้เห็นระดับของความรุนแรง

$100 - 5 \times \text{จำนวนกรณีที่มีรายงานว่ามีการทำให้บุคคลสูญหายโดยการใช้กำลัง}$
--

8. หลักการใช้ proxy ในการคำนวณ ในปีที่ไม่มีข้อมูล ให้ใช้ค่า N/A

9. ระดับความสมบูรณ์ของข้อมูลและคุณภาพของข้อมูล ระดับ 3 ข้อมูลไม่สมบูรณ์แต่มีความจำเป็นต้องจัดทำ

ข้อเสนอแนะ : ควรมีการจัดเก็บข้อมูลโดยองค์กรอิสระและหน่วยงานภาครัฐ เช่น คณะกรรมการสิทธิมนุษยชน และกระทรวงยุติธรรม ด้วยประเทศไทยได้ร่วมลงนามในอนุสัญญาระหว่างประเทศว่าด้วยการคุ้มครองบุคคลทุกคนจากการหายสาบสูญโดยถูกบังคับแล้ว และได้มีการร่างกฎหมายเพื่ออนุวัติการตามอนุสัญญาดังกล่าวแล้ว คือ พ.ร.บ.ป้องกันการทรมานและบังคับสูญหาย จึงมีความจำเป็นต้องใช้ฐานข้อมูลเชิงสถิติในการรับรู้ถึงสถานการณ์ดังกล่าว

16. จำนวนผู้เสียชีวิตจากสถานการณ์ความไม่สงบในจังหวัดชายแดนใต้		
องค์ประกอบหลัก	องค์ประกอบย่อย	ประเด็นการวัด
สังคมประชาธิปไตยที่มีธรรมาภิบาล	การป้องกันและลดความรุนแรงทางสังคมและการเมือง	สถานการณ์รุนแรงจากความไม่สงบในจังหวัดชายแดนใต้

1. ชื่อตัวชี้วัด จำนวนผู้เสียชีวิตจากสถานการณ์ความไม่สงบในจังหวัดชายแดนใต้

2. แหล่งข้อมูล ศูนย์เฝ้าระวังสถานการณ์ภาคใต้ (Deep South Watch)

3. คำอธิบาย เป็นตัวชี้วัดที่สะท้อนให้เห็นระดับความรุนแรงของความขัดแย้งในจังหวัดชายแดนใต้ที่นำไปสู่การสูญเสียชีวิต (ในพื้นที่จังหวัดปัตตานี ยะลา นราธิวาส และใน 4 อำเภอของจังหวัดสงขลา คือ อ. เทพา, อ. นาทวี, อ.จะนะ, และ อ. สะบ้าย้อย)

4. หน่วยวัด จำนวนรายคน

5. วัตถุประสงค์ที่เกี่ยวข้องของความอยู่เย็นเป็นสุขร่วมกันในสังคมไทย ตามแนวนโยบายการบริหารและการพัฒนาจังหวัดชายแดนภาคใต้ พ.ศ. 2560 – 2562 ซึ่งเป็นนโยบายระดับชาติที่จัดทำโดยสำนักงานสภาพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติได้กำหนดวิสัยทัศน์มุ่งให้ “สังคมจังหวัดชายแดนภาคใต้มีความปลอดภัย ปราศจากเงื่อนไขความรุนแรง วิถีชีวิตของทุกคนได้รับการปกป้อง พัฒนาศักยภาพพื้นฐานสังคมพหุวัฒนธรรม และมีส่วนร่วมในกระบวนการเสริมสร้างสันติสุขอย่างยั่งยืน” จึงควรมีการปฏิบัติตามแนวนโยบายเพื่อให้บรรลุผลตามวัตถุประสงค์ โดยการเฝ้าระวัง ติดตามประเมินระดับของความรุนแรงที่ส่งผลกระทบในชีวิตและทรัพย์สินของรัฐและประชาชนในพื้นที่อย่างต่อเนื่อง เพื่อวิเคราะห์ถึงสาเหตุและหามาตรการในการลดเงื่อนไขความรุนแรงที่ทำให้เกิดวงจรของความขัดแย้งที่มีความรุนแรงในรอบ 13 ปีที่ผ่านมา

6. ค่าเกณฑ์มาตรฐาน 0 เสนอเกณฑ์ที่ทำทนาย เพื่อให้เกิดการกระตุ้นให้เห็นถึงความจำเป็นในการยุติความรุนแรงที่ยืดเยื้อมานาน ซึ่งก่อให้เกิดความสูญเสียที่ไม่สามารถประเมินค่าได้ จำเป็นที่จะต้องหามาตรการใหม่ๆ ในการลดเงื่อนไขที่ทำให้เกิดเหตุรุนแรงลงอย่างเป็นกระบวนการ

7. วิธีการวัด และวิธีคำนวณ แปลงจำนวนผู้เสียชีวิตจากสถานการณ์ความไม่สงบในจังหวัดชายแดนใต้รายปีเป็น “ระดับความรุนแรง” ด้วยการใช้ฟังก์ชัน Logarithm (log) โดยกำหนดให้ระดับความรุนแรงมี 4 ระดับ แต่ละระดับมีช่วงคะแนนเท่ากับ 25 คะแนน ซึ่งจะลบออกจากคะแนนเต็ม 100 คะแนน

$$100 - 25 \times \log (\text{จำนวนผู้เสียชีวิตจากสถานการณ์ความไม่สงบในจังหวัดชายแดนใต้รายปี})$$

8. หลักการใช้ proxy ในการคำนวณ ในปีที่ไม่มีข้อมูล ให้ใช้ค่า N/A

9. ระดับความสมบูรณ์ของข้อมูลและคุณภาพของข้อมูล ระดับ 3 ข้อมูลไม่สมบูรณ์แต่มีความจำเป็นต้องจัดทำ

ข้อเสนอแนะ : ควรมีการจัดเก็บข้อมูลโดยองค์กรอิสระและหน่วยงานภาครัฐอย่างระบบ เช่น คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ

17. ร้อยละของจำนวนผู้ให้ความเห็นว่าการใช้ความรุนแรงต่อบุคคลอื่นเป็นสิ่งที่ยอมรับไม่ได้จากการสำรวจค่านิยมของโลก (World Values Survey)		
องค์ประกอบหลัก	องค์ประกอบย่อย	ประเด็นการวัด
สังคมประชาธิปไตยที่มีธรรมาภิบาล	การป้องกันและลดความรุนแรงทางสังคมและการเมือง	การเคารพในความแตกต่างและใช้สันติวิธี

1. **ชื่อตัวชี้วัด** ร้อยละของจำนวนผู้ให้ความเห็นว่าการใช้ความรุนแรงต่อบุคคลอื่นเป็นสิ่งที่ยอมรับไม่ได้จากการสำรวจค่านิยมของโลก (World Values Survey)

2. **แหล่งข้อมูล** การสำรวจค่านิยมของโลก (World Values Survey) โดย Institute for Comparative Survey Research

3. **คำอธิบาย** เป็นตัวชี้วัดที่สะท้อนให้เห็นค่านิยมเกี่ยวกับการใช้สันติวิธี หรือ ไม่เห็นด้วยกับการใช้ความรุนแรงในการแก้ไขปัญหา ที่ได้จากการสำรวจของการสำรวจค่านิยมของโลก (World Values Survey) ซึ่งเป็นโครงการวิจัยค่านิยมและวัฒนธรรมผ่านแบบสอบถามประชากรในประเทศทั่วโลก เพื่อสำรวจความเห็นในเชิงค่านิยมเกี่ยวกับคุณค่าในการใช้ชีวิตและอุดมการณ์ ตั้งแต่ในเรื่องการเมืองการปกครองไปจนถึงเรื่องศีลธรรม โดยสำรวจความเห็นของกลุ่มตัวอย่างประชากรในแต่ละประเทศจำนวนมากว่าหนึ่งพันคนขึ้นไป

4. **หน่วยวัด** ร้อยละ

5. **วัตถุประสงค์ที่เกี่ยวข้องกับความอยู่เย็นเป็นสุขร่วมกันในสังคมไทย** ในสังคมที่สมาชิกอยู่ร่วมกันได้อย่างอยู่เย็นเป็นสุข หากสมาชิกในสังคมมีค่านิยมของการเคารพในศักดิ์ศรีของกันและกัน มีค่านิยมว่าการใช้ความรุนแรงต่อบุคคลอื่นเป็นสิ่งที่ยอมรับไม่ได้ ย่อมมีทัศนคติและทักษะในการอดทนอดกลั้น ไม่ละเมิดสิทธิและกฎหมาย

6. **ค่าเกณฑ์มาตรฐาน** ร้อยละ 80 เสนอเกณฑ์ที่ทำทนาย เมื่อเทียบจากการสำรวจในระยะ 5 ปีที่มีผู้เห็นด้วยกับแบบสำรวจข้อนี้ร้อยละ 70.4 เพื่อสะท้อนให้เห็นค่านิยมเกี่ยวกับการใช้สันติวิธี หรือ ไม่เห็นด้วยกับการใช้ความรุนแรงในการแก้ไขปัญหา

7. **วิธีการวัด และวิธีคำนวณ** นำจำนวนร้อยละของผู้ตอบแบบสำรวจว่าการใช้ความรุนแรงต่อบุคคลอื่นเป็นสิ่งที่ยอมรับไม่ได้ มาหารด้วยค่ามาตรฐาน และคูณด้วย 100

$$\frac{\text{จำนวนร้อยละของผู้ตอบแบบสำรวจว่า
การใช้ความรุนแรงต่อบุคคลอื่นเป็นสิ่งที่ยอมรับไม่ได้} \times 100}{\text{ค่าเกณฑ์มาตรฐาน}}$$

8. หลักการใช้ proxy ในการคำนวณ ในปีที่ไม่มีข้อมูล ให้ใช้ค่า N/A

9. ระดับความสมบูรณ์ของข้อมูลและคุณภาพของข้อมูล ระดับ 2 มีการจัดเก็บทุก 5 ปี ข้อมูลสามารถใช้ดูแนวโน้มของการพัฒนาได้

ข้อเสนอแนะ : ในการประเมินค่านิยมในด้านนี้ ควรมีการพัฒนาแบบสำรวจความคิดเห็นและตัวชี้วัดขึ้นมาใช้ในสังคมไทยโดยเฉพาะ ทางสถาบันพระปกเกล้ากำลังพัฒนาตัวชี้วัดด้านประชาธิปไตย และด้านสันติภาพในสังคมไทย ซึ่งหากมีการนำมาใช้และมีข้อมูลที่จัดเก็บเป็นระบบแล้ว อาจพิจารณานำมาใช้แทนตัวชี้วัดนี้ได้

18. ร้อยละของจำนวนผู้ให้ความเห็นที่ให้ความสำคัญกับการยอมรับความคิดเห็นของผู้อื่นและเคารพผู้อื่นจากการสำรวจค่านิยมของโลก (World Values Survey)		
องค์ประกอบหลัก	องค์ประกอบย่อย	ประเด็นการวัด
สังคมประชาธิปไตยที่มีธรรมาภิบาล	การป้องกันและลดความรุนแรงทางสังคมและการเมือง	การเคารพในความแตกต่างและใช้สันติวิธี

1. **ชื่อตัวชี้วัด** ร้อยละของจำนวนผู้ให้ความเห็นที่ให้ความสำคัญกับการยอมรับความคิดเห็นของผู้อื่นและเคารพผู้อื่นจากการสำรวจค่านิยมของโลก (World Values Survey)

2. **แหล่งข้อมูล** การสำรวจค่านิยมของโลก (World Values Survey) โดย Institute for Comparative Survey Research

3. **คำอธิบาย** เป็นตัวชี้วัดที่สะท้อนให้เห็นค่านิยมเกี่ยวกับการยอมรับความคิดเห็นของผู้อื่นและเคารพผู้อื่น ที่ได้จากการสำรวจของการสำรวจค่านิยมของโลก (World Values Survey) ซึ่งเป็นโครงการวิจัยค่านิยมและวัฒนธรรมผ่านแบบสอบถามประชากรในประเทศทั่วโลก เพื่อสำรวจความเห็นในเชิงค่านิยมเกี่ยวกับคุณค่าในการใช้ชีวิตและอุดมการณ์ ตั้งแต่ในเรื่องการเมืองการปกครองไปจนถึงเรื่องศีลธรรม โดยสำรวจความเห็นของกลุ่มตัวอย่างประชากรในแต่ละประเทศจำนวนมากว่าหนึ่งพันคนขึ้นไป

4. **หน่วยวัด** ร้อยละ

5. **วัตถุประสงค์ที่เกี่ยวข้องกับความอยู่เย็นเป็นสุขร่วมกันในสังคมไทย** ในสังคมที่สมาชิกอยู่ร่วมกันได้อย่างอยู่เย็นเป็นสุข หากสมาชิกในสังคมมีค่านิยมของการเคารพในศักดิ์ศรีของกันและกัน สามารถให้การยอมรับความคิดเห็นของผู้อื่นและเคารพผู้อื่นได้ ย่อมมีทัศนคติและทักษะในการอดทนอดกลั้น ไม่ละเมิดสิทธิและกฎหมาย

6. **ค่าเกณฑ์มาตรฐาน** 75 เสนอเกณฑ์ที่ทำทนาย เมื่อเทียบกับการค่าเฉลี่ยของสำรวจสองครั้งในรอบ 10 ปีที่ผ่านมา ที่มีผู้เห็นด้วยกับแบบสำรวจในข้อนี้ ร้อยละ 62.19 เพื่อสะท้อนให้เห็นค่านิยมเกี่ยวกับความเคารพผู้อื่น อดทนต่อความแตกต่างทางกายภาพและความคิด

7. **วิธีการวัด และวิธีคำนวณ** นำจำนวนร้อยละของผู้ตอบแบบสำรวจว่าให้ความสำคัญกับการยอมรับความคิดเห็นของผู้อื่นและเคารพผู้อื่น มาหารด้วยค่ามาตรฐาน และคูณด้วย 100

$$\frac{\text{จำนวนร้อยละของผู้ตอบแบบสำรวจว่า
ให้ความสำคัญกับการยอมรับความคิดเห็นของผู้อื่นและเคารพผู้อื่น} \times 100}{\text{ค่าเกณฑ์มาตรฐาน}}$$

8. หลักการใช้ proxy ในการคำนวณ ในปีที่ไม่มีข้อมูล ให้ใช้ค่า N/A

9. ระดับความสมบูรณ์ของข้อมูลและคุณภาพของข้อมูล ระดับ 2 มีการจัดเก็บทุก 5 ปี ข้อมูลสามารถใช้ดูแนวโน้มของการพัฒนาได้

ข้อเสนอแนะ : ในการประเมินค่านิยมในด้านนี้ ควรมีการพัฒนาแบบสำรวจความคิดเห็นและตัวชี้วัดขึ้นมาใช้ในสังคมไทยโดยเฉพาะ ทางสถาบันพระปกเกล้ากำลังพัฒนาตัวชี้วัดด้านประชาธิปไตย และด้านสันติภาพในสังคมไทย ซึ่งหากมีการนำมาใช้และมีข้อมูลที่จัดเก็บเป็นระบบแล้ว อาจพิจารณานำมาใช้แทนตัวชี้วัดนี้ได้

บทที่ 7

องค์ประกอบด้านการสร้างความเป็นธรรมและลดความเหลื่อมล้ำในสังคม

1. ดัชนีการพัฒนามนุษย์ที่ไม่เท่าเทียม(IHDI)		
องค์ประกอบหลัก	องค์ประกอบย่อย	ประเด็นการวัด
การสร้างความเป็นธรรมและลดความเหลื่อมล้ำในสังคม	การได้รับการคุ้มครองสิทธิและการไม่เลือกปฏิบัติ	การเลือกปฏิบัติ

1.ชื่อตัวชี้วัด ดัชนีการพัฒนามนุษย์ที่ไม่เท่าเทียม(IHDI)

2.แหล่งข้อมูล UNDP

3.คำอธิบาย UNDP เก็บข้อมูลดัชนีการพัฒนามนุษย์ (Human Development Index-IHDI) และดัชนีการพัฒนามนุษย์ที่ไม่เท่าเทียม (Inequality-adjusted Human Development Index-IHDI) เป็นประจำทุกปี โดย IHDI ประกอบด้วยความสำเร็จในการพัฒนามนุษย์ด้านสุขภาพ การศึกษา และรายได้ โดยลดค่าเฉลี่ยของแต่ละมิติตามระดับของความไม่เสมอภาค ดังนั้นค่า IHDI จึงแสดงให้เห็นค่าเฉลี่ยระดับการกระจายตัวของ HDI

4.หน่วยวัด -

5.วัตถุประสงค์ที่เกี่ยวข้องความอยู่เย็นเป็นสุขร่วมกันในสังคมไทย ตัวชี้วัดนี้ใช้สำหรับเพื่อสะท้อนให้เห็นความเหลื่อมล้ำในมิติต่างๆ

6.ค่าเกณฑ์มาตรฐาน กรณีความแตกต่างระหว่างกลุ่มต่ำกว่า 2.5 ถือว่ามีความเท่าเทียมมาก ถ้ามีความแตกต่างเกินร้อยละ 10 ถือว่ามีความไม่เท่าเทียม ทั้งนี้ใช้เกณฑ์มาตรฐานของ UNDP คือต่ำกว่า 0.55

7.วิธีการวัด และวิธีคำนวณ

$\frac{\text{ค่าเกณฑ์มาตรฐาน} \times 100}{\text{ค่าดัชนีการพัฒนามนุษย์ที่ไม่เท่าเทียม}}$
--

8.หลักการใช้ proxy ในการคำนวณ ในกรณีที่ไม่มีข้อมูลในปีใดปีหนึ่ง ใช้ระบุค่าเป็น N/A และไม่นำดัชนีตัวนี้มาคำนวณค่าดัชนีรวม เนื่องจากเป็นข้อมูลเหตุการณ์เฉพาะในปีนั้นๆ ไม่สามารถใช้ค่าในปีใกล้เคียงเพื่อเทียบเคียงได้

9.ระดับความสมบูรณ์ของข้อมูลและคุณภาพของข้อมูล ระดับ 1 มีการจัดเก็บปีพ.ศ.2553-2558 ข้อมูลมีความสมบูรณ์สำหรับใช้ประเมิน

2. จำนวนข้อร้องเรียนว่าด้วยการถูกเลือกปฏิบัติว่าด้วยเหตุแห่งเพศ ศาสนาชาติพันธุ์ รวมถึงเหตุแห่งสุขภาพ		
องค์ประกอบหลัก	องค์ประกอบย่อย	ประเด็นการวัด
การสร้างความเป็นธรรมและลดความเหลื่อมล้ำในสังคม	การได้รับการคุ้มครองสิทธิและการไม่เลือกปฏิบัติ	การเลือกปฏิบัติ

1.ชื่อตัวชี้วัด จำนวนข้อร้องเรียนว่าด้วยการถูกเลือกปฏิบัติว่าด้วยเหตุแห่งเพศ ศาสนา ชาติพันธุ์ รวมถึงเหตุแห่งสุขภาพ

2.แหล่งข้อมูล สำนักงานคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติและหน่วยงานต่างๆ เกี่ยวกับการเลือกปฏิบัติว่าด้วยเหตุแห่งเพศ ศาสนา ชาติพันธุ์รวมถึงเหตุแห่งสุขภาพ

3.คำอธิบาย สะท้อนกรณีการถูกเลือกปฏิบัติในสังคม

4.หน่วยวัด รวมจำนวนข้อร้องเรียนจากหลายหน่วยงาน (ไม่นับซ้ำ)

5.วัตถุประสงค์ที่เกี่ยวข้องความอยู่เย็นเป็นสุขร่วมกันในสังคมไทย การเลือกปฏิบัติเป็นพื้นฐานที่สำคัญของความไม่เป็นธรรมและความเหลื่อมล้ำในสังคม สังคมที่อยู่เย็นเป็นสุข ควรเป็นสังคมที่มีการเลือกปฏิบัติน้อย

6.ค่าเกณฑ์มาตรฐาน ค่าเกณฑ์มาตรฐานไม่มากกว่า 40 เรื่อง ข้อมูลการร้องเรียนเรื่องการถูกเลือกปฏิบัติอันเนื่องจากเหตุแห่งเพศ ศาสนา ชาติพันธุ์ รวมถึงเหตุแห่งสุขภาพ เป็นฐานการคำนวณ ทั้งนี้มีข้อมูลเฉพาะปี 2553 – 2557 โดยค่าต่ำสุดเท่ากับ 48 กรณี

7.วิธีการวัด และวิธีคำนวณ ค่าเกณฑ์มาตรฐาน หารจำนวนข้อร้องเรียนว่าด้วยการถูกเลือกปฏิบัติฯ คูณ 100

$\frac{\text{ค่าเกณฑ์มาตรฐาน} \times 100}{\text{จำนวนข้อร้องเรียนว่าด้วยการถูกเลือกปฏิบัติฯ}}$
--

8.หลักการใช้ proxy ในการคำนวณ ในกรณีที่ไม่มีข้อมูลในปีใดปีหนึ่ง ใช้ระบุค่าเป็น N/A และไม่นำดัชนีตัวนี้มาคำนวณค่าดัชนีรวม เนื่องจากเป็นข้อมูลเหตุการณ์เฉพาะในปีนั้นๆ ไม่สามารถใช้ค่าในปีใกล้เคียงเพื่อเทียบเคียงได้

9.ระดับความสมบูรณ์ของข้อมูลและคุณภาพของข้อมูล ระดับ 2 มีการจัดเก็บข้อมูลในบางปี ข้อมูลสามารถใช้ดูแนวโน้มของการพัฒนาได้

ข้อเสนอแนะ :

ข้อมูลการจำนวนข้อร้องเรียนว่าด้วยการถูกเลือกปฏิบัติว่าด้วยเหตุแห่งเพศ ศาสนา ชาตินัพันธุ์ รวมถึงเหตุแห่งสุขภาพมีข้อจำกัดสำคัญที่แสดงให้เห็นจำนวนคนที่เข้าถึงการร้องเรียนเท่านั้น แต่ไม่ได้แสดงให้เห็นถึงสถานการณ์การเลือกปฏิบัติในภาพรวมของสังคม ดังนั้น จึงเสนอให้มีการสำรวจสถานการณ์การเลือกปฏิบัติในสังคมไทยโดยผนวกไปกับการสำรวจภาวะทางสังคมและวัฒนธรรม ซึ่งสำนักงานสถิติแห่งชาติมีการสำรวจทุก 3 ปี และหากมีการสำรวจในเรื่องดังกล่าว ก็จะใช้ร้อยละของประชาชนไทยที่เผชิญกับสถานการณ์การเลือกปฏิบัติเป็นตัวชี้วัดหลักในหมวดนี้

3. ร้อยละของจำนวนผู้ที่ได้รับการช่วยเหลือจากกองทุนยุติธรรมที่ได้รับการอนุมัติเมื่อเทียบกับจำนวน เรื่องที่ผ่านเกณฑ์ให้ความช่วยเหลือรายปีเพิ่มขึ้น		
องค์ประกอบหลัก	องค์ประกอบย่อย	ประเด็นการวัด
การสร้างความเป็นธรรมและลดความ เหลื่อมล้ำในสังคม	การได้รับการคุ้มครองสิทธิและ การไม่เลือกปฏิบัติ	การเข้าถึงกระบวนการ ยุติธรรม

1.ชื่อตัวชี้วัด ร้อยละของจำนวนผู้ที่ได้รับการช่วยเหลือจากกองทุนยุติธรรมที่ได้รับการอนุมัติเมื่อเทียบกับจำนวนรายที่ผ่านเกณฑ์ให้ความช่วยเหลือรายปีเพิ่มขึ้น

2.แหล่งข้อมูล สำนักงานปลัดกระทรวงยุติธรรม

3.คำอธิบาย กองทุนยุติธรรมจัดตั้งขึ้นเมื่อปี พ.ศ. 2549 โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อให้การสนับสนุนเงินค่าใช้จ่ายเกี่ยวกับการให้ความช่วยเหลือประชาชนในด้านกฎหมาย การฟ้องร้อง การดำเนินคดี หรือการบังคับคดี การคุ้มครองสิทธิและเสรีภาพของผู้ได้รับความเดือดร้อนหรือไม่ได้รับความเป็นธรรม ปัจจุบันการบริหารกองทุนยุติธรรมอยู่ภายใต้พระราชบัญญัติกองทุนยุติธรรม พ.ศ.2558 ซึ่งกำหนดวัตถุประสงค์ของกองทุนในการ

- (1) การช่วยเหลือประชาชนในการดำเนินคดี
- (2) การขอลปล่อยชั่วคราวผู้ต้องหาหรือจำเลย
- (3) การช่วยเหลือผู้ถูกละเมิดสิทธิมนุษยชนหรือผู้ได้รับผลกระทบจากการถูกละเมิดสิทธิมนุษยชน
- (4) การให้ความรู้ทางกฎหมายแก่ประชาชน
- (5) การดำเนินงานกองทุนหรือการบริหารกองทุน และกิจการอื่นที่เกี่ยวข้องหรือเกี่ยวเนื่องกับการจัดกิจการของกองทุน

ดังนั้น กองทุนยุติธรรมจึงเป็นกลไกสำคัญในการช่วยประชาชนผู้ด้อยโอกาสให้เข้าถึงกระบวนการยุติธรรมมากขึ้น

4.หน่วยวัด ร้อยละ

5.วัตถุประสงค์ที่เกี่ยวข้องความอยู่เย็นเป็นสุขร่วมกันในสังคมไทย เพื่อสะท้อนให้เห็นว่ากลไกรัฐที่จัดตั้งขึ้นสามารถทำให้ประชาชนที่ถูกละเมิดสิทธิมนุษยชนสามารถเข้าถึงกระบวนการยุติธรรมได้มากขึ้นอย่างน้อยเพียงใด

6.ค่าเกณฑ์มาตรฐาน เท่ากับ 50 ใช้ตัวเลขร้อยละเมื่อสิ้นแผน 11 เป็นฐานคือ ร้อยละ 40.18 และเสนอเกณฑ์ท้าทายใหม่เท่ากับ

7.วิธีการวัด และวิธีคำนวณ

$$\frac{\text{ร้อยละของจำนวนผู้ที่ได้รับการช่วยเหลือจากกองทุนยุติธรรมที่ได้รับการอนุมัติ} \times 100}{\text{ค่าเกณฑ์มาตรฐาน}}$$

8.หลักการใช้ proxy ในการคำนวณ -

9.ระดับความสมบูรณ์ของข้อมูลและคุณภาพของข้อมูล ระดับ 1 มีการจัดเก็บทุกปี ข้อมูลมีความสมบูรณ์สำหรับใช้ประเมิน

4. จำนวนผู้ได้รับความช่วยเหลือในการส่งเสริมสิทธิแก่ผู้ต้องหา ของกรมคุ้มครองสิทธิและเสรีภาพ (คดี)		
องค์ประกอบหลัก	องค์ประกอบย่อย	ประเด็นการวัด
การสร้างความเป็นธรรมและลดความเหลื่อมล้ำในสังคม	การได้รับการคุ้มครองสิทธิและการไม่เลือกปฏิบัติ	การเข้าถึงกระบวนการยุติธรรม

1.ชื่อตัวชี้วัด จำนวนผู้ได้รับความช่วยเหลือในการส่งเสริมสิทธิแก่ผู้ต้องหา ของกรมคุ้มครองสิทธิและเสรีภาพ (คดี)

2.แหล่งข้อมูล กรมคุ้มครองสิทธิและเสรีภาพ กระทรวงยุติธรรม

3.คำอธิบาย กรมคุ้มครองสิทธิและเสรีภาพมีภารกิจเกี่ยวกับสิทธิและเสรีภาพที่ประชาชนพึงได้รับตามกฎหมายโดยการจัดวางระบบและส่งเสริมให้ประชาชนมีความรู้เกี่ยวกับการคุ้มครองสิทธิและเสรีภาพ ตลอดจนการดำเนินการให้พยาน ผู้เสียหาย และจำเลยในคดีอาญา ได้รับการคุ้มครองช่วยเหลือ เยียวยา ในเบื้องต้น เพื่อให้ประชาชนได้รับการคุ้มครองและดูแลจากรัฐอย่างทั่วถึงและเท่าเทียมกัน การให้ความช่วยเหลือในการส่งเสริมสิทธิแก่ผู้ต้องหา จึงถึงเป็นภารกิจในการเสริมสร้างให้เกิดความเป็นธรรมทางสังคมมากขึ้น

4.หน่วยวัด จำนวนคดี

5.วัตถุประสงค์ที่เกี่ยวข้องความอยู่เย็นเป็นสุขร่วมกันในสังคมไทย การที่กลไกรัฐมีบทบาทในการอำนวยความสะดวกให้ประชาชนเข้าถึงความยุติธรรมได้มากขึ้น เป็นองค์ประกอบพื้นฐานของการลดความเหลื่อมล้ำ และการสร้างความเป็นธรรม

6.ค่าเกณฑ์มาตรฐาน ค่าเกณฑ์มาตรฐานเท่ากับ 3,000 คดี เนื่องจากข้อมูลในปี 2554 มีผู้ได้รับความช่วยเหลือ 2,734 ราย

7.วิธีการวัด และวิธีคำนวณ

จำนวนผู้ได้รับความช่วยเหลือในการส่งเสริมสิทธิแก่ผู้ต้องหา ของกรมคุ้มครองสิทธิและเสรีภาพ เกณฑ์มาตรฐาน X 100
--

8.หลักการใช้ proxy ในการคำนวณ -

9.ระดับความสมบูรณ์ของข้อมูลและคุณภาพของข้อมูล ระดับ 1 มีการจัดเก็บทุกปี ข้อมูลมีความสมบูรณ์สำหรับใช้ประเมิน

5. ร้อยละของผู้รับสวัสดิการผู้พิการต่อประชากรทั้งหมด		
องค์ประกอบหลัก	องค์ประกอบย่อย	ประเด็นการวัด
การสร้างความเป็นธรรมและลดความเหลื่อมล้ำในสังคม	การเข้าถึงสวัสดิการทางสังคมและทรัพยากรทางเศรษฐกิจ	การคุ้มครองและปกป้องสิทธิของคนชายขอบ

1.ชื่อตัวชี้วัด ร้อยละของผู้รับสวัสดิการผู้พิการต่อประชากรทั้งหมด

2.แหล่งข้อมูล สำนักงานสถิติแห่งชาติ

3.คำอธิบาย สะท้อนให้เห็นถึงความครอบคลุมการได้รับการเข้าถึงสวัสดิการทางสังคมและเศรษฐกิจของคนพิการ

4.หน่วยวัด ร้อยละ

5.วัตถุประสงค์ที่เกี่ยวข้องความอยู่เย็นเป็นสุขร่วมกันในสังคมไทย การเพิ่มขึ้นของร้อยละของคนพิการที่เข้าถึงสวัสดิการจากภาครัฐ แสดงให้เห็นถึงสถานการณ์ที่ก้าวหน้าของการลดความเหลื่อมล้ำต่อผู้ด้อยโอกาส

6.ค่าเกณฑ์มาตรฐาน ไม่น้อยกว่า 3 เนื่องจากข้อมูลในปี 2559 เท่ากับ 2.14

7.วิธีการวัด และวิธีคำนวณ นำค่าจำนวนผู้ได้รับสวัสดิการสำหรับคนพิการมาหารด้วยจำนวนประชากรทั้งหมด แล้วคูณด้วย $100 \times B/100$

ร้อยละของผู้รับสวัสดิการผู้พิการต่อประชากรทั้งหมด X 100 ค่าเกณฑ์มาตรฐาน

8.หลักการใช้ proxy ในการคำนวณ -

9.ระดับความสมบูรณ์ของข้อมูลและคุณภาพของข้อมูล ระดับ 1 มีการจัดเก็บทุกปี ข้อมูลมีความสมบูรณ์สำหรับใช้ประเมิน

6. ร้อยละของผู้รับสวัสดิการผู้ติดเชื้อเอชไอวีต่อจำนวนผู้ติดเชื้อเอชไอวีทั้งหมด		
องค์ประกอบหลัก	องค์ประกอบย่อย	ประเด็นการวัด
การสร้างความเป็นธรรมและลดความเหลื่อมล้ำในสังคม	การเข้าถึงสวัสดิการทางสังคมและทรัพยากรทางเศรษฐกิจ	การคุ้มครองและปกป้องสิทธิของคนชายขอบ

1.ชื่อตัวชี้วัด ร้อยละของผู้รับสวัสดิการผู้ติดเชื้อเอชไอวีต่อจำนวนผู้ติดเชื้อเอชไอวีทั้งหมด

2.แหล่งข้อมูล จำนวนผู้ได้รับสวัสดิการสำหรับผู้ติดเชื้อเอชไอวี สำนักงานสถิติแห่งชาติ

3.คำอธิบาย แสดงให้เห็นถึงสถานการณ์ที่ก้าวหน้าของการลดความเหลื่อมล้ำต่อผู้ด้อยโอกาส

4.หน่วยวัด ร้อยละ

5.วัตถุประสงค์ที่เกี่ยวข้องกับความอยู่เย็นเป็นสุขร่วมกันในสังคมไทย การเพิ่มขึ้นของร้อยละของผู้ติดเชื้อเอชไอวีที่เข้าถึงสวัสดิการจากภาครัฐ สะท้อนให้เห็นถึงความครอบคลุมการได้รับการเข้าถึงสวัสดิการทางสังคมและเศรษฐกิจของผู้อยู่ในสถานะด้อยโอกาส

6.ค่าเกณฑ์มาตรฐาน เท่ากับ 25 ค่าเฉลี่ยเมื่อสิ้นแผนฯ 11 เท่ากับ 17.16

7.วิธีการวัด และวิธีคำนวณ

$$\frac{\text{ร้อยละของผู้รับสวัสดิการผู้ติดเชื้อเอชไอวีต่อจำนวนผู้ติดเชื้อเอชไอวีทั้งหมด}}{\text{ค่าเกณฑ์มาตรฐาน}} \times 100$$

8.หลักการใช้ proxy ในการคำนวณ -

9.ระดับความสมบูรณ์ของข้อมูลและคุณภาพของข้อมูล ระดับ 1 มีการจัดเก็บทุกปี ข้อมูลมีความสมบูรณ์สำหรับใช้ประเมิน

7. เนื้อที่การถือครองที่ดินทางการเกษตรที่ไม่ใช่ของตนเองต่อเนื้อที่ทั้งหมด (ไร่)		
องค์ประกอบหลัก	องค์ประกอบย่อย	ประเด็นการวัด
การสร้างความเป็นธรรมและลดความเหลื่อมล้ำในสังคม	การเข้าถึงสวัสดิการทางสังคมและทรัพยากรทางเศรษฐกิจ	การเข้าถึงทรัพยากรทางเศรษฐกิจ

1.ชื่อตัวชี้วัด เนื้อที่การถือครองที่ดินทางการเกษตรที่ไม่ใช่ของตนเองต่อเนื้อที่ทั้งหมด (ไร่)

2.แหล่งข้อมูล สำนักงานเศรษฐกิจการเกษตร

3.คำอธิบาย เพื่อแสดงให้เห็นสถานการณ์ของเกษตรกรไร้ที่ดิน อันเป็นตัวชี้วัดที่สำคัญของเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืน

4.หน่วยวัด ไร่/ละ

5.วัตถุประสงค์ที่เกี่ยวข้องกับความอยู่เย็นเป็นสุขร่วมกันในสังคมไทย เกษตรกรเป็นอาชีพพื้นฐานของประชาชนในชนบท การที่เกษตรกรไม่มีที่ดินของตนเองถือเป็นปัญหาหลักของความไม่มั่นคงของคนในชนบท

6.ค่าเกณฑ์มาตรฐาน น้อยกว่า 0.25 ข้อมูลปี 2550 เท่ากับ 0.40 ไร่

7.วิธีการวัด และวิธีคำนวณ

$$\frac{\text{ค่าเกณฑ์มาตรฐาน} \times 100}{\text{เนื้อที่การถือครองที่ดินทางการเกษตรที่ไม่ใช่ของตนเองต่อเนื้อที่ทั้งหมด}}$$

8.หลักการใช้ proxy ในการคำนวณ -

9.ระดับความสมบูรณ์ของข้อมูลและคุณภาพของข้อมูล ระดับ 1 มีการจัดเก็บทุกปี ข้อมูลมีความสมบูรณ์สำหรับใช้ประเมิน

8. รายได้เฉลี่ยของเกษตรกรรายย่อย		
องค์ประกอบหลัก	องค์ประกอบย่อย	ประเด็นการวัด
การสร้างความเป็นธรรมและลดความเหลื่อมล้ำในสังคม	การเข้าถึงสวัสดิการทางสังคมและทรัพยากรทางเศรษฐกิจ	สถานะทางเศรษฐกิจที่ดีขึ้นของคนด้อยโอกาส คนเปราะบาง และคนในชนบท

1. **ชื่อตัวชี้วัด** รายได้เฉลี่ยของเกษตรกรรายย่อย

2. **แหล่งข้อมูล** รายงานการสำรวจภาวะเศรษฐกิจและสังคมสำนักงานเศรษฐกิจการเกษตร

3. **คำอธิบาย** เพิ่มเติมตามตัวชี้วัดของเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืน

4. **หน่วยวัด** บาท

5. **วัตถุประสงค์ที่เกี่ยวข้องกับความอยู่เย็นเป็นสุขร่วมกันในสังคมไทย** เกษตรกรรายย่อยถือเป็นกลุ่มเปราะบาง การเพิ่มขึ้นของรายได้เกษตรกรรายย่อยจึงแสดงให้เห็นสถานการณ์การเข้าถึงสวัสดิการทางสังคมและทรัพยากรทางเศรษฐกิจของคนกลุ่มนี้

6. **ค่าเกณฑ์มาตรฐาน** รายได้สูงสุดของเกษตรกรรายย่อยในช่วงแผน 10-11 เท่ากับ 2,475 บาท ดังนั้นจึงเสนอเกณฑ์ทำหายเท่ากับ 3,000 บาท

7. **วิธีการวัด และวิธีคำนวณ**

$\frac{\text{รายได้เฉลี่ยของเกษตรกรรายย่อย} \times 100}{\text{ค่าเกณฑ์มาตรฐาน}}$
--

8. **หลักการใช้ proxy ในการคำนวณ** ในกรณีที่ไม่มีข้อมูลในปีใดปีหนึ่ง ใช้ระบุค่าเป็น N/A และไม่นำดัชนีตัวนี้มาคำนวณค่าดัชนีรวม เนื่องจากเป็นข้อมูลเหตุการณ์เฉพาะในปีนั้นๆ ไม่สามารถใช้ค่าในปีใกล้เคียงเพื่อเทียบเคียงได้

9. **ระดับความสมบูรณ์ของข้อมูลและคุณภาพของข้อมูล ระดับ 1** มีการจัดเก็บเกือบครบทุกปี ข้อมูลมีความสมบูรณ์สำหรับใช้ประเมิน

9. สัดส่วนการจ้างงานนอกระบบนอกภาคเกษตรต่อการจ้างงานทั้งหมด		
องค์ประกอบหลัก	องค์ประกอบย่อย	ประเด็นการวัด
การสร้างความเป็นธรรมและลดความเหลื่อมล้ำในสังคม	การเข้าถึงสวัสดิการทางสังคมและทรัพยากรทางเศรษฐกิจ	สถานะทางเศรษฐกิจที่ดีขึ้นของคนด้อยโอกาส คนเปราะบางและคนในชนบท

1.ชื่อตัวชี้วัด สัดส่วนการจ้างงานนอกระบบนอกภาคเกษตรต่อการจ้างงานทั้งหมด

2.แหล่งข้อมูล การสำรวจแรงงานนอกระบบ สำนักงานสถิติแห่งชาติ

3.คำอธิบาย เพื่อให้สะท้อนสถานะทางเศรษฐกิจของประชาชนในชนบท และสอดคล้องกับ (SDGs indicator 2.3.2/8.3.1)

4.หน่วยวัด -

5.วัตถุประสงค์ที่เกี่ยวข้องกับความอยู่เย็นเป็นสุขร่วมกันในสังคมไทย การจ้างงานนอกระบบถือเป็นการจ้างงานที่ลูกจ้างมีความเสี่ยงสูง ประกอบกับความยากลำบากในการประกอบอาชีพในภาคเกษตรกรรม ดังนั้น กรณีที่สัดส่วนการจ้างงานนอกระบบภาคเกษตรสูง ยิ่งแสดงให้เห็นสถานะที่ไม่มั่นคงของประชาชนในชนบท

6.ค่าเกณฑ์มาตรฐาน ค่าเกณฑ์มาตรฐานต่ำกว่า 50 ค่าต่ำที่สุดในช่วงแผน 11 เท่ากับร้อยละ 54.19

7.วิธีการวัด และวิธีคำนวณ สัดส่วนการจ้างงานนอกระบบนอกภาคเกษตรต่อการจ้างงานทั้งหมด

$\frac{\text{ค่าเกณฑ์มาตรฐาน}}{\text{สัดส่วนการจ้างงานนอกระบบนอกภาคเกษตรต่อการจ้างงานทั้งหมด}} \times 100$
--

8.หลักการใช้ proxy ในการคำนวณ -

9.ระดับความสมบูรณ์ของข้อมูลและคุณภาพของข้อมูล ระดับ 1 มีการจัดเก็บทุกปี ข้อมูลมีความสมบูรณ์สำหรับใช้ประเมิน

10. สัดส่วนรายได้ของประชากรกลุ่ม 20% (จนที่สุด) เทียบกับประชากรทั้งหมด(ร้อยละ)		
องค์ประกอบหลัก	องค์ประกอบย่อย	ประเด็นการวัด
การสร้างความเป็นธรรมและลดความเหลื่อมล้ำในสังคม	การเข้าถึงสวัสดิการทางสังคมและทรัพยากรทางเศรษฐกิจ	สถานะทางเศรษฐกิจที่ดีขึ้นของคนด้อยโอกาส คนเปราะบางและคนในชนบท

1.ชื่อตัวชี้วัด สัดส่วนรายได้ของประชากรกลุ่ม 20% (จนที่สุด) เทียบกับประชากรทั้งหมด(ร้อยละ)

2.แหล่งข้อมูล รายงานการวิเคราะห์สถานการณ์ความยากจนและความเหลื่อมล้ำในประเทศไทย

3.คำอธิบาย เป้าหมายสำคัญของแผน 12 คือการลดสร้างความเป็นธรรมและลดความเหลื่อมล้ำในสังคม โดยตัวชี้วัดสำคัญในเรื่องการลดความเหลื่อมล้ำเรื่องรายได้ที่กำหนดไว้คือ การเพิ่มขึ้นของรายได้เฉลี่ยต่อหัวของกลุ่มประชากรร้อยละ 40 ที่มีรายได้ต่ำที่สุด อย่างไรก็ตาม เนื่องจากการเก็บข้อมูลในปัจจุบันเป็นการเก็บวิเคราะห์ข้อมูลเฉพาะของประชากรร้อยละ 20 ที่มีรายได้ต่ำที่สุด จึงนำข้อมูลมาใช้ประกอบการวิเคราะห์ อย่างไรก็ตาม เพื่อติดตามการพัฒนาตามแผน 12 เสนอให้มีการวิเคราะห์ข้อมูลรายได้ของประชากรร้อยละ 40 ในอนาคต

4.หน่วยวัด ร้อยละ

5.วัตถุประสงค์ที่เกี่ยวข้องความอยู่เย็นเป็นสุขร่วมกันในสังคมไทย

6.ค่าเกณฑ์มาตรฐาน ค่าเฉลี่ยสูงที่สุดในแผน 10-11 เท่ากับร้อยละ 4.92 แต่ทั้งนี้แผน 12 กำหนดตัวชี้วัดการพัฒนาในเรื่องดังกล่าวไว้ว่า ประชากรกลุ่ม 40% ล่างสุดมีรายได้เฉลี่ยต่อหัวเพิ่มขึ้นไม่ต่ำกว่าร้อยละ 15 ดังนั้น จึงเสนอค่ามาตรฐานที่ร้อยละ 6

7.วิธีการวัด และวิธีคำนวณ

$$\frac{\text{สัดส่วนรายได้ของประชากรกลุ่ม 20\% (จนที่สุด) เทียบกับประชากรทั้งหมด}}{\text{ค่าเกณฑ์มาตรฐาน}} \times 100$$

8.หลักการใช้ proxy ในการคำนวณ -

9.ระดับความสมบูรณ์ของข้อมูลและคุณภาพของข้อมูล ระดับ 1 มีการจัดเก็บทุกปี ข้อมูลมีความสมบูรณ์สำหรับใช้ประเมิน

11. จำนวนป่าชุมชน(โครงการ)ที่ได้รับการจดทะเบียนใหม่		
องค์ประกอบหลัก	องค์ประกอบย่อย	ประเด็นการวัด
การสร้างความเป็นธรรมและลดความเหลื่อมล้ำในสังคม	ความเป็นธรรมด้านสิ่งแวดล้อมและทรัพยากรธรรมชาติ	ชุมชนมีสิทธิในการใช้ประโยชน์และเข้าถึงทรัพยากรธรรมชาติ

1.ชื่อตัวชี้วัด จำนวนป่าชุมชน(โครงการ)ที่ได้รับการจดทะเบียนใหม่

2.แหล่งข้อมูล ข้อมูลสารสนเทศ กรมป่าไม้

3.คำอธิบาย ป่าชุมชน หมายถึง พื้นที่ป่าไม้ที่ได้รับการจัดการโดยกระบวนการมีส่วนร่วมจากประชาชนและองค์กรชุมชน ทั้งทางตรงและทางอ้อม ตามความเชื่อและวัฒนธรรมท้องถิ่นเพื่อประโยชน์ที่สอดคล้องกับความต้องการของชุมชนอย่างต่อเนื่องและยั่งยืน เป็นป่าที่ประชาชนเข้าไปใช้สอยตามวิถีชีวิตของคนทุกคนในชุมชนนั้น ทั้งเรื่องการทำมาหากิน ระบบครอบครัวเครือญาติ ประเพณีความเชื่อ อำนาจและกฎระเบียบในชุมชน

4.หน่วยวัด จำนวน(โครงการ)

5.วัตถุประสงค์ที่เกี่ยวข้องความอยู่เย็นเป็นสุขร่วมกันในสังคมไทย สะท้อนการจัดการทรัพยากรภายในชุมชนในการช่วยลดปัญหาความยากจนและความเหลื่อมล้ำทางสังคมของคนในชุมชน จากการถูกแย่งชิงทรัพยากรเพื่อการพัฒนาประเทศ และเป็นแนวทางหนึ่งในการรักษาพื้นที่ป่าและความสมบูรณ์ของนิเวศป่าไม้ เพื่อให้ระบบนิเวศคงความสมดุล เนื่องจากป่าชุมชนเป็นกลไกที่สำคัญที่เป็นช่องทางให้ชุมชนเข้ามามีส่วนร่วมในการอนุรักษ์ จัดการ ฟื้นฟูให้ป่ามีความสมบูรณ์เพิ่มขึ้น และมีการใช้ทรัพยากรและผลผลิตจากป่าได้อย่างมีประสิทธิภาพ เพื่อความมั่นคงแห่งชีวิตของคนในชุมชน ดังนั้นเมื่อคนในชุมชนมีความเป็นอยู่ดีขึ้นจึงไม่ต้องอพยพย้ายถิ่นฐาน และที่สำคัญยิ่งคือเพิ่มความสามารถให้กับมนุษยชาติ ได้เรียนรู้การอยู่อย่างสมดุลกับธรรมชาติและดำรงชีอยู่ได้อย่างมีความสุข

6.ค่าเกณฑ์มาตรฐาน เท่ากับ 500 ในปี 2551 มีจำนวนป่าชุมชนที่ได้รับอนุมัติ 510 โครงการจากนั้นพบว่าจำนวนลดน้อยตลอดจึงเสนอ 500 โครงการเพื่อให้เป็นเกณฑ์ที่การอนุมัติโครงการควรทำได้ให้ใกล้เคียงกับปี 2551

7.วิธีการวัด และวิธีคำนวณ

$\frac{\text{จำนวนป่าชุมชนที่ได้รับการจดทะเบียนใหม่} \times 100}{\text{ค่าเกณฑ์มาตรฐาน}}$

8.หลักการใช้ proxy ในการคำนวณ -

9.ระดับความสมบูรณ์ของข้อมูลและคุณภาพของข้อมูล ระดับ 1 มีการจัดเก็บทุกปี ข้อมูลมีความสมบูรณ์สำหรับใช้ประเมิน

12. จำนวนเรื่องร้องเรียนด้านมลพิษ		
องค์ประกอบหลัก	องค์ประกอบย่อย	ประเด็นการวัด
การสร้างความเป็นธรรมและลดความเหลื่อมล้ำในสังคม	ความเป็นธรรมด้านสิ่งแวดล้อมและทรัพยากรธรรมชาติ	ความเป็นธรรมด้านสิ่งแวดล้อมและทรัพยากรธรรมชาติ

1.ชื่อตัวชี้วัด จำนวนเรื่องร้องเรียนด้านมลพิษ

2.แหล่งข้อมูล กรมควบคุมมลพิษ

3.คำอธิบาย

4.หน่วยวัด จำนวน(เรื่อง)

5.วัตถุประสงค์ที่เกี่ยวข้องกับความอยู่เย็นเป็นสุขร่วมกันในสังคมไทย แสดงให้เห็นความไม่เป็นธรรมในการจัดการทรัพยากรธรรมชาติ

6.ค่าเกณฑ์มาตรฐาน เท่ากับ 5,000 เรื่องข้อมูลสถิติ ปีที่น้อยที่สุดคือ ปี พ.ศ.2556 เท่ากับ 5,577 เรื่อง

7.วิธีการวัด และวิธีคำนวณ

$$\frac{\text{ค่าเกณฑ์มาตรฐาน} \times 100}{\text{จำนวนเรื่องร้องเรียนด้านมลพิษ}}$$

8.หลักการใช้ proxy ในการคำนวณ -

9.ระดับความสมบูรณ์ของข้อมูลและคุณภาพของข้อมูล ระดับ 1 มีการจัดเก็บทุกปี ข้อมูลมีความสมบูรณ์สำหรับใช้ประเมิน